

Giới thiệu Bá Đạo Tiểu Thiên Vương

Một siêu phẩm ngôn tình sủng mang tên Bá Đạo Tiểu Thiên Vương của tác giả Hellangel1996 nói về Di Phuong Thanh năm nay 19 tuổi, một cô gái hết sức bình thường, học tập bình thường, gia đình bình thường khuôn mặt cũng chỉ được xếp vào diện ưa nhìn thanh tú. Người yêu chính là chiếc laptop, năm nay là năm hai đại học. Cô có tham gia câu lạc bộ của trường tuy chức không cao nhưng cũng đóng vai trò quan trọng. Di Phuong Thanh lên thành phố học nhờ nhà dì (em gái mẹ lấy chồng trong hoàng gia) nhà dì giàu vô cùng và có quan hệ với hoàng tộc. Dì có một đứa con gái và rất thân với cô. Ước mơ của cô là sau khi tốt nghiệp tìm được một công việc ổn định đủ để trang trải cho cuộc sống và nuôi dưỡng cha mẹ về già. Đòi người bình thân của cô vẫn cứ thế tiếp diễn theo kế hoạch nếu như hân không xuất hiện. Hân lãnh khốc, âm mưu, gian xảo luôn luôn bắt nạt và trêu chọc cô, còn cô thì né tránh không thêm quan tâm hân nhưng càng né tránh hân càng lấn tới càng càng đi sâu vào trái tim cô. Truyện cuối cùng bị hân quyền rũ dâng mình lên để hân ăn hết lúc nào không biết, hân cứ muốn cô hết lúc này đến lúc khác làm cô thật sự mệt mỏi....

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Reng...reng...reng!!!

Dậy đi học chị ơi đã hơn 9h rồi. Sao lại dậy muộn nữa rồi, hôm nay đã là ngày thứ 4 dậy muộn trong tuần rồi đấy.

Bao nhiêu? 9h? Phuong Thanh hốt hoảng thay quần áo và mang cặp sách phóng xe đi học. Cô lại phải tiếp tục nộp phạt rồi, rõ ràng lúc tối cô đã ngủ sớm lắm rồi mà hôm nay vẫn muộn. "Cảm ơn em nhé Thanh Vân, chị đi đây".

Thanh Vân mỉm cười xinh đẹp "Chị như trẻ con vậy, nhớ về sớm em có chuyện muốn kể với chị". Ok chị sẽ về sớm yêu em.

Cô sao mà ngốc thế chứ? Hôm nay là thứ 5 cô phải trực phòng máy của nhà trường. Cô đăng kí trực phòng máy theo clb để có thêm thu nhập để trả các chi phí của mình, mà hôm nay lại muộn chắc bị trừ mất nửa ngày mất.

"Muộn 15 phút, tuần này em đi muộn 2 hôm rồi đấy đến cuối tháng đừng có xin chị thêm đấy" Chị quản lý ban nhà trường nói. "Vâng, em biết rồi ạ, em xin lỗi." Tháng này lại phải giảm bớt tiền ăn rồi, ôi cô còn muốn mua thẻ nhớ cho em máy tính của mình, hazz chắc phải để tháng sau rồi.

Cô đăng kí trực hai hôm là thứ 2 và thứ 5, vì sao ?? Vì hai ngày nay là ngày mà Trương Hàn Phong vào sử dụng máy tính ở trường Trương Hàn Phong là soái ca ở trường, thực ra lúc đầu Phuong Thanh cũng không để ý về hình ảnh soái ca hay gì cả, chỉ là có hôm trực phòng thì Hàn Phong vào dùng máy tính.

Cô cũng chẳng quan tâm, nhưng Hàn Phong là một chàng trai có ý thức làm cô thực chú ý. Mọi người bình thường vào dùng phòng máy tính toàn ăn uống vứt rác tùm lùn, dùng máy xong không bao giờ để máy lại chỗ cũ. Nhưng Hàn Phong không như vậy, lần đầu tiên gặp lúc dùng xong anh ấy đã cất mọi thứ lại chỗ cũ, còn dọn dẹp mọi thứ lẽ ra là việc cô phải làm.

Từ lúc đấy chẳng biết lúc nào cô toàn để ý đến anh ấy, lúc nào trực phòng đôi mắt cũng không tự chủ nhìn về phía anh ấy. Sau này cô mới nghe bạn thân là Kiều Thu Trang nói về Hàn Phong, anh ấy là soái ca vạn người mê ở trường. Trương Hàn Phong vô cùng đẹp trai và hiền lành, tài giỏi hòa đồng với mọi người. Lịch học môn máy tính của Hàn Phong được công bố, lan truyền trên facebook nên cô đã vô thức đăng kí lịch trực theo lịch học của anh ấy.

"May quá" Phuong Thanh vui mừng, máy tính đấy vẫn còn trong. Anh thường ngồi ở đấy, máy tính ở một góc yên tĩnh phù hợp cho việc học. "Trương Hàn Phong" cô nhìn ra cửa phòng, là anh!. Có biết bao nhiêu cô gái vây quanh, anh nở nụ cười thật hiền nụ cười mà không bao giờ là dành cho cô. Người đàn ông này không hề biết đến cô, cô chỉ là quan tâm theo dõi anh từ xa thôi.

"Cảm ơn phần ăn cơm trưa của bạn, tôi sẽ ăn thật ngon". Hôm nay cô thật sự muốn được nói chuyện với anh một lần, nên đã chuẩn bị một chai nước, đứng vị anh thích theo tìm hiểu của cô.

"Chào...cậu có muốn uống nước không tớ còn thừa một chai?" Phuong Thanh thanh âm khẽ run, vì lấy hết can đảm để bắt chuyện với anh. Anh hơi khiêu mày kiếm, nhìn hai má phuong Thanh hồng giống như hai trái đào mận mọng, cùng với thái độ vừa sợ vừa ngại kìa, nở nụ cười vui mở miệng. "Cảm ơn Thanh Phuong, đúng vị anh thích" Ánh mắt nhẹ nhàng sắc bén cơ hồ muốn nhìn thấu nội tâm cô. "Không có gì, chỉ là vô tình mua hai chai thôi" Phuong Thanh kinh ngạc, anh ấy biết tên của mình.

Anh đưa tay chuẩn bị tiếp nhận cà phê trong tay Phuong Thanh cô bởi vì kinh hỉ vì câu nói anh, lại bởi vì đụng chạm đến bàn tay ấm áp của anh, không nghĩ tới chai nước cô đã mở sẵn cho anh cứ như vậy bị đổ. Nước rót ra khỏi cái chai, cô hoảng hốt làm cho cái chai cứ như vậy bay ra ngoài. Chai nước dừng ở trên tây trang người Phong, làm ướt quần áo của anh, thuận thể chậm rãi thuận chảy xuống theo cơ thể anh.

"Thôi chết!" Phong phát hiện quần áo trên người mình bị làm bẩn. "A... thật xin lỗi câu, tớ thật sự không cố ý" đồng thời Phuong Thanh, tay chân lại hoảng "Thực xin lỗi, thực xin lỗi" Cô làm sao có thể ngốc như vậy chứ?

Đồng thời tự trách, cô hốc mắt mang nước mắt, lên ba lô nắm lấy khăn tay lao xuống, đi tới trước mặt Phong, tay nhỏ bé liềm hướng trên người anh lung tung mà lau. Từ đầu đến chân, tỉ mỉ lại tỉ mỉ lui lui mà lau, Phương Thanh nhỏ bé giống như tiểu nô tỳ, cứ như vậy chà lau tội trạng rắc rối của chính mình. Anh nhìn động tác vội vàng của cô, cùng với thân thể chậm rãi ngồi xổm xuống, ngón tay nhỏ bé kia từ trong ngực hần chuyển qua bên hông, lại chuyển qua bộ vị quần dài của anh, tuyệt không thẹn thùng.

Trời, cô là mượn cơ hội ăn đậu hủ hần sao? Đan Phong đem Phương Thanh đẩy ra, thân hình của cô tuy không được cao cho lắm nhưng chỗ nào cần lòi cần lõm đều có hết, nội y màu đen vừa vặn ánh vào trong mắt anh. Nhũ hồng đầy đặn bị nội y đen bao bọc, hơn nữa làn da của cô trắng nõn, trông vô cùng sexy khiến người nhìn không được huyết mạch phần trương.

Phương Thanh hốc mắt nhiều hơi nước, ngồi chồm hồm ở trước mặt Phong, độ cao vừa vặn, nhắm ngay trong đũng quần hần, tư thế hai người thoát nhìn cực kỳ ái muội. Anh thực sự thờ hốc vì kinh ngạc, bởi vì Phương Thanh khuôn mặt đề sát vào thân thể anh, hai tay đặt lên địa phương quan trọng nhất của anh. Cô quả thực không sợ hay để ý gì sao, hần cư nhiên cũng là một nam nhân lại đang trong độ tuổi này..

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Cô rốt cuộc muốn làm gì? Tay nhỏ bé của cô vẫn như cũ lấy khăn lau, hướng tới giữa hai chân cao thấp của anh di động, một loại cảm xúc khác thường từ trong lòng anh dâng lên.

"Đáng chết! Anh thế nhưng cư nhiên nổi lên phản ứng với cô". Trương Hàn Phong thật sự có biết cô, anh thực thích cô bé trực phòng với nụ cười thật tươi mỗi khi anh bước vào phòng. Anh thấy cô là một cô gái yêu công việc và luôn nhiệt huyết, sau mấy lần qua văn phòng trường thì đã biết được tên của cô, cô là học muội của anh, học ngành kế toán. Rất muốn cùng cô nói chuyện, nhưng trước nay toàn con gái bắt chuyện với anh nên anh không biết phải làm thế nào mới phải. Hôm nay cô đến nói chuyện với anh thì lại xảy ra tình trạng này.

"Cậu đừng làm nữa, tớ không sao!" Anh sát khắp nơi, cũng may hôm nay anh đến sớm nên còn có rất ít người đi, anh thờ nhẹ, muốn ngăn cản động tác cô.

"Cô ta là đang cố ý để có thể nói chuyện lâu với Phong sao, không biết là thể loại con gái gì nữa".

"Dù sao cũng chỉ làm thuê thôi mà, không có tiền mà cũng đòi học ở đây sao".

Mấy cô nàng đưa hộp cơm cho Phong mà chưa về nói với nhau. Phương Thanh mới giật mình nhìn cái tình huống hiện tại, cô lại làm gì thế này, cái miệng nhỏ nhắn Phương Thanh mím lại, nước mắt tựa như râu chuỗi ngọc đứt đoạn. "Tớ không phải cố ý, thật xin lỗi..."

"Tớ nói là không sao, cậu đừng để tâm" Anh định đỡ cô đứng lên, nhưng thân thể cô lại bởi vì nhất thời đứng lên, nên không vững, ngã xuống ngay vào trong lòng của anh, một cổ hương thơm mang vị ngọt xông vào mũi, không phải là mùi nước hoa như những cô gái khác mà là mùi hương tự nhiên, thật ngọt và tươi mát.

Cả người cô ngã xuống, tiến vào trong lòng của anh. Anh không hiểu tại sao mình lại lưu luyến cảm giác này, thật muốn ôm cô lâu hơn tí nữa.

"Này, cô đang làm gì vậy hả buông anh ấy ra" Cô gái đưa hôm cơm cho Hàn Phong hét lên.

Phương Thanh giật mình đẩy anh ra nhìn về phía cô ta. Là Lưu Hồng Ly, cô ta là con của tổng giám đốc trường này và là hoa hậu của trường năm trước. Hồng Ly mê đắm Hàn Phong là chuyện mà trong trường này ai cũng biết. Hàn Phong cũng không phủ nhận nên họ được xem là trai tài gái sắc. Cô lại đang làm gì chứ, lại vô tình dây vào cô ta.

Cô ta đã từng buộc bao nhiêu cô gái phải nghỉ học, cô lại không muốn đi, thật vất vả lắm cô mới thi được vào trường này. Thôi cứ đến nói với Hồng Ly là cô không cố ý, rồi xin lỗi cho qua chuyện.

"Cha mẹ cô không dạy dỗ à, hồ ly tinh cô không biết nhục hay sao? Đúng là không được dạy dỗ đáng hoàng mà" một thanh âm to lớn từ phía sau bọn họ truyền tới, Hồng Ly tức giận đến thấp giọng mắng to.

"Tôi là không cố ý, nhưng đừng có chửi đến cha mẹ tôi, họ không có liên quan đến việc này" Phương Thanh kiên định nói, khóe mắt mang lệ cùng tai cảm phần nhìn tới cô ta.

"Ca làm thì không lo làm, cô đến đây làm thuê cơ mà, tưởng mình là cán bộ ở đây mà giám to tiếng với tôi, cô vì không có tiền mới làm thêm ở đây còn gì. Còn nói nữa ngày mai cô nghỉ việc luôn đi" Hồng Ly nhìn thấy cô ta được Hàn Phong diện mạo tuấn mỹ ôm mà trong lòng lại tức giận. Dù gì cha cô cũng là giám đốc của trường này, muốn đuổi học còn dễ nói gì đuổi việc một học sinh.

Đáng giận! cô ta còn giám to tiếng với cô. Bực mình hơn là Hàn Phong còn chưa bao giờ ôm cô hay nhìn cô với ánh mắt dịu dàng như thế đi.

"Không phải là tôi to tiếng,cơ mà cô đừng có động đến cha mẹ tôi,có nghỉ việc cũng được chứ cô đừng mong nói xấu họ" Phương Thanh nói, nhanh chóng mở miệng .

"Hong Ly ,như thế là đủ rồi câu đừng gây chuyện nữa.Câu đang quá mức đấy!"Hàn Phong nhăn mặt , bày ra bộ dáng không cần thương lượng cùng tức giận.

Hồng Ly đi tới trước mặt Hàn Phong"Hàn Phong tớ chỉ là nói sự thật thôi mà, cậu nghe tớ giải thích, tớ... tớ..."

"Cậu xin lỗi bạn ấy đi !" Hàn phong nói bộ dáng không nhân nhượng . "Tớ mới không cần đi,nhưng điều tớ nói là đúng hết mà"

Hàn Phong không muốn nói chuyện cùng Hồng Ly nữa, nhìn thấy bộ dạng Phương Thanh khóc buồn cùng bộ dạng phần uất của cô, cuối cùng không quan tâm đến Hồng Ly nữa, tiến lên giữ chặt cánh tay Phương Thanh, đem cô kéo ra bên phòng dẫn cô lên tầng thượng tầng 7 nơi mà anh thường lên mỗi khi buồn.

"Thật xin lỗi ,làm hỏng quần áo của cậu"

"Chuyện này không sao,chỉ là một bộ đồ thôi mà.Tớ mới thật sự xin lỗi vì Hồng Ly đã gây rắc rối cho cậu!" Anh nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô.

"Không là do tớ bất cần thôi"Phương Thanh ngại ngùng nói. "Đừng khóc nữa,nhưng chẳng phải vì vậy bọn mình mới nói chuyện riêng với nhau lần đầu sao?"Anh mỉm cười. "Với cả chẳng phải em là hậu bối của anh sao ,sao lại giám nói cậu với anh thế hả cô bé?"

Cô đỏ mặt thì ra là anh có biết ,cô vô thức nở nụ cười,anh có biết về cô.Thật ra cô nghĩ nói như vậy là để tạo cảm giác thân thiện với anh hơn,để anh chú ý đến mình hơn.Không nghĩ là anh đã biết ,anh liệu có nghĩ là cô là loại con gái vô lễ không.

"Em thật không có ý ,chỉ là muốn nói chuyện với anh ,em..."cô mỉm môi hồng.

Thật là dễ thương,thật sự muốn chạm đến đôi môi đó ,Hàn Phong nghĩ.Anh không hiểu mình như thế nào lại nghĩ như thế nữa."Không sao,chỉ cần em cho anh số điện thoại thì xem như anh bỏ qua".Anh nhìn thẳng vào mắt cô.

"Được không?" Anh đồng hồ trên cổ tay, phát hiện thời trôi qua thật nhanh khi ở bên cạnh cô,anh sắp vào tiết học mới rồi.

"Dạ ,số của em ấy ạ" Phương Thanh ngẩng lên khuôn mặt nhỏ còn vương giọt lệ nhìn anh. "Ồ đây chỉ có anh và em không lẽ anh lại xin số của bản thân!"Ánh mắt anh ánh lên tia đùa giỡn.

Cô mỉm cười,anh thế nhưng xin số của cô,cô đọc số của mình cho anh. "Anh có thể đưa áo của anh cho em ,em sẽ giặt hộ anh ,được không ạ?"

"Cảm ơn em,em cứ quay lại làm việc đi .Công việc của em sẽ luôn được bảo đảm bởi anh đi ?"

Anh nhẹ nhàng cởi áo khoác mỉm cười. "Thật sự muốn gặp lại em sớm,cô bé giờ anh phải vào lớp đây?"

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Sau khi kết thúc ca làm của mình ,Phương Thanh lấy áo của Đình Phong bỏ vào cặp ,phần khởi muốn về nhà để giặt áo cho anh.Anh ấy thật nhẹ nhàng đúng như mình nghĩ ,ánh mắt cô tràn ngập ý cười khi nhớ lại khuôn mặt anh.

Vừa về đến nhà Phương Thanh dự định cất balo để đi giặt áo cho anh.Nhưng Thanh Vân thấy cô liền kéo cô vào phòng mình."Sao hôm nay chị về muộn vậy ?"Một căn phòng màu hồng đầy đủ thiết bị hiện đại ,công nghệ,không khí ưu nhã, bản nhạc nhẹ nhàng cất lên."Người ta có chuyện muốn bàn bạc với chị đây". Một cô gái trong trẻo ,xinh xắn nắm tay cô đi đến bàn học , nét đẹp tinh xảo đầy vẻ kiều mị, mái tóc đen dài xõa tung, phía trên là hàng mi thon dài, mềm mại, môi nàng hơi nhếch lên, tiết lộ một tia lo lắng và không phục."Mẹ em thế nhưng lại bắt em đi gặp mặt để kết hôn,chị nói với mẹ em dùm em một tiếng".

"Gặp mặt? ai vậy?Mà vì sao lại sớm vậy?" Cô gái nhẹ nhàng đặt áo khoác của anh xuống rồi lập tức quay sang nhìn Thanh Vân.

"Tiểu Thiên Vương của nước Anh,bố em trước đây khi tham gia hội nghị hoàng tộc đã vô tình cứu mạng con cún của mẹ anh ta nên mẹ anh ta mới nhất quyết cho anh ta đến đất nước nhỏ để xem mặt em.Mẹ em nói đây là cơ hội tốt không thể bỏ qua ,em biết phải làm sao đây.Em mới không muốn đi xem mặt".

"Chị biết nói sao với gì chứ,vậy lúc nào thì tên tiểu vương gì đấy đến đây? ,với cả em nhìn thấy mặt hán chưa?hán tên gì?" Phương Thanh chậm rãi mở miệng, hai mắt nhìn về chiếc áo khoác bị mình bỏ trên bàn,trời sắp bị rơi xuống hay sao ấy.

“Là Lý Vệ Đình hiện đang là chủ của tập đoàn SDV-công nghệ thế giới,nghe nói là vô tình soái ca nhưng tính tình lãnh khốc ,vô tình” Thanh Vân lo lắng nói.

Nghe Thanh Vân nói xong, cô không nhịn được tò mò hỏi “chẳng phải em nói hần là thiên vương sao?sao giờ lại là chủ tập đoàn nổi tiếng trên thế giới SDV chứ?”

“Hần là vương tử cơ mà tự bản thân đứng ra thành lập công ty riêng.Mà chị đừng hỏi nhiều nữa hãy nghĩ cách giúp em đi”. Thanh Vân nghe mẹ nói là hần sẽ đến đây trong tối hôm nay mà càng khẩn trương,thời gian trôi qua giờ đã là buổi chiều rồi.

“Chị thật sự chẳng biết làm sao nữa,thôi thì hần soái ca thế còn gì .Em cứ gấp mặt đi biết đâu lại gặp được chồng tương lai như ý” Phương Thanh vừa mỉm cười an ủi vừa muốn nói gì thì điện thoại trong túi reo lên. Là Hàn Phong cô vui vẻ nắm tay Thanh Vân: “ Trước em cứ bình tĩnh ,mọi chuyện đâu sẽ có đó mà?” Phương Thanh cầm lấy áo cùng điện thoại ra khỏi phòng.

“Em đã về nhà chưa ,cô bé mít ướt.” Phương Thanh lặng nắm chặt điện thoại, rồi mắt trở nên sáng ngời: ‘Em về rồi,anh là đang muốn hỏi thăm cái áo của mình đi ’Cô ôm chiếc áo của anh đi giặt .

“Anh chỉ là muốn hỏi thăm em,anh là đang quan tâm em đấy ngốc” Phương Thanh tinh nghịch chớp mắt vài cái: “Em, Phương Thanh cảm ơn sự quan tâm của học trường”.Sau một lúc nhận tin ,cô nhớ ra là còn phải giặt áo rồi xuống để phụ chị Hương nấu ăn ,nên vội tạm biệt anh.”VẬY anh sẽ nhận tin cho em sau nhé”.Cô thật sự là hạnh phúc,chẳng lúc nào cô nghĩ sẽ được nhận tin vui về cùng anh như thế này.

“Chị nhất định là phải đi cùng với em” Thanh Vân năn nỉ Phương Thanh.Mẹ Thanh Vân bắt cô cùng bà ấy đi đón vị vương tử ,cô thật sự là sợ đi một mình nên nhất quyết phải rủ cả Phương Thanh.

“Được rồi,chị đi là được chứ gì” Phương Thanh nhìn ánh mắt của gì thấy gì không có ý không được đi thì thở nhẹ rồi nắm tay Thanh Vân lên xe.Cô biết gì thật sự mong muốn cuộc hôn nhân này thành công,không muốn có ai gây ra cản trở.”Phương Thanh đi cũng được thôi ,nhưng đừng gây ra phiền phức gì đấy” gì cô –Đỗ Thanh Ngọc nói.

“Vâng,cháu biết rồi ạ sẽ không có chuyện gì đâu” Cô mỉm cười, hy vọng xóa bỏ sự khó chịu của gì đối với cô.Cô biết Đỗ Thanh Ngọc không ưa gì cô và danh tiếng của tập đoàn SDV cô sớm đã nghe thấy, đây là tập đoàn đa quốc gia, kinh doanh trên nhiều lĩnh vực, từ lúc ban đầu là chuyên về công nghệ đến giờ đã vươn rộng ra may mặc, điện sản, vật dụng hàng ngày, thậm chí cả lĩnh vực giải trí truyền thông. Danh tiếng vang dội, độc bá một phương, lũng loạn thương trường. Với cả người này lại còn là vương tử cũng không trách Đỗ Thanh Ngọc không mong ước có một chàng rể như vậy.”Me,sao lại nói chị ấy như vậy chứ”Thanh Vân nũng nịu .”con im đi,chuẩn bị cho tốt để gặp vương tử đi”

“Thật xin lỗi chị,mẹ em...” Thanh Vân một mặt quay đầu lại, không ngừng xem chừng mẹ phía sau.

“Không sao đâu”cô cũng đã quá quen với việc này rồi.Sau một thời gian sống cùng chuyện bị gì coi thường đã như công việc hằng ngày của cô.Cô vừa dứt lời, chỉ bác lái xe nói đã đến nơi rồi,mọi người cùng đứng trước cổng để chào đón vị vương gia ấy.

Thân ảnh từ trong bước ra nam nhân mái tóc màu hạt dẻ thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.Cà vạt hơi buông lỏng, bộ âu phục sang trọng ôm sát thân hình to lớn vĩ ngạn.

Đúng lúc đó Phương Thanh nhận được tin nhắn của Hàn Phong, anh đối với cô thật là quan tâm đi ,Phương Thanh nở nụ cười,cô bước ra ngoài để trả lời tin nhắn,thì đâm rầm vào một người,ngã xuống.”Cô không có mắt à” người đàn ông khinh bỉ nói.”Người mới không có mắt ấy,đầu rầm vào người ta còn không xin lỗi”Cô ngước lên ,ôi thật là đẹp nha nhưng sao lại xấu tính thế chứ.”Người tuy đẹp trai nhưng tính cách thật là tầm thường”cô nói.

“Phương Thanh đừng vô lễ,xin lỗi vương tử đi ,chào vương tử,cậu đã đi đường mệt mỏi rồi” Đỗ Thanh Ngọc lên bắt chuyện với hần.”Xin lỗi” Phương Thanh nói.” Thanh Vân lại đây nói chuyện với vương tử đi,đừng đứng đờ ở đây nữa..”Thanh Ngọc hỏi thúc.

Bạc môi nam tử khẽ nhếch, tùy ý nhìn bóng dáng phía sau Đỗ Thanh Ngọc ,có cô gái nhìn hần đến say mê hừ thì ra đây là người mẹ hần cứ bắt hần đi gặp.Cũng chẳng có gì đặc biệt,nhưng người làm hần chú ý hơn chính là cô gái đứng bên cạnh.Cô không thèm để hần vào mắt,giám nói hần tầm thường hơn nữa sau khi bị Đỗ Thanh Vân chửi chỉ xin lỗi cho có lệ rồi chỉ toàn nhìn vào điện thoại mỉm cười cơ đấy.

Hần, Lý Vệ Đình, tổng giám đốc tập đoàn SDV, đích xác là một người đàn ông độc thân hoàng kim lại là vương tử , tính cách lạnh lùng cao ngạo, hơn nữa lại có khối tài sản ngang bằng ngang ngửa một quốc gia, bên người lúc nào cũng có một đám oanh oanh yến yến vây quanh, thay nữ nhân như thay quần áo, cảm giác mới mẻ với một nữ nhân nhiều nhất cũng chỉ đến ba tháng. Ai ai thấy hần cũng không khỏi ngước nhìn và ngưỡng mộ say đắm vậy mà cô gái nhỏ này lại giám làm ngơ hần.Hần đến đây xem mắt cũng chỉ là vì bà mẹ cứ khóc suốt muốn nói hần không thương bà,dọa sẽ tuyệt thực,chứ không hần sẽ chẳng bao giờ đến đây làm mấy cái trò này.Cơ mà cô gái nhỏ này làm hần thực thú vị ,xem ra ở đây một thời gian cũng sẽ không bị nhàm chán rồi.

“Chào mọi người ,cháu là Lý Vệ Đình.Đây hần là Thanh Vân tiểu thư ,rất vui được gặp cô”Vệ Đình lịch sự chào hỏi.”VẬY còn vị tiểu thư bên cạnh xinh được hỏi quý danh,xin lỗi lúc này đã mạo phạm rồi”Ánh mắt thích thú ,giان xảo nhìn về Phương Thanh làm cô chợt run nhẹ.Thật là đáng sợ nha.

“Không quan trọng ,nó là Phương Thanh cháu gái ta,luxe này là do nó sai không liên quan gì đến cháu mà phải xin lỗi . hôm nay cháu đã mệt rồi chúng ta cùng trở về nhà”.

Sau khi về nhà cô chợt nhớ là chưa làm bài tập,với cả không muốn ăn chung làm gì khó chịu nên đã lên phòng trước.Làm xong mọi việc lúc nửa đêm,chờ mọi người đi cô mới rón rén xuống uống nước để đi ngủ .Chuẩn bị lấy ly nước thì bị đoạt mất”Sao cô không xuống ăn cơm ,không phải là ghét tôi chứ?

"bước tới lấy lại ly nước cô nói "Xin yên tâm, không có chuyện đó đâu dù sao cũng có một phần lỗi của tôi".

Vệ Đình tiến đến ôm chặt thân thể gợi cảm của cô. Cô mới chợt nhớ ra mình thế nhưng bây giờ lại không mặc áo lót nha. Cảm nhận được bầu ngực no đủ của cô ở dưới lồng ngực mình nam tử trong giây lát ngẩng mặt lên, mỉm cười đầy tà mị, cô cũng được đi làm hân có phản ứng. Phương Thanh nhanh chóng đẩy hân ra. "Anh làm gì vậy?" cô trừng mắt. "Chỉ là vô tình thôi mà" hân tiến lên lấy nước rồi đưa cho nàng một ly.

"Cảm ơn đã tha lỗi cho tôi, đây xem như là thành ý của tôi!" Cô muốn từ chối nhưng lời còn chưa thốt ra đã phải nuốt vào trong bụng. Cứ uống cho xong đi rồi lên vậy không quan hệ tới hân. "Số điện thoại của cô xấu thật đấy" Ở hân lấy điện thoại trong tay cô từ khi nào.

"Sao bỗng dưng nóng quá" Phương Thanh nói. Xem ra, đã đến lúc hân hưởng thụ, trừng phạt cô.

Lý Vệ Đình cười lạnh, cầm ly nước trên tay cô, vừa lòng nhìn bóng dáng nàng trong đêm, mị hoặc như hồ ly vậy, nhẹ nhàng tới gần nàng.

"Phương Thanh, cô thế nhưng giám nói tôi tầm thường, bây giờ để tôi cho cô biết thế nào là tầm thường" "Người muốn làm gì?" Nàng thét lên kinh hãi, theo phản xạ muốn xoay người đứng lên, lập tức bị một thân thể nặng nề đè lên.

"Đêm nay em là của tôi, chỗ nào cũng không được đi, tôi sẽ cho em cảm nhận được sự sung sướng mà em chưa bao giờ có!". Hân lúc ăn tối đã cô ý hỏi về cô, cô vẫn là xử nữ đi. Cô dùng tay đánh mạnh vào đầu mong tỉnh táo một chút, bên tai đã vang lên một thanh âm lạnh lẽo cô cố gắng đá vào hân.

"A...khốn khiếp" Cô ta cự nhiên giáng đá vào cậu em của hân, nhìn cô vội vã chạy vào phòng đóng cửa, hân mỉm cười. Cô ta nhanh thật, hôm nay anh không ăn được cô thì cũng sẽ khiến cô thống khổ, dù gì hân cũng sẽ chiếm được cô cứ từ từ chơi không phải vội.

Phương Thanh đóng cửa phòng thật chắc rồi mới giám lên giường, cô thật là khó chịu nha. Hân giám hạ được trong ly nước của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Reng ...reng ...reng

Ai lại gọi bây giờ chứ cô thật sự bây giờ đang rất khó chịu. Phương Thanh ai oán nhìn điện thoại di động liếc mắt một cái là số lạ, lo lắng muốn tiếp hay không tiếp. Cuối cùng vì điện thoại ồn quá nên cô vẫn phải tiếp.

"Xin hỏi ai đây vậy" Cô mở miệng khó khăn.

"Sao cô nghe máy thật là chậm quá đi?" đầu dây điện thoại kia là Vệ Đình, lúc này hân đang nửa ngồi nửa nằm ở trên giường, hân nghe được thanh âm phát ra cảm thấy thật mệt mỏi.

"Tên điên kia người cho ta uống cái gì, ukm... thật mệt mỏi?" Phương Thanh cố nén cảm giác khó chịu trong người. "Sao có cảm giác gì?" Hân nghe cô thở gấp, không nghĩ tới âm thanh của cô lại kêu gọi như thế thật dễ, tưởng tượng cô ở dưới thân hân kêu như vậy thì chắc thật là mê người.

"Tôi không, không biết..."

"Chỉ là cho cô uống ít xuân dược thôi mà, nhưng cô an tâm nếu cô còn là xử nữ thì có cách này giúp cô giải thuốc mà không cần đến đàn ông." Vệ Đình mỉm cười nói. "Cô hân phải nên cảm ơn tôi, loại tôi dung cho cô liều lượng siêu nhẹ đấy"

"Anh, khốn nạn mau nói cho tôi cách giải được" Vệ Đình thuận theo hỏi "Cô có phải xử nữ không vậy?" tuy đã biết nhưng hân vẫn muốn hỏi, muốn cô khẳng định. "Tất nhiên, anh bị điên sao mà nghĩ tôi không phải". "Thật là một tiểu mèo hoang, em nóng nảy gì chứ?" hân thấp trầm nói nghe thật mê hoặc.

Chán ghét! Vừa nghe đến thanh âm hân không hiểu sao hai má nàng lại không hiểu nóng lên, Cô phát giác thân thể của chính mình hơi nóng lên. "Anh có nói không tôi cúp máy đây". "Như vậy muốn cúp máy ta?" Vệ Đình thấp giọng cười "Chẳng lẽ cô một chút cũng không nghĩ phải làm sao để thoát khỏi cảm giác khó chịu đó sao? tôi thực sự muốn giúp cô mà!"

"Anh mới không tốt như vậy, nếu thế thì hạ dược tôi làm gì?". Phương Thanh nói, cô thật sự không biết mình bị làm sao nữa, cảm giác muốn một thứ gì đó đụng chạm "Làm ơn hãy nói cho tôi cách giải được".

"Cô là đang mặc váy nhĩ trông cô thật sexy, nghĩ đến cậu nhỏ của tôi lại cương cứng?" Vệ Đình khẽ cười một tiếng, cô gái này thật là dễ thương.

"Anh, hạ lưu nói tôi cách giải đi"" Muốn giải được được phải hoàn toàn nghe lời tôi đây" Vệ Đình nói. "Tôi biết rồi anh nói đi".

"Tôi muốn cô đem tay mình bỏ vào váy của mình" Thanh âm Vệ Đình mê người, càng lúc càng quyến rũ.

Phuong Thanh do dự một chút, không chịu "À...thật ngứa ,anh biến thái sao muốn tôi bắt tay bỏ vào trong váy chứ?"

"Nghe lời đi ,cô là hiện tại trúng xuân dược nha,phải tự thỏa mãn mới giải được chứ." Vệ Đình bên miệng gọi lên độ cong "Đặt tay lên quần lót của cô ,nói cho tôi biết cô thấy thế nào ?"

Phuong Thanh sợ hãi đem tay nhỏ bé bỏ vào trong quần, đầu ngón tay vừa vịn đặt ở bộ vị mẫn cảm, một loại cảm giác tê dại lên đến toàn thân,cô là đang làm chuyện gì đây chứ."À ... anh thật sự đã làm gì tôi chứ""Thật ngoan nha tiểu mèo hoang"

"Thật dễ chịu " Hô hấp cô bỗng nhiên trở nên hỗn loạn,âm thanh cũng không còn rành mạch nữa.

"Dễ chịu thật ? giờ dùng lực tay đè mạnh lên quần lót của cô".Phuong Thanh thấy thật thẹn thùng ,nhưng vẫn không thể dừng tay được.

"A..."Thật là lạ nha ,cơ thể cô thật thích điều này. "Dễ chịu chứ, bây giờ lấy chiếc gối bên cạnh,cô hẳn là có gối ôm đi"."Tôi, tôi không biết,tôi có gối ôm " Hai mắt cô trở nên sưng mù "Thực sự tốt hơn lúc này".

"Thực thoải mái đúng hay không?" Hấn nói tiếp "Bây giờ cô ngồi lên cái gối đấy đi ,phải để quần lót cô áp chặt xuống gối đấy".Cô nghe theo lời hấn mà làm, ở giữa hoa tâm ngồi xuống.

"Sau đó ôm lấy gối ,cử động eo của cô đi ,cho cô bé của cô chà xát với cái gối".A..." Cô nhẹ nhàng thờ gấp "Thật dễ chịu,"cô thật không chịu nổi."Cơ thể thực thích sao?" Hấn ở điện thoại kia hỏi .

"Ừ...nhưng còn chưa đủ,à thật bức bối " Cô bây giờ thật không thể tĩnh táo được nữa ."Được rồi,bây giờ đem tay cô lên đặt tại nhũ tiêm, dùng ngón tay của cô xoa tròn vòng quanh 10 cái làm cho nó trở nên cứng rắn"Vệ Đình nói anh thế nhưng lại nghe thấy tiếng cô đang thở hổ hển.

Không hiểu sao càng nghe ời nói của hấn rất vô si , háo sắc lại tràn ngập tình dục thì cô lại càng ngứa ngáy."Dùng đầu ngón tay cô nhấn vào nhũ tiêm rồi lại tách ra ,lặp lại như thế liên tục cho tôi" Vệ Đình nghe tiếng của cô cũng nổi lên phản ứng ,hấn là đang tự phạt mình hay sao chứ."Ừ..." Thanh Hương thân thể hơi hơi run lên, trong lúc này hai chân cũng kẹp trên gối thật chặt "Cơ thể của tôi nóng quá..."

"Bàn tay tiến vào bên trong quần lót, có phải đang rất ẩm ướt hay không" Vệ Đình thấp giọng hỏi.

"Có một chút..." Phuong Thanh trả lời.

"Cởi quần ra ,cho hông cô trên dưới qua lại trên gối ,tay tiếp tục chạm vào nhũ tiêm".

"A..." Phuong Thanh kịch liệt thờ gấp, thân thể cũng vận vẹo càng lúc càng lợi hại, cô nhắm chặt hai mắt, chân kẹp chặt vào gối "A...thoái mái a".

Phuong Thanh khẽ cắn cánh môi "Nhưng là... Cơ thể của tôi rất ngứa..."Không được cắn môi,kêu ra cho tôi ""Ừ...a ,thật khó chịu".Bụng dưới cô dấy lên ngọn lửa, cô không biết như thế nào mới có thể xóa sạch cái nóng bức này."Vừa nắm nhũ tiêm vừa cử động hông nhanh lên" Vệ Đình khó khan mở miệng.

"Á...a....à ,thoái mái"Sau khi lên đỉnh lần đầu tiên Phuong Thanh mệt mỏi ,nhắm mắt ngủ đi.Cô thế nhưng sau khi thỏa mãn lại ngủ ngon thật bỏ rơi hấn voi cậu bé đang cương cứng. Hấn cười ,hấn là đang tự làm khổ mình.Bước vào nhà tắm mở nước lạnh .

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Sau khi tỉnh dậy và nhớ lại việc Vệ Đình ở trong điện thoại dạy Phuong Thanh động tác dâm uế, cô nguyện ý ra khỏi nhà thật sớm ,khẳng định rằng sẽ không bao giờ gặp mặt hấn nữa,đợi hấn trở về mọi chuyện sẽ không thôi.

Cô thật không muốn làm lớn chuyện lên vì cô biết có nói thế nào thì Đỗ Thanh Ngọc cũng không bao giờ tin,sợ lại nói cô thấy tên kia giàu có quyền thế nên muốn leo lên giường của hấn.

Vệ Đình sau khi đưa bốn Phuong Thanh , hấn chỉ có thể chờ đợi đến ngày mai để gặp cô.Ai ngờ mèo nhỏ này vừa sáng ra tỉnh dậy đã không thấy đâu,Cô thực sự vẫn nghĩ là mình sẽ thoát khỏi bàn tay hấn sao,nực cười.

Phuong Thanh sau khi đến trường liền gọi Hàn Phong để trả áo cho anh.Dù Hàn Phong muốn nói cảm ơn cô ,muốn dẫn cô đi ăn nhưng cô vẫn chưa quên được việc lúc tối cô cảm thấy mình thật tội tệ ,nên bảo một từ chối anh,trở về đi học.

"Này ,bà không sao chứ ,có tâm sự à?" Trang đưa cho cô chai nước đúng loại cô thích ,mỉm cười hỏi.

"Tôi không sao ,chỉ hơi mệt "Cô nhìn lên áy náy , thật sự muốn kể mọi chuyện cho Trang nghe nhưng chẳng biết phải bắt đầu từ đâu.

"Rồi,rồi bây giờ không muốn nói cũng được nhưng hôm nào phải nói cho tôi chuyện gì đây "Phuong thanh ôm chầm lấy Trang,cô thật sự hạnh phúc khi có một người bạn tốt và hiểu cô như vậy.

Reng ...Reng..reng ,là hấn ,sao hấn lại gọi cho cô chứ .Phuong Thanh không chịu nghe máy,nhưng ngay sau đó lại có tin nhắn .

"Này cô, cô đang ở đâu đừng nói với tôi là sau khi được tôi giúp đỡ thoải mái như thế cô lại xem như không quen biết tôi đây?" Vệ Đình mặc tây trang màu đen được thiết kế riêng hấn lại gọi vào điện thoại của Phuong Thanh.

"Tôi đang ở trước cổng trường,nếu không muốn cho mọi người đều biết chuyện lúc tối cô làm thì ra gặp tôi" Ánh mắt hấn lóe lên tia sắc bén ,hôm nay hấn nhất định phải có được cô.

Bên đây điện thoại, Phuong Thanh lo lắng "Anh cũng không có gì chứng cứ ,tôi không cần phải sợ anh.Cầu xin anh buông tha tôi".

"Chứng cứ ?" Vệ Đình nhắc môi "Thế đoạn ghi âm lúc tối đã được chưa ? tôi ở trước trường lập tức đến gặp tôi ."Nói xong Vệ Đình gác máy ."Trang ,tôi có việc bận phải về trước bà điểm danh hộ tôi nhé" Nói xong không để bạn trả lời Phuong Thanh đã chạy khỏi phòng học về phía công trường.

"Anh tìm tôi có việc gì,đưa tôi đoạn ghi âm" sau khi nhìn thấy Vệ Đình Phuong Thanh đỏ mặt nói ,cô không phải là do ngại mà là đang quá tức giận đi.

Nhìn thấy khuôn mặt hồng hào của Phuong Thanh Vệ Đình thật sự muốn cô,anh thật sự không hiểu nổi cô thế nhưng lại dễ dàng khơi lên dục vọng của hấn như vậy,cứ tưởng tượng cô ở phía dưới anh rên rỉ có bao nhiêu là ngọt ngào thì hấn thực muốn ngay lập tức ở đây muốn cô.

"Nếu cô không muốn tất cả mọi người biết chuyện thì ngoan ngoan lên xe đi" giọng hấn khan đi che dấu dục vọng nói.

Vệ Đình nhanh chóng lái xe đưa Phuong Thanh đến khách sạn nổi tiếng trong thành phố ,đây là nơi cao cấp vô cùng xa hoa.Chưa từng đến đây ,Phuong Thanh nhìn thấy hấn đưa mình tới khách sạn không khỏi bị dọa ,kinh hoàng "Anh đưa tôi đến đây là có ý gì" cô do dự hỏi không dám bước xuống xe.

"Làm gì rồi cô sẽ biết " hấn gian ác trả lời,mỉm cười kéo cô vào khách sạn.Phuong Thanh nhất quyết chống cự nhưng làm sao khỏe bằng hấn ,cô nhìn mọi người xung quay nhưng họ cũng chỉ nhìn cô rồi bước qua mà thôi.

"Chào Lý công tử !" Vệ Đình tuy mới đến nhưng những chỗ này ai ai cũng biết và nể phục hấn,quản lý thấy hấn lập tức nghênh đón .Hấn lạnh nhạt liếc qua ,bước lên lấy khóa phòng tổng thống trên tay quản lý rồi ôm lấy Phuong Thanh lên thang máy trực tiếp lên phòng cao nhất.

"Anh định làm gì ,tha cho tôi ,tôi sai rồi sẽ không bao giờ giám mắng anh nữa".Phuong Thanh ngần lè, sợ hãi nói ,cô thật sự không thoát được sao?" Tha cho em,tôi làm được nhưng nhị gia của tôi thì không thể nên xin lỗi nhé!" Vệ Đình cười,âm thanh lộ ra một cổ hạ lưu không không dễ phát hiện."Em yên tâm đi tiểu mèo hoang,tôi sẽ làm em thật thoải mái".

"Không cần ,anh buông tôi ra" cô cắn môi cố ngăn tiếng khóc ,ánh mắt ngập nước nhìn hấn.Hấn trong lòng mắng một câu,cô như thế nào lại khả ái như thế.Nếu không phải biết cô là xử nữ thì hấn sẽ nghĩ là cô là nữ nhân dân đang ,đói khát nam nhân đang quýt rũ hấn.

Kéo cô bước vào phòng tổng thống,ở đâu xây dựng theo phong cách của đất nước hấn ,thật sang trọng và hào nhoáng.Hấn kéo Phuong Thanh lên giường,chết tiệt hấn đúng điên rồi thế nhưng lại có chút hồi hộp và phấn khích để thưởng thức mùi vị của cô.

"Anh muốn làm gì ,nhanh thả tôi ra" cô kinh hãi nhìn hấn,hấn thế nhưng không đùa thật sự muốn lấy đi sự trong trắng của cô.

"Hỏi nhiều,tôi thật sự nghĩ em có thể nào bị đàn không,đương nhiên là lên giường" Vệ Đình không kiên nhẫn trả lời ,vẻ mặt trầm lại."Tôi thật sự không đợi nổi để làm em".

"Không,đừng như vậy ,xin anh mau thả tôi" Phuong Thanh kinh hoàng kêu lên ,muốn bỏ chạy nhưng hấn lại đặt cô trên người làm cô không chạy được.Vệ Đình cúi xuống hôn lên bờ môi nhỏ xinh mọng đỏ đã ham muốn từ lâu .

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

"Á..." cô mở to mắt ,cô lại bị hôn nha,đấy là nụ hôn đầu của cô.Điên mất không hiểu đang nghĩ gì cô phải làm sao để thoát khỏi tình trạng này.

Vệ Đình nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch của cô,thật đáng yêu,hắn dùng sức hôn xuống đôi môi ấy ,thật ngọt ,thật ngon! Hắn lúc trước kia làm tình cũng chỉ để thỏa mãn dục vọng chưa bao giờ hôn qua môi nữ nhân,hắn thấy thật bản.Nhưng môi cô thật sự ngọt ngào,có một mùi hương đặc biệt làm hắn lưu luyến,không phải mùi son mà là mùi hương của riêng cô là mùi hương tự nhiên.

Thấy cô không còn chống cự nữa,hắn không khách khí dùng sức hôn cô,đầu lưỡi tiến đến bắt lấy cái lưỡi ngọt ngào của cô,hôn càng lúc càng sâu .Hắn điên cuồng gặm cắn bờ môi của cô,đầu lưỡi dâm mĩ liếm láp đôi môi mềm mại,càn quét khoang miệng cô.

"à.. hử .." Đây là nụ hôn đầu ,Phương Thanh thật sự không có kinh nghiệm,bị hôn sâu thiếu dưỡng khí.

Vệ Đình cau mày ,tiểu mèo hoang phản ứng thật ngây ngô,cô không biết hô hấp như thế nào cô không phải là chưa bao giờ hôn chứ."Đây là nụ hôn đầu của em sao" Hắn cười , hỏi trong lòng chờ đợi không hiểu sao nhưng hắn thực sự muốn tất cả những gì của cô đầu phải thuộc về hắn.

"À..." Bị hôn đến điên đảo ,Phường Thanh cũng vì câu hỏi mà thanh tỉnh."Anh khôn nạn ,nụ hôn đầu của tôi ,mau buông tôi ra....mau buông...á không cần.." cô xấu hổ,thể nhưng bị tên ác ma này chê cười,cô là muốn giữ cho người mình yêu thì sao chứ.

Hắn thực điên cuồng mà,cô thật biết làm cho hắn vui,không đợi cô nói xong hắn thô lỗ cời bỏ đồng phục ,muốn dùng sức xé đem đồng phục ,một đôi bông đào thật lớn làm cho nhân điên đảo bật ra.

Cô nhìn nhỏ bé thế nhưng không ngờ bộ ngực thật lớn ,thật vừa tay.Hắn cảm thấy phi thường vui vẻ khi được làm nam nhân đầu tiên của cô ,đã thế còn là người đầu tiên hôn cô.

"Không cần..khoan đã .. " Phương Thanh sợ tới không nói nổi ,nhanh chóng đem chăn che lên những chỗ đồng phục đã rách nát .Hắn muốn lên giường làm tình một đêm với cô để trả thù sao.Sao có thể như vậy cô cũng chỉ là lỡ mao phạm hắn,nhưng là hắn sai nha!

"Còn chờ...,em làm tôi chờ lâu ,tôi cũng không đợi được nữa! " mẹ nó! Tôi thật sự chưa bao giờ phải nhẫn nhịn thế này " Vệ Đình dùng sức kéo tấm chăn trước ngực cô nhìn thấy cặp ngực lớn,ánh mắt nóng lên.

Nội y màu đen bó sát cặp ngực ,cô như tiểu yêu tinh ,quyến rũ dụ hoặc hắn,hắn chỉ muốn lập tức thao cô."Tiểu mèo hoang em làm tôi cứng rắn,nào sờ thử xem nhị thức xúc động như thế nào khi nhìn thấy bộ ngực của em "...:

"Anh...đừng nói như vậy ,thật mất nét" hắn sao có thể nói ra những từ biến thái như thế.Vệ Đình sùng sốt một chút buồn cười nhìn cô . "Em thật sự nghĩ từ mất nét nên dùng trong trường hợp này sao".

Đồng phục không chỉnh tề ,áo ngực bị hắn kéo ra ,bộ ngực lộ ra bên ngoài ,hai chân tuyết thon dài cũng lộ ra phân nửa dưới lớp váy.Mặt hồng đỏ ,còn bị nam nhân đặt dưới thân ,tư thế vô cùng dâm dăng thật tình so với hình tượng một cô gái lạnh lùng kém quá xa!

"Để không phụ câu nói em dành cho tôi chắc tôi phải thể hiện hết cái mất nét của mình rồi!" Vệ Đình nâng mày ,cô thật quá ngây thơ đi.cười tà ,hắn cúi đầu xuống cắn lên bộ ngực hồng hào mê người.

"A ...không được ...đừng..không cần...không được a..." Hắn lại như thế! Phương Thanh cảm thấy then muốn đẩy đầu Vệ Đình ra nhưng hai tay lại bị hắn bắt lấy dễ dàng bắt trụ đặt trên đỉnh đầu.

"Của em thật sự mê người ,em rốt cuộc làm thế nào vậy ,thực thorn,thực lớn " Vệ Đình mê luyện mút vào nhũ hoa ,tay kia bắt lấy bầu ngực trắng tuyết dùng sức xoa nắn.Ngực cô thật thích vừa bàn tay hắn,tuy không phải là lớn nhất nhưng đây là bộ ngực thích nhất hắn từng chạm

"Ngô ..không... cầu anh mau thả tôi ..anh không thể làm thế" Phương Thanh gấp khóc lên ,cô một chút biện pháp cũng không có,cô thật sự khản cập."Vì cái gì lại không được ,tôi sẽ thỏa mãn được em ,em cứ an tâm" Vệ Đình hướng cô nói,đồng thời hôn lên đầu nhũ cô.

"Nói cho em biết ,hôm nay thật sự tôi phải làm em!dù em dùng dằng "Vệ Đình nhẹ nhàng nói tiếp tục liếm đầu nhũ nhỏ xinh bị mình liếm đến ướt,tiếng "chặc chặc ." rung động.Trân châu xinh đẹp bị Vệ Đình liếm ướt ,cắn đỏ ,bàn tay dùng sức vắn tròn nhũ hoa làm nó lớn lên ,thật sự là mê người ,hắn nhất định phải hảo hảo hưởng thụ!

Nhìn ánh mắt lộ rõ dục vọng của hắn,hạ lưu trước ngực mình chơi đùa ,Phương Thanh vừa bực tức vừa ngại ngùng "Cầu anhkhông cần ,...không thể sờ nơi đó ...cầu anh..."

Vệ Đình mím môi ,cô thật sự không biết tiếng khóc của mình kiều mị câu nhân ra sao,thực càn làm hắn dục hỏa đốt người ,muốn giữ lấy và đùa bỡn cô."Xin em,đừng như vậy nữa,nó khiến tôi càng thêm hưng phấn không kịp chuẩn bị tốt cho em đâu"Vệ Đình nhủ mày,đem đồng phục kéo đến bên hông,toàn bộ trên thân toàn bộ lộ ra.Trên thân thể tuyết trắng lộ ra bao dấu hôn ngăn,Vệ Đình mê luyện ,tà ác chạm vào điểm mẫn cảm của cô.

"Á..ngô..không cần ..a ..nga.." Chưa từng bị ai chạm qua Phương Thanh rất nhanh co thắt thắt lưng ,đôi môi xinh xắn không kiềm chế được kiều mị rên rỉ.

Vệ Đình cuồng nhiệt xé rách chiếc váy ,muốn sờ hạ thể của cô...,Phương Thanh giật mình gấp đến độ mắt đỏ lên ,điên cuồng giãy dụa sau đó giờ tay đánh Vệ Đình.

"BA.... .." Âm thanh trong phòng kín thật vang dội,Vệ Đình khuôn mặt tuần mĩ in hằn năm dấu tay,tiểu mèo hoang này thế nhưng lại đánh người,hắn là chưa từng bị ai đánh .Lại là con gái ,bọn con gái cầu leo được lên giường hắn ấy chứ,hắn hơi sững sờ,Phương Thanh nhân cơ hội đó đứng lên chạy trốn.

"Tiểu mèo hoang, đừng chạy tôi quả là đã nuông chiều em quá rồi" Vệ Đình nhảy xuống giường đuổi theo. Phương Thanh cầm lấy chân cuốn mình, chạy khỏi phòng nhanh hướng đến thang máy, kinh hoàng chạy nhanh mở cửa thang máy chạy vào, không kịp hít thở lập tức nhấn cửa thang máy.

Khi thang máy chuẩn bị đóng, Vệ Đình đã kịp chặn cửa. Hấn bước vào nhấn cái nút gì đây, thang máy dừng lại và đóng cửa. Các công nghệ thang máy tiên tiến ở đây là do công ty hần sáng tạo, hần biết nút nào là dừng và khóa thang máy tại tầng cao nhất này.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Thế nào, không chạy nữa, thật không biết em có sở thích làm làm trong thang máy nha, thật kích thích đi" hần tiến đến ôm cô vào lòng.

Phương Thanh sợ hãi lùi ra sau, hai chân phát run, Phương Thanh ngẩng đầu, hần thế nhưng làm thế nào đã làm thang máy đứng yên, hần thế nhưng lại còi áo lúc nào lộ cả phần trên, da thịt màu đồng cổ tình trắng phập phồng, còn mang theo những giọt mồ hôi chưa kịp khô, một cổ hương vị người đàn ông dày đặc phả vào mặt cô.

Đôi mắt kia đen bóng sáng rực, giống như con báo hoang say đắm nhìn cô làm cô bị cuốn hút. "em thật sự đáng bị trừng phạt" Âm thanh của hần khàn khàn, mơ hồ mang theo vẻ ái muội cùng dục vọng, hần không chịu buông tay, ngón tay thô ráp cách lớp chăn mỏng manh vuốt ve thắt lưng cô, truyền đến cảm giác nóng cháy.

Phương Thanh cắn môi, rụt người sang bên cạnh một chút, tay hần không chịu buông ra, vẫn ôm chặt trên người cô. "Dừng, dừng như vậy." Cô đẩy tay hần ra, trong cổ họng giống như có cái gì chèn lại, vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, nhưng cũng không dám lớn tiếng với hần. "Sẽ có người nhìn thấy, đây là thang máy sẽ có camera" chưa kịp nói xong bàn tay to kia đã kéo vòng eo cô về phía trước, nhanh chóng cầm một bên đầu gối, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Nếu không có người thì được a, an tâm nơi đây là do tôi thiết kế, tôi biết chỗ nào có thể tắt camera"

"...Ngộ...nhanh...thả...tôi..." Phương Thanh lập tức thống khổ giãy dụa, bộ ngực vì thiếu dưỡng khí kịch liệt co rút, thật khó chịu.

"Cậu anh không cần ...làm tôi ...mọi chuyện khác tôi đều đáp ứng anh" Nhìn cô khóc, Vệ Đình mỉm cười, gạt đầu, cô mỉm cười thì câu tiếp theo lại làm cô không thể nói gì "Mặc kệ e, nhưng tôi là muốn thao em, nào mở chân ra cho anh thao em đến thích, không cần phải khóc nữa" Phương Thanh cảm thấy có cái gì đó cứng rắn đâm vào thắt lưng cô, làm cho cô thở dồn dập hút không khí.

"Dừng như vậy" Vệ Đình đem hai cái tay đang giãy dụa của cô kéo về phía sau, khiến cho đôi kiêu nữ càng vênh cao hơn, càng thuận lợi cho bàn tay kia của hần tùy ý sờ mó, hô hấp của hần trở nên dồn dập, hôn thật mạnh vào môi cô, cây gậy cứng rắn đặt trên thắt lưng cô, không ngừng ma sát qua lại, cho còn có lớp chăn nhưng, Phương Thanh cũng có cảm giác rất rõ ràng cái cây gì đó thật lớn thật nóng cháy, nhất là mỗi khi cô giãy dụa, cái cây kia rõ ràng càng lớn hơn một phần.

"Em thật ngọt và thơm" hần đưa tay vào trong chăn, bàn tay hướng lên sờ địa phương tối mật chưa từng được ai khám phá, chà xát viên trần châu nắn cầm của cô.

"Xin anh ...đừng sờ vào nơi đó...đừng ...ngừng lại" "Đây là anh đáp ứng lời em không ngừng lại nhé" Hần thở hổn hển, một ngón tay nhẹ nhàng chen vào hoa huyết, khuấy động thịt mềm bên trong "Tiểu yêu tinh, em kẹp anh thật chặt, thật muốn làm chết em".

"Á,...không cần xin anh...thả tôi" Phương Thanh má ửng hồng, hạ thể thống khổ đá lộn xộn, cô thực sự rất ngứa. Vệ Đình rút ngón tay ra, đưa ngón tay dính đầy chất lỏng trong suốt lên môi ăn trước mặt cô, hô hấp hần trầm trọng cắn lấy vành tai cô, dùng sức kéo hết tâm thần ra thanh âm trầm thấp khàn khàn "Âm thanh của em rõ ràng là đang cầu tôi chơi em, tiểu mèo hoang".

"Anh thật sự nhện không được rồi, bảo bối ..." hần thở dốc, âm thanh bật ra từ kẽ răng "Em quả là khắc tinh của anh, tiểu mèo hoang dụ hoặc sinh ra để quyến rũ đàn ông".

"Không, dừng như vậy" cô sợ hãi kích động. "Đừng nói không, cho anh đi, em bây giờ nhất định là rất khó chịu, để anh giải tỏa giúp em" hần cắn răng, mạnh mẽ động thân, đem dương cụ nóng cháy kiên định mạnh mẽ cắm vào.

"A a a" Phương Thanh cảm giác hạ thể như nứt ra, đau nhức tê tâm liệt phế. Cô nhìn trong gương thang máy thấy Vệ Đình trần trụi, cầm dương vật vô cùng to lớn, tà ác cắm trước mặt động nữ tính của cô, chẳng trách cô lại đau đến vậy....

"shit, tiểu huyết của em thật nhỏ, chặt quá, muốn ép khô tiểu huynh đệ của tôi ...dù là xử nữ ...nhưng sao chặt vậy chứ..." Vệ Đình trán đầy mồ hôi, hần biết cô là xử nữ phải nhẹ nhàng từ từ nhưng ở trong cô thực chất người mà, hần không kiềm chế được. Phương Thanh đau đớn toàn thân vận vẹo.

"Anh ...tên ác ma... mau lấy ra...a..." hạ thể không ngừng truyền đến cảm giác đau đớn bị xé rách cô chuyển động thân thể muốn hần ra ngoài "Dừng

động, yên một chút tí sẽ dễ chịu ngay" hần mím môi, cô mà còn động nữa hần thật sự không thể chịu nổi bỏ mặc cô đau mà muốn cô mất. "Em thật tuyệt...em là cúatôi.chỉ để cho mỗi mình tôi thao..".

"Anh ...đau ...biến thái " Phương Thanh đau và xấu hổ đến nói không ra lời. "Thả lỏng,em làm tôi không thể nào hầu hạ em thoải mái được" cự thú rất cuộc nhin không được tự động hướng trong đi đến ,tiểu huyết vô cùng chật hẹp ép hần đèn sáng khoái.

"Tiểu yêu tinh bên trong tiểu huyết thật nóng ,thật ướt ,thực thích làm tôi muốn thao chết em" Vệ đình gằm nhẹ ,đong đưa thất lưng trều sáp ,Thật thoải mái ,hần thích đến dục tiên dục từ...Tiểu huyết của cô đúng là cực phẩm trăm năm khó gặp ,làm cho nam nhân lưu luyến ,thật là giết người mà.

Vệ Đình đưa tay sờ ngực kích thích các điểm nhạy cảm của phương thanh,hần đưa tay còn lại đến chỗ hai người giao hợp xoa lấy viên trân châu.

"Nha ...nha nha.. ác ma..dừng lại..dừng lỏng tôi ...dừng sờ ở đây ...Aa...A" Phương Thanh thực mẫn cảm ,bị kích thích đến mãnh liệt ,làm cô không thể nào chống cự."em đang chảy nước nha " cúi đầu nhìn bạch dịch theo côn thịt chảy ra,hần mím cười ,động mạnh .

"Em muốn bức điên anh sao! Tiểu mèo hoang !" hần cảm thấy bên trong khí khai có thể làm cho người ta phát cuồng, giống như có vô số cái miệng nhỏ nhẩn hung hăng hút hần, làm cho hần sắp không khống chế được, thiếu chút nữa tước vũ khí đầu hàng.

Phương Thanh có một cổ khoái cảm khó có thể nói nên lời, cái loại khoái cảm này làm cho cô cảm thấy xấu hổ, trong lúc không kịp tự hỏi chính mình lại bị đẩy trở về, lại tiếp tục đón nhận dục vọng của hần, Vệ Đình dùng sức mạnh va chạm, nhiều lần vọt tới đỉnh, mỗi khi đâm đến hoa tâm, cực đại quy đầu mãnh liệt đâm vào tử cung bị thương chưa khép lại, lại cấp tốc rút về, xoay tròn trong nhục bích non mềm, đau đón bén nhọn cùng khoái cảm xa lạ hợp lại cùng một chỗ, làm cho Phương Thanh phát ra tiếng rên như mèo kêu.

"Tiểu yêu tinh em kẹp chặt quá" "A...aa ..dừng làm mạnh như vậy!" Phương Thanh khóc hai mắt đầm lệ mơ hồ, trên mông đột nhiên truyền đến đau đón làm cho cô run rẩy không thôi, tiểu huyết mạnh mẽ co rút lại.

"Đáng chết !em kêu thật tao,hào lớn tiếng ,tiểu huyết cũng thật dâm đẳng đi ,càng muốn thao chết em..."Vệ Đình cười to ,côn thịt càng thêm ra sức vò hoa tâm xinh đẹp.

"Ân..." Vô ý thức phát ra âm thanh rên rỉ, Phương Thanh bị âm thanh yêu kiều tràn ngập tình dục của mình dọa sợ, đó chính là thanh âm của cô sao? Cô cho tới bây giờ đều không thể tưởng được mình lại có thể phát ra loại rên rỉ dâm đẳng này.

Hần hơi hơi cúi môi, một bên dùng đầu lưỡi miêu tả cánh môi cô, một bên lấy ngón tay vuốt ve mặt cô, như là giữa hai người đang yêu nhau cuồng nhiệt, chậm rãi lướt qua làn mi cô, mắt cô, cuối cùng xuyên thật sâu vào mái tóc đen mềm mại, cảm giác được giữa hai chân cô xuân triều đang tuôn ra, hần ác ý chậm rãi rút phần thân ra, lại thật mạnh đỉnh nhập vào!

"A a a a ——" cảm giác mãnh liệt xông đến, Phương Thanh cơ hồ kêu khóc, đạt đến cao trào, đầu óc cô đã hoàn toàn trống rỗng, chỉ biết vô ý thức ôm lấy cổ Vệ Đình trong tiểu huyết nộn thịt điên cuồng mút lấy nhục bồng của hần, hận không thể hút hết dương khí hần này. " Thân thể dâm đẳng, nhanh cao trào như thế" hần vẫn không tha cho cô thao cô càng lúc càng sâu ,đâm đến vào tử cung đến lúc không thể sâu hơn...

"Ngô..."Phương Thanh cảm giác đau nhức cùng khoái cảm truyền đến . "Tiểu mèo hoang ,tôi vừa chạm đến tử cung của em.haha...vào được sâu như vậy tôi có phải rất giỏi không ,em là nên thưởng cho tôi!" Vệ Đình thực kích động cảm giác đại quy đầu chạm tử cung ,thật sự là thích vô cùng.Không để ý tiểu huyết chật hẹp ,hần lại vọt tới tử cung làm Phương Thanh vừa đau lại thích.

"A! Trời! Trời ạt!" Phương Thanh khóc kêu run run, cái loại khoái cảm mãnh liệt kích thích này, làm cho cô cơ hồ khó có thể thừa nhận. Đừng kêu trời, gọi anh là Đình." Hần cắn vành tai cô, lại một lần nữa đem cô nâng lên rồi buông xuống, cảm thụ cô khí khai cắn chặt hần, khoái cảm cùng thư sướng. "Nhớ kỹ anh mới là người đàn ông chân chính của em,chỉ có anh mới có thể thao em!

"tiểu mèo hoang em kẹp chết tôi,muốn cho tôi thành thái giám a! phải trừng phạt em mới được"Vệ Đình rên rỉ,tiền sâu vào trong tử cung.

"A aaa.... Nhẹ ...nhẹ thôithích chếtcứu mạng ...Đình ...nhẹ " Phương thanh lập tức tao mị vô si kêu lên dâm đẳng ,thở gấp khóc to dạt dào bên trong thang máy."Tiểu mèo hoang ,bị tôi thao có thích sao, tôi thể nhưng là cưỡng gian eo đây "hần cử động mạnh thất lưng.

"Aa... quá nhanh ...chậm một chút ...cầu anhĐình"Tuy bị thao nhưng Phương Thanh vẫn xấu hổ không trả lời."không được phát tao,trả lời tôi" hần càng cử động mạnh và nhanh.

"ừm...em là thích được anhthao" Phương Thanh hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến đỏ bừng, chỉ biết không ngừng khóc và kêu tên hần như người kẻ cận cái chết bất được ngon cỏ, cô đã quên hần là đang cưỡng gian cô, cô chỉ biết là hần hiện tại là trời của cô, là thần của cô.

"ngoaan,thể em còn muốn không ?" trên trán hần rớt xuống một giọt mồ hôi, rơi xuống làn da trắng nõn của cô bắn tung tóe, nhục bồng hần trong cơ thể cô lại lớn thêm một vòng, cứng rắn như thiếc, điên cuồng đâm chọc, giống như con ngựa hoang mất cương, trong không khí truyền ra âm thanh ba ba rung động của hai thân thể va chạm, hai người lại không hề biết đau, thậm chí lại mạnh thêm một chút! Nhanh hơn một chút! Lại sâu thêm một chút! Lại mãnh nhất điểm!

"Thật thoải mái! Đình ! Thật thoải mái! Em không được, không được! A a ——" Phương Thanh cuồng loạn lắc đầu, đã hoàn toàn quên cảm giác xấu hổ và cổ kị, chỉ biết run run ôm lấy thất lưng hần, cong người lên như con tôm, trước mắt lóe lên một luồng sáng bạc, cao trào hủy diệt tập kích cô,tiểu huyết co rút ,quá độ kích động dưới tiểu huyết đột nhiên nước tiểu giống núi lửa bùng ra.....

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Nước tiểu? Hắn nhớ mang máng trên mạng có người nói, phụ nữ khi lên cao trào cũng sẽ bắn tinh, vậy thì có khác gì tiểu tiện đâu. Làm cô lên cao trào đỉnh điểm hẳn cảm thấy thật tự hào, phải đề cô luôn nhớ đến hắn.

"Á...á...á... không được ..thật xấu hổ " Cô thế nhưng lại đi ở trước mặt một người đàn ông đi tiểu, làm sao cô có thể làm được. Phương Thanh đối với việc làm tình còn chưa biết, nếu bây giờ nói cô bắn tinh cũng giống như tiểu tiện, cô nhất định không chịu thừa nhận.

Hắn nhưng vẫn còn chưa thỏa mãn, Vệ Đình nắm chặt vòng eo Phương Thanh, hạ thân hăng hái rong ruổi, không ngừng va chạm điểm G, tiếp tục đem nhục bông cứng rắn trưởng cứng cuồng đảo hoa tâm, ngón tay cũng không ngừng nhẹ nhàng đè chặt tiểu trần châu.

"Dừng lại... dừng... A..." sau một lúc Vệ Đình cũng theo siêu khoái cảm mà xông lên cao nhất, phun ra mầm mống nóng bỏng rót đầy trong thân thể Phương Thanh.

Lý Vệ Đình không đành lòng lại tra tấn cô, ôm lấy thân thể hư nhược vô lực Phương Thanh, đi vào phòng tắm, mở bồn nước ấm, một khi nhắm nháp qua thân thể Phương Thanh, tựa như dính vào thuốc phiện, hắn như bị nghiện muốn ngừng mà không ngừng được, Vệ Đình tinh lực tràn đầy, căn bản không thể khống chế dục vọng đang chạy ầm ầm trong cơ thể mình, ở trong phòng tắm lại tiếp tục muốn Phương Thanh.

"Tiểu mèo hoang, tự tựa vào tôi để tôi giúp em." Phương Thanh nghe lời điều chỉnh tư thế nửa nghiêng người vào bồn tắm, chỉ nghe bên tai mình tiếng quần áo tinh tế cọ xát, chỉ chốc lát sau, bồn tắm chấn động, sóng nước nhộn nhạo, nàng mở to mắt, vừa hay nhìn thấy nam căn căng cứng dưới háng nam nhân hòa nhập vào trong nước, trong lòng trợn trắng, nàng an tâm để mặc hắn ôm nàng vào lòng, tìm một tư thế thoải mái tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Rất mệt mỏi sao?" Ôm thân thể trắng nõn ngọt ngào trong tay, làm dưới hông hắn lần nữa trướng đau lên, bàn tay hắn tỉ mỉ lướt lên từng tắc da thịt của cô cẩn thận rửa sạch, dưới tay mềm mại, hương thơm ngan ngát làm yểu hần lần lộn không thôi, miệng đắng lưỡi khô.

Đem cô dựa vào người hắn, hai tay lần mò đến bộ ngực mềm mại trắng như ngọc. Vân vê, xoa bóp lực độ mang nồng đậm tình dục, từ cổ truyền đến hơi nóng cũng cảm giác bị găm cắn đến tê dại làm cho Phương Thanh không thể không mở to mắt.

Vệ Đình nhẹ nhàng vuốt ve bên ngoài hoa huyệt, sau đó dùng ngón tay đưa vào hoa huyệt kéo ra tinh dịch còn sót lại bên trong. "

Ấn..." So với lúc trước Vệ Đình cuồng ngạo giữ lấy, hiện tại lại ôn nhu vỗ về chơi đùa, hạ thể cô càng có cảm giác, làm cho cô thư sướng khẽ kêu một tiếng. Nha, tiếng rên rỉ này, chết tiệt quá gọi cảm khiêu khích, làm cho hắn vừa cường chế dục niệm lại bắt đầu muốn rục rịch, dương cụ đang ngâm mình trong nước ấm kia không ngừng đứng thẳng nhảy lên.

Chỉ vì một tiếng rên rỉ kia, trong đầu Vệ Đình đã hoàn toàn quên mất ý nguyện ban đầu muốn giúp cô tẩy sạch hạ thân, lý trí hắn vĩnh viễn không thể chiến thắng nổi dục vọng kinh người.

"A..." Phương Thanh bị mãnh liệt xô xuyên qua, cô giương đôi mắt ướt át kiêu diễm ai oán nhìn hắn, nhưng lại vô lực mở miệng ngăn cản hắn.

"Nha... Chết tiệt, em bên trong kẹp nhanh thế làm gì, mau thả lỏng!" Hạ thân Phương Thanh đột nhiên co rút nhanh, hại nhục bông của hắn bị kẹp chặt lại, muốn động cũng không động được.

"Dừng tay..... n a....." Hoa hạch tối mẫn cảm nhất ở dưới thân bị hắn dùng hai ngón tay mềm nhẹ chà sát, lực đạo vừa đủ, phương thanh bắt lực ngừng đầu lên, cong thất lưng, điên cuồng run rẩy.

Muốn hắn dừng tay? Đó là không có khả năng. Kháng cự của nàng sẽ chỉ làm hắn càng muốn nàng nhiều hơn, khơi mào dục vọng chinh phục của hắn lớn hơn nữa.

"Không được." Hắn bá đạo cự tuyệt, đại nhục bông được lấy ra đặt ở đóa hoa mềm mại không chịu chịu tiến sâu vào.

"A..... a.....". Nhìn thân thể trắng như tuyết oằn oại dưới thân mình, đã bắt đầu đỏ ửng lên, xuất ra từng trận mồ hôi ướt cả làn da ngà ngọc. Tà tứ cười, "Xảy ra chuyện gì?". "Thật..... Thật là khó chịu..... umh....." Thân thể tinh tế mảnh mai không ngừng vận vẹo.

"Thanh Thanh, muốn ta sao?" Tiếng nói mỉa hoặc ở nàng bên tai thì thầm. Hắn thối lui nửa người dưới, đưa tay nâng cao chân phải của nàng lên, để chân nàng bám lấy ngang lưng của chính mình, đem nam căn đang căng cứng buộc chặt của mình, nhẹ nhàng lướt nhẹ qua hoa huyệt ẩm ướt kia.

"Ngô ân..... n....." Không thể nói nên lời, chỉ có thể không ngừng rên rỉ. Khép hờ đôi mắt, Phương Thanh thấp giọng ní non, cảm giác được cực đại phân thân của Vệ Đình, liền như thế một tắc lại một tắc thẳng tiến bên trong hoa kính của cô..... "Ách..... A a....." Ngửa đầu hò hét ra tiếng.

Hoa kính chật hẹp, lập tức bị hắn cấp nhồi, làm cho nàng cảm giác được một loại cảm giác vô cùng phong phú phủ trùm lên đầu óc của nàng.

“Uhm..... Nhẹ một chút.....” “Thật chặt a.....” Nhịn không được phát ra thở dài, hoa kính của nàng bao trùm lấy phân thân của hắn, mềm mại mịn màng như tơ nhung, âm áp lại nút thật chặt.

Hắn đầu tiên là chậm rãi rút phân thân ra khỏi nàng, sau đó một lần dùng sức thẳng tiến, thẳng mạnh thật sâu vào bên trong hoa tâm kia. “A a..... Nhẹ một chút..... Không..... Aha..... Sâu quá.....” Nàng bắt lực kinh hô lên tiếng.

Nhìn đôi mắt của Phương Thanh kia tràn ngập tình dục mê ly, hắn đột nhiên đem cả người nàng bế đứng lên nhẹ nhàng đặt lên trên thành bồn tắm, để cho hai chân của nàng hoàn toàn vòng ngang thắt lưng của mình, rồi mới thẳng lưng đâm thật mạnh, lại xò xuyên qua hoa kính nhỏ hẹp của nàng.

“A.... A a..... Không..... n a.....” Phương thanh chịu không nổi cơn sướng khoái điên cuồng như thế, uốn cong lưng, theo Vệ Đình mãnh liệt đưa đẩy mà thở gấp thết chói tai, “A... A... A...” Liên tục cao trào khiến cho mặt huyết xoắn chặt lấy nam căn, Vệ Đình rốt cuộc chịu không nổi cảm thụ mất hồn như thế, ý thức lúc này hoàn toàn bị dục vọng khống chế, buông ra thân thủ dùng toàn lực rút ra đâm vào, thân thể chạm vào nhau đong đưa không ngừng.

Tiếng “Phách, phách, phách...” vang lên, Phương Thanh chịu không nổi cơn sướng khoái cực hạn nữa, cúi đầu cắn lên bả vai đầy cơ bắp của hắn, thân thể trong cao trào vui sướng run rẩy, cuối cùng thật sự chịu không nổi trước mắt tối om, lại hôn mê.

Vệ Đình ngọt ngào, rỗng điên cuồng, không ngừng tăng tốc cuối cùng đem mộng đẹp của Hàn phương thanh ép chặt về hướng mình, nam căn thẳng tiến vào chỗ sâu nhất của nhụy hoa, điên cuồng đưa đẩy, phun trào, ép chặt mộng đẹp, thân thể run rẩy lâu mới dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Sau một thời gian kịch liệt trong nhà tắm, cảm mãnh liệt qua đi, Vệ Đình ôm Phương Thanh không biết đã ngất khi nào quay về trên giường.

Hắn khoác thêm áo tắm, giúp cô lau sạch thân thể ướt đầm, sấy khô tóc và đắp xong chăn cho Phương Thanh, bản thân ngồi ở trên ghế, ánh mắt có chút đắm chiều nhìn người đang hôn mê trên giường. Vệ Đình đốt thuốc liên tục, ánh mắt u tối nhìn chăm chăm người phụ nữ nhỏ bé trên giường, trong đầu lần nữa vang lên tiếng khóc cũng như cầu xin của cô.

Ban này, giữa lúc tình cảm mãnh liệt, hắn bị tức giận và thú tính làm cho lu mờ đầu óc, chỉ thầm nghĩ phải cho cô biết lẽ độ, thầm nghĩ phải điên cuồng chiếm lấy cô, Hoàn toàn quên mất phải khống chế bản thân. Hắn làm cô bị thương sao?

Dụi tắt điếu thuốc trong tay, đứng dậy đi đến bên giường. Hắn khẽ cau mày, ánh mắt dừng ở cổ của nàng, khi phát hiện có rất nhiều dấu vết màu hồng trong lồng ngực không khỏi tự trách bản thân đã quá thô lỗ, ở trên người nàng lưu lại quá nhiều dấu vết.

Hắn nhẹ nhàng xốc chăn lên, thấy thân thể vốn dĩ mềm mại trắng nõn không tỳ vết bây giờ che kín dấu hôn và dấu cắn, bàn tay to hướng xuống mảnh đất thần bí của nàng thăm dò.

Hắn vốn dĩ là phải vui khi tra tấn được cô nhưng không hiểu sao hắn lại đau lòng, lại xót xa. Cô bỗng dưng tỉnh dậy hoảng hốt lủi vào trong ôm lấy chăn.

"Anh muốn làm gì?" Phương Thanh nhanh chóng kéo chăn qua bao lấy thân hình trần trụi của mình, cơ thể nhỏ xinh run như lá rụng trong gió.

Giữa hai chân truyền đến từng trận đau nhức, làm cho khuôn mặt vốn dĩ trắng nõn của nàng càng có vẻ tái nhợt, cô trừng lớn hai mắt, về mặt đề phòng nhìn hắn.

"Tôi muốn làm cái gì? Muốn làm cũng đã làm rồi, em nên nhớ rõ những gì tôi vừa mới làm, em cũng phối hợp còn cầu xin tôi cơ mà" Tất cả nhu tình của hắn đã bị vẻ mặt đề phòng và lạnh lùng của cô làm cho biến mất, gian xảo mỉm cười nói.

Thân thể truyền đến đau nhức, đã báo cho cô biết tất cả đều là sự thật, cô thật đã lên giường với hắn còn không biết ngại ngần cầu xin hắn muốn mình. Cô ghen ngào nhìn lên khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng kia thét gào lên án hắn: "Anh đã đạt được những gì anh muốn, đã trả thù được tôi, vậy thì bây giờ đã có thể thả tôi đi được chưa?"

"Còn muốn chạy, không có dễ dàng như vậy." Sau khi hai người thân mật như thế, mà cô lại vẫn muốn rời khỏi? Cô đừng nghĩ chuyện cùng người đàn ông khác nữa, cô đã là người đàn bà của hắn, cả đời này cùng đều như vậy.

Tuy lúc đầu hắn cũng chỉ trêu chọc cô nhưng bây giờ hắn thật sự có tình cảm với cô gái nhỏ bé này muốn cùng cô bắt đầu một mối quan hệ nghiêm túc, hắn là người đàn ông của cô không ai có thể thay đổi được sự thật này.

"Anh dựa vào cái gì mà quản tôi, tôi muốn rời đi?"

"Bằng hiện tại tôi đã là người đàn ông của em"

Thì sao cứ xem như là tình một đêm đi,cầu anh buông tha tôi ,tôi cũng đã trả hết hận cho anh rồi, anh không phải là vị hôn phu của Thanh Vân sao,sao có thể đối xử với tôi như vậy".

"Nhưng em cũng đừng quên ,tôi bây giờ đang ở cùng nhà với em tình một đêm là gặp nhau rồi rồi đi nên chúng ta không như vậy được đâu. "Hắn nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên "Tôi là thiên vương của một nước, có nhiều quyền lợi, tôi nghĩ em phải biết chỉ cần tôi muốn giữ em lại, trên đời này có người nào dám có quan hệ với em.Vị hôn thê là gì chứ tôi không muốn thì không ai có thể ép tôi lấy con nhỏ Thanh Vân đó."

"Giữ lại một người phụ nữ anh không yêu đối với anh có ích lợi gì?" không yêu cô,ghét cô như vậy thì sao không để cô đi sau khi đã thỏa mãn lòng tự cao của hắn..

"Nếu chưa yêu thì có thể yêu sau mà ,tôi thực sự rất có cảm tình với em?" Tình yêu đối với hắn hiện tại là con số không ,hắn chưa bao giờ yêu ai,nhưng hắn sẽ thử yêu với cô.

"Chỉ cần em ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi biết đâu tôi sẽ yêu em"

Chẳng lẽ cô không biết,cô là người con gái đầu tiên hắn mở lời là người con gái đầu tiên hắn đối xử dịu dàng, hắn vẫn muốn giữ lại cô lại, hắn không thể để cô đi.

"Không cần tiếp tục dây dưa nữa, được không? Anh hãy coi như chuyện này chưa xảy ra,tôi làm sao mà đối mặt với gì ,với em gái tôi đây?" Phương Thanh dùng hai tay che mặt khóc rống, những khổ sở trong lòng nàng, ai có thể hiểu được.

"Việc này em không cần lo lắng ,tôi sẽ thu xếp tất cả?" Hắn thân thiết ôm nàng ở trước ngực, không để ý tới nàng đang giãy dụa, nhất định không chịu buông tay.

"Anh tội gì phải làm như vậy chứ,tôi cũng không có gì đặc biệt để anh lưu luyến ,tôi không quyền cũng không tiền sẽ không có tác dụng gì cho sự nghiệp của anh?"Cô không ngừng rơi lệ, nấc lên ôm lấy cánh tay của hắn.

"Đáng chết! Không được khóc, ai cho phép em rơi lệ, ai cho phép!"

Nước mắt Phương Thanh rồi càng nhiều, càng rơi càng nhanh.

Nước mắt của cô hòa tan tức giận của hắn, trong lòng Vệ Đình âm thầm thở dài, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, thất vọng lau đi nước mắt trên mặt Phương Thanh,cô thật buồn bã,cô đúng là khắc tinh của đời hắn,hắn dùng giọng điệu dịu dàng nói:"Trước hết em cứ ngủ đi, ngủ một giấc thật ngon."

Bàn tay to xoa nhẹ khuôn mặt tái nhợt và hai tròng mắt sưng đỏ của cô, nhìn thấy cô như vậy làm hắn rất đau lòng.Giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng làm cho cô quyến luyến khép hai mắt lại, tựa vào trong lòng ngực ấm áp của hắn, nước mắt dính ướt ngực hắn, làm tan chảy trái tim Vệ Đình.Lần đầu tiên trong đời hắn có cảm giác cần phải bảo vệ và chở che một người.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Phương Thanh ngủ thẳng một giấc tới tới mới tỉnh lại,nhìn bên ngoài cửa sổ ánh đèn rực rỡ,trong phòng ánh đèn mờ ,mà Vệ Đình thì nằm bên cạnh cho cô gối đầu lên tay lẳng lặng nhìn cô.

Phương Thanh ngẩn người nhìn hắn ,đàn ông con trai sao lông mi lại dài như vậy còn hơn cả cô,vô thức lấy tay đưa lên để chạm vào mắt hắn,nhưng lập tức Vệ Đình nắm lấy tay cô đưa xuống nơi đang bốc hỏa kia "Em đừng nhìn tôi như vậy,em sẽ không chịu được hậu quả đâu" hắn khàn giọng nói,chỉ là nhìn cô trong lúc ngủ nhưng hắn có cảm giác thật yên bình,ôm cô làm cho giấc ngủ hắn sâu hơn ,đã lâu rồi hắn không có ngủ lâu như thế này.

"Anh..tôi.." Phương Thanh đỏ mặt rút tay về,không dám nhìn thẳng vào hắn. "Chớ khàn trương, tôi sẽ không làm gì em đâu ,em bây giờ chắc là rất đói?" Vệ Đình vuốt mái tóc đen dài của cô,ánh mắt nhũ mi cung chiều nhìn thiên hạ trong lòng.Phương Thanh vừa định mở miệng thì bụng cô lại reo lên ..

"Ha...ha.. không cần em trả lời ,cả ngày nay đã không ăn gì ,nhất định đã đói lắm" Vệ Đình lập tức cười một chút mặt mũi cũng không chứa cho Phương Thanh,đặt lên môi cô nụ hôn,rồi lấy điện thoại căn dặn khách sạn.

Phương Thanh muốn cự tuyệt nhưng không biết phải nói thế nào,bụng cô lại còn ,thật mất mặt! Vừa ăn cô xong bây giờ lại chăm sóc cô đây là vừa cho rồi lại vừa cho đường sao?Cô mới không cần.

Nhận được điện thoại của Vệ Đình đầu bếp nhanh chóng phát huy tài năng ,làm bao nhiêu là món ngon hi vọng được Vệ Đình để ý đến,hắn biết đây chắc là chuẩn bị cho cô gái đi cùng vị thiên vương này vào khách sạn .Chỉ cần cô gái đó nói ăn ngon thì xem như hắn được đối đãi.

Thức ăn rất nhanh được mang lên ,Phuong Thanh nhìn mà hoa hết cả mắt ,bao nhiêu là món ngon ,món đặc biệt mà cô chưa bao giờ được ăn ,chỉ được nhìn thấy trong tivi.Vệ Đình nhìn khuôn mặt há hốc ngạc nhiên của cô mỉm cười tiến đến cầm khay bạc tinh xảo đựng cháo yến đến đút cho cô,Tuy nhiên cô lại cự tuyệt không ăn ,ánh mắt vẫn nhìn về phía tôm hùm Na Uy với trứng cá hồi và gan ngỗng.

"Bây giờ cô hòng em không tốt,vẫn là nên ăn cháo" Hấn thật muốn đối xử tốt hơn với cô,cưng chiều cô ,yêu thương cô,sủng nịnh cô hơn .

"Tôi không thích ăn cháo,tôi tự ăn được" Phuong Thanh lắc đầu ,cô cũng không là trẻ con nữa sao có thể để hấn ..

"Bây giờ em có sức tự ăn một mình sao?" Vệ Đình nhẹ nhàng đỡ cô ngồi tựa vào giường "Ngoan nào ,ăn!" hấn dùng tay múc một thìa cháo ngon đưa đến gần sát miệng nàng, đưa thẳng vào cái miệng nhỏ nhắn của cô lúc này đang ngậm chặt.

Bỗng nhiên thấy "vật thể lạ" từ xa xông tới, theo phản xạ, nàng đột nhiên đẩy hấn ra,ngoảnh đầu nhất định không ăn.

"Dĩ Phuong Thanh-" Vệ Đình nhìn hình ảnh nhất quyết của cô có chút bức mình,cơ thể cô bây giờ rất yếu phải ăn cháo cho dễ dàng tiêu hóa ,với hòng của cô bây giờ sợ vẫn còn đang sung.

"Em đừng thử sức nhẫn lại của tôi ,ngoan ăn đi "

"Thiên vương ,...hay là cô ấy không ăn được yến." Tên đầu bếp nói. "Thiên vương , người đừng có bức cô ấy . Có một số người thể chất có chút đặc biệt, không thể ăn được yến . Thường thường chỉ cần dính một chút vào môi sẽ dị ứng, nếu nghiêm trọng hơn một chút, còn có thể vì thế mà bị choáng thậm chí chết ". Hấn tiến đến nói nhỏ vào tai Vệ Đình.

Vệ Đình ngăn ra, "Có chuyện này sao? Mà người sao còn ở đây,còn không mau lui đi".

"Vâng ,tôi xin lui?!" Tên đầu bếp người pháp đảo , ra sức gật đầu.

"Quay lại đây!" nhẹ nhàng gõ nhẹ lên đầu cô ,một câu nói đơn giản nhưng trầm âm của hấn nhưng lại có sức mạnh làm cho nội tâm của nàng kinh động. Cuối cùng, nàng vẫn là quay lại nhìn vào mắt hấn.Vệ Đình trừng mắt, hấn thật sự không có một chút tính nhẫn nại nào cả, dùng một tay bắt lấy cô, hôn một cái lên môi cô sau đó khó khăn tách ra. .

"Đừng có làm như vậy..." cô dùng tay nhỏ bé bịt mặt lại, "Tôi không phải là cố ý chống anh. Nhưng mà... Nhưng mà..."Phuong Thanh cúi xuống ,đôi mắt tràn đầy ủy khuất.

Vệ Đình dùng ngón trỏ của mình khẽ nâng chiếc cằm xinh xắn của nàng lên, dùng ánh mắt anh minh uy quyền chặt chẽ khóa nàng lại, "Em.. Không ăn được Yến sao?"

"Anh biết?" Phuong Thanh kinh ngạc mở to hai mắt, nhưng ngay lập tức cô lại sợ hấn sẽ không tin cho nên ra sức gật đầu, "Ngày xưa mẹ tôi có đến nhà đi thấy gia đình đi đang ăn yến nên lấy về cho tôi nhưng sau khi ăn ngay lập tức bị khó thở, toàn thân đau nhức rất khó chịu".

"Ngu ngốc! Chuyện này vì sao lại không nói sớm với tôi ? Vạn nhất nếu không cẩn thận ăn phải thì thế nào?" Vệ Đình mắng yêu.

"Tôi trước giờ luôn rất cẩn thận, với lại yến cũng không phải là thức ăn mà ta có thể ăn". Cô thật sự cảm thấy bị mắng rất là oan ức, mạng nhỏ là của cô, sao cô lại có thể không biết quý trọng chứ!

Hấn vẫn nhất quyết không cho là đúng, trợn mắt liếc nàng một cái, hai tay nâng khuôn mặt xinh đẹp của nàng lên, khẽ vuốt ve, khẽ buông tiếng thở dài, điểm yếu lên trán của cô một cái, "Em thật không hề dễ nuôi dưỡng đâu".

"Ách..." Cô đương nhiên biết bản thân rất phiền toái, nhưng, cô tình nguyện thà là để hấn lớn tiếng mắng nàng cũng không muốn nghe hấn dùng cái giọng nói ôn nhu cảm thán này nói chuyện với cô.Vệ Đình lập tức dẩy cắt cho cô miếng gan ngỗng ,đút vào miệng.Hai mắt Phuong Thanh lập tức tỏa sáng ,ăn thật ngon!,cô từ bé đến giờ chưa từng ăn qua món nào ngon như vậy.

"Ăn ngon,vậy thì ăn nhiều một chút! ăn xong còn có món tráng miệng ngọt,món tráng miệng ở đây rất nổi tiếng"Vệ Đình cười ,tiếp tục đút cho cô thêm một ít.

Phuong Thanh gật đầu ,mùi vị của món ăn tan chảy trong miệng,ăn xong gan ngỗng lại được Vệ Đình đút cho bánh ngọt ,bởi vì ăn nhanh nên trên miệng cũng dính tèm lem " Vệ Đình lấy khăn tay ,trùi mền lau miệng cho Phuong Thanh.

"Áy để tự tôi" Phuong thanh đỏ mặt ,định lấy khăn tay để lau sạch sẽ.

"Em thật dễ thương!" Vệ Đình thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên ,không kim lòng được chồm người ôm cô,cúi xuống hôn lên đôi môi ngọt ngào.Nàng bàn tay nhỏ bé hoàn hảo lên, đặt trước lồng ngực rắn chắc của hấn, đẩy ra, nói: "Đừng như vậy ,dựa sát vào như vậy, ta nóng quá...". Hơi thở nóng rực như mặt trời của hấn cuộn cuộn không dứt, cứ thế hướng về phía cô mà thổi, hại cô tim đập như đánh trống, hai gò má nóng bừng.

"Nóng?" Hấn cười gian tà, nụ cười đó làm tim cô đập thành thịch, nhưng căn bản là cô cũng không hiểu làm sao lại hồi hộp như vậy.Hấn hôn xuống môi cô,điên cuồng nhiệt tình hôn trụ,hấn linh hoạt khai mở miệng cô,tà ác dùng lưỡi tiến quân thần tốc hôn cô kịch liệt,dâm mĩ quyến rũ liếm hấp cái lưỡi trắng mịn của Phuong Thanh...

"Ngô...ân..."Phuong Thanh đã hoàn toàn bị hấn hôn đến choáng váng ,khôn mặt đỏ bừng kiêu kiêu . Ngay lúc cô còn đang mơ mơ màng màng, hai tay hấn đã linh hoạt chuyển động, mãi đến khi cô hoàn hồn lại mới phát hiện ra chính mình đã giống như đứa trẻ sơ sinh.....thân thể hoàn toàn bị phơi bày không hề được che đậy.

"Anh... Anh..." Khuôn mặt nhỏ nhắn như bạch ngọc của cô nhanh chóng biến thành đỏ thắm, không biết là vì xấu hổ hay là vì tức giận. Cô nhanh chóng dùng hai tay hết che phía trên lại che phía dưới, vô cùng khấn trương.

"Là do em nói nóng" Ánh mắt đen bóng của hấn do mỹ cảnh trước mắt mà trở nên mờ mịt như sương mù.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 12

Phuong Thanh ngủ thẳng một giấc tới tới mới tỉnh lại,nhìn bên ngoài cửa sổ ánh đèn rực rỡ,trong phòng ánh đèn mờ ,mà Vệ Đình thì nằm bên cạnh cho cô gối đầu lên tay lạng lạng nhìn cô.

Phuong Thanh ngẩn người nhìn hấn ,đàn ông con trai sao lông mi lại dài như vậy còn hơn cả cô,vô thức lấy tay đưa lên để chạm vào mắt hấn,nhưng lập tức Vệ Đình nắm lấy tay cô đưa xuống nơi đang bốc hỏa kia "Em đừng nhìn tôi như vậy,em sẽ không chịu được hậu quả đâu" hấn khàn giọng nói,chỉ là nhìn cô trong lúc ngủ nhưng hấn có cảm giác thật yên bình,ôm cô làm cho giấc ngủ hấn sâu hơn ,đã lâu rồi hấn không có ngủ lâu như thế này.

"Anh...tôi..." Phuong Thanh đỏ mặt rút tay về,không dám nhìn thẳng vào hấn. "Chớ khấn trương ,tôi sẽ không làm gì em đâu ,em bây giờ chắc là rất đói?" Vệ Đình vuốt mái tóc đen dài của cô,ánh mắt nhũ mi cung chiều nhìn thiên hạ trong lòng,Phuong Thanh vừa định mở miệng thì bụng cô lại reo lên ..

"ha...ha.. không cần em trả lời ,cả ngày nay đã không ăn gì ,nhất định đã đói lắm" Vệ Đình lập tức cười một chút mặt mũi cũng không chừa cho Phuong Thanh,đặt lên môi cô nụ hôn,rồi lấy điện thoại căn dặn khách sạn.

Phuong Thanh muốn cự tuyệt nhưng không biết phải nói thế nào,bụng cô lại còn ,thật mất mặt! Vừa ăn cô xong bây giờ lại chăm sóc cô đây là vừa cho rồi lại vừa cho đường sao?Cô mới không cần.

Nhận được điện thoại của Vệ Đình đầu bếp nhanh chóng phát huy tài năng ,làm bao nhiêu là món ngon hi vọng được Vệ Đình để ý đến,hấn biết đây chắc là chuẩn bị cho cô gái đi cùng vị thiên vương này vào khách sạn .Chỉ cần cô gái đó nói ăn ngon thì xem như hấn được đổi đời.

Thức ăn rất nhanh được mang lên ,Phuong Thanh nhìn mà hoa hết cả mắt ,bao nhiêu là món ngon ,món đặc biệt mà cô chưa bao giờ được ăn ,chỉ được nhìn thấy trong tivi.Vệ Đình nhìn khuôn mặt há hốc ngạc nhiên của cô mỉm cười tiến đến cầm khay bạc tinh xảo đựng cháo yến đến đút cho cô,Tuy nhiên cô lại cự tuyệt không ăn ,ánh mắt vẫn nhìn về phía tôm hùm Na Uy với trứng cá hồi và gan ngỗng.

"Bây giờ cô hòng em không tốt,vẫn là nên ăn cháo" Hấn thật muốn đối xử tốt hơn với cô,cung chiều cô ,yêu thương cô,sùng nịnh cô hơn .

"Tôi không thích ăn cháo,tôi tự ăn được" Phuong Thanh lắc đầu ,cô cũng không là trẻ con nữa sao có thể để hấn ..

"Bây giờ em có sức tự ăn một mình sao?" Vệ Đình nhẹ nhàng đỡ cô ngồi tựa vào giường "Ngoan nào ,ăn!" hấn dùng tay múc một thìa cháo ngon đưa đến gần sát miệng nàng, đưa thẳng vào cái miệng nhỏ nhắn của cô lúc này đang ngậm chặt.

Bỗng nhiên thấy "vật thể lạ" từ xa xông tới, theo phản xạ, nàng đột nhiên đẩy hấn ra,ngoảnh đầu nhất định không ăn.

"Dĩ Phuong Thanh-" Vệ Đình nhìn hình ảnh nhất quyết của cô có chút bức mình,cơ thể cô bây giờ rất yếu phải ăn cháo cho dễ dàng tiêu hóa ,với hòng của cô bây giờ sợ vẫn còn đang sung.

"Em đừng thử sức nhẫn nại của tôi ,ngoan ăn đi ".

"Thiên vương ,...hay là cô ấy không ăn được yến." Tên đầu bếp nói. "Thiên vương , người đừng có bức cô ấy . Có một số người thể chất có chút đặc biệt, không thể ăn được yến . Thường thường chỉ cần dính một chút vào môi sẽ dị ứng, nếu nghiêm trọng hơn một chút, còn có thể vì thế mà bị choáng thậm chí chết ". Hấn tiến đến nói nhỏ vào tai Vệ Đình.

Vệ Đình ngẩn ra, "Có chuyện này sao? Mà người sao còn ở đây,còn không mau lui đi".

"Vâng ,tôi xin lui?!" Tên đầu bếp người pháp đảo , ra sức gật đầu.

"Quay lại đây!" nhẹ nhàng gõ nhẹ lên đầu cô ,một câu nói đơn giản nhưng trầm âm của hấn nhưng lại có sức mạnh làm cho nội tâm của nàng kinh động. Cuối cùng, nàng vẫn là quay lại nhìn vào mắt hấn.Vệ Đình trừng mắt, hấn thật sự không có một chút tính nhẫn nại nào cả, dùng một tay bắt lấy cô, hôn một cái lên môi cô sau đó khó khăn tách ra. .

"Đừng có làm như vậy..." cô dùng tay nhỏ bé bịt mắt lại, "Tôi không phải là cố ý chống anh. Nhưng mà... Nhưng mà..."Phuong Thanh cúi xuống ,đôi mắt tràn đầy ủy khuất.

Vệ Đình dùng ngón trỏ của mình khẽ nâng chiếc cằm xinh xắn của nàng lên, dùng ánh mắt anh minh uy quyền chặt chẽ khóa nàng lại, "Em.. Không ăn được Yến sao?"

"Anh biết?" Phuong Thanh kinh ngạc mở to hai mắt, nhưng ngay lập tức cô lại sợ hãi sẽ không tin cho nên ra sức gạt đầu, "Ngày xưa mẹ tôi có đến nhà đi thấy gia đình đi đang ăn yến nên lấy về cho tôi nhưng sau khi ăn ngay lập tức bị khó thở, toàn thân đau nhức rất khó chịu".

"Ngu ngốc! Chuyện này vì sao lại không nói sớm với tôi ? Vạn nhất nếu không cẩn thận ăn phải thì thế nào?" Vệ Đình mắng yêu.

"Tôi trước giờ luôn rất cẩn thận, với lại yến cũng không phải là thức ăn mà ta có thể ăn". Cô thật sự cảm thấy bị mắng rất là oan ức, mạng nhỏ là của cô, sao cô lại có thể không biết quý trọng chứ!

Hắn vẫn nhất quyết không cho là đúng, trợn mắt liếc nàng một cái, hai tay nâng khuôn mặt xinh đẹp của nàng lên, khẽ vuốt ve, khẽ buông tiếng thờ dài, điểm yểu lên trán của cô một cái, "Em thật không hề dễ nuôi dưỡng đâu".

"Ách..." Cô đương nhiên biết bản thân rất phiền toái, nhưng, cô tình nguyện thà là để hắn lớn tiếng mắng nàng cũng không muốn nghe hắn dùng cái giọng nói ôn nhu cảm thán này nói chuyện với cô.Vệ Đình lập tức dậy cắt cho cô miếng gan ngỗng ,đút vào miệng.Hai mắt Phuong Thanh lập tức tỏa sáng ,ăn thật ngon!,cô từ bề đến giờ chưa từng ăn qua món nào ngon như vậy.

"Ăn ngon,vậy thì ăn nhiều một chút! ăn xong còn có món tráng miệng ngọt,món tráng miệng ở đây rất nổi tiếng"Vệ Đình cười ,tiếp tục đút cho cô thêm một ít.

Phuong Thanh gạt đầu ,mùi vị của món ăn tan chảy trong miệng,ăn xong gan ngỗng lại được Vệ Đình đút cho bánh ngọt ,bởi vì ăn nhanh nên trên miệng cũng dính tèm lem " Vệ Đình lấy khăn tay ,trùi mền lau miệng cho Phuong Thanh.

"Áy để tự tôi" Phuong thanh đỏ mặt ,định lấy khăn tay để lau sạch sẽ.

"Em thật dễ thương!" Vệ Đình thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên ,không kim lòng được chồm người ôm cô,cúi xuống hôn lên đôi môi ngọt ngào.Nâng bàn tay nhỏ bé hoàn hảo lên, đặt trước lồng ngực rắn chắc của hắn, đẩy ra, nói: "Đừng như vậy ,dựa sát vào như vậy, ta nóng quá...". Hơi thở nóng rực như mặt trời của hắn cuộn cuộn không dứt, cứ thế hướng về phía cô mà thổi, hại cô tim đập như đánh trống, hai gò má nóng bừng.

"Nóng?" Hắn cười gian tà, nụ cười đó làm tim cô đập thình thịch, nhưng căn bản là cô cũng không hiểu làm sao lại hồi hộp như vậy.Hắn hôn xuống môi cô,điên cuồng nhiệt tình hôn trụ,hắn linh hoạt khai mở miệng cô,tà ác dùng lưỡi tiến quân thân tốc hôn cô kịch liệt,dâm mĩ quyến rũ liếm hấp cái lưỡi trắng mịn của Phuong Thanh...

"Ngô...ân ..."Phuong Thanh đã hoàn toàn bị hắn hôn đến choáng váng ,khuôn mặt đỏ bừng kiêu diễm . Ngay lúc cô còn đang mơ mơ màng màng, hai tay hắn đã linh hoạt chuyển động, mãi đến khi cô hoàn hồn lại mới phát hiện ra chính mình đã giống như đứa trẻ sơ sinh.....thân thể hoàn toàn bị phơi bày không hề được che đậy.

"Anh... Anh..." Khuôn mặt nhỏ nhắn như bạch ngọc của cô nhanh chóng biến thành đỏ thắm, không biết là vì xấu hổ hay là vì tức giận. Cô nhanh chóng dùng hai tay hết che phía trên lại che phía dưới, vô cùng khẩn trương.

"Là do em nói nóng" Ánh mắt đen bóng của hắn do mỹ cảnh trước mắt mà trở nên mờ mịt như sương mù.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Mấy hôm nay trời lạnh rồi cho tí h cho ấm người nhé!!

"Tôi đang bị thương... Không được..." cô khẽ thở gấp, đầu nhanh chóng ngẩng lên nhìn hắn.

"Tôi biết, tôi sẽ thật cẩn thận". bàn tay to và nóng như lửa của hắn bao phủ trên bộ ngực sữa trắng ngần của cô,bàn tay hắn cố ý ma sát nhẹ nhẹ ở nụ hoa của cô,cố ý lấy hai cánh tay tách khe hở hẹp,nhẹ nhàng miết hai bên cánh môi hồng thắm kia.

"Ách ...tôi còn đau..không cần" Đôi mắt đẹp mơ màng khẽ chớp nói."Tiểu mèo hoang thật đáng thương" hắn khẽ cười ,tay phải một đường đi tới phía bụng bằng phẳng của cô.

“Nhưng sao chỗ này lại ẩm ướt ,còn nói không cần” Cô cắn môi,cảm nhận bàn tay hắn,thân thể run rẩy theo.Mà hắn thì lại cúi xuống vron đầu lưỡi mình ra.Ngay lập tức lưỡi hắn đẩy ra hai cánh hoa bôi,trực tiếp đi vào hoa phùng thám hiểm,ném đến hương vị của mật hoa.Đầu lưỡi tàn ác của hắn lượn xung quanh hoa huyết của cô như một con rắn linh hoạt.Cô có thể cảm nhận được cái đầu lưỡi của hắn hơi cong lên,hắn như muốn mút hết tất cả những giọt hoa dịch tràn vào trong miệng

“A..ukm.” Cô rên rỉ,toàn thân cảm thấy vô cùng dễ chịu, khiến cho cô mất tư chủ, loại cảm giác tê dai mê người này luôn chuyển không ngừng kích thích khắp thân thể cô,kích thích đến những nơi mẫn cảm nhất.Đầu lưỡi cậu hắn đặt trên hoa huyết ,rất nhanh ,tất cả mật huyết của cô rót hết vào miệng hắn.

“Em đã ẩm ướt đến mức này rồi cơ đấy,tất cả đều là hoa dịch của em” Hắn vron lưỡi cuốn lấy tất cả những giọt hoa dịch ngọt ngào.Đôi môi hắn đang liếm láp miệng tiểu huyết rồi đi di chuyển tới bầu ngực trắng nõn như sữa của cô, ngậm lấy ngọn tuyết phùng sừng sừng kia,, nhìn đóa hoa phấn nộn mê người kia, hắn không đành lòng rời bỏ, một bàn tay vron xuống thấp, ngón tay dài linh hoạt vẽ một vòng, sau đó thâm nhập vào bên trong đóa hoa nhẹ nhàng vô về tuyền đưa

“Phuong Thanh.. Em rất đẹp!” Hắn thành thạo mà vuốt ve bầu ngực sữa mê người trong tay. Da thịt tuyết trắng của nàng và bàn tay to ngăm đen của hắn nhìn vào thật sự cảm thấy đó là một loại đối lập mãnh liệt, điều này càng khiến ngọn lửa trong đáy mắt hắn cháy rực rỡ hơn. Một luồng khí nóng từ phía dưới bụng truyền lên làm cho khuôn mặt hắn ửng hồng, thật sự là không tự chủ được nên phải cắn một cái lên bộ ngực anh đào ngọt mê người của cô,thật sự là giống như đôi bụng thật lâu ngày nay lại được bày trước mắt một bàn yến tiệc thịnh soạn.”Nhẹ chút, Vệ Đình tôi... Rất kỳ quái...” Nàng nghẹn ngào cầu xin hắn buông tha. Phuong Thanh xấu hổ cơ hồ muốn ngắt xiù.

Bờ ngực trắng muốt bên phải bị hắn liếm mút, nhũ tiem chậm rãi vì hắn nở rộ, đứng sững lên, một dòng điện mạnh mẽ nhanh chóng lan tràn khắp châu thân của nàng, làm cho thân thể của nàng hoàn toàn mềm nhũn.

Bàn tay to kiên định của hắn kịp thời nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của Cô. Vệ Đình đứng dậy, cời sạch đồng quần áo vướng tay vướng chân, sau đó lập tức một tay ôm lấy nàng, tay kia tách hai chân của nàng sang hai bên rồi khóa chặt nàng ngồi trên đùi hắn. “Đừng..Vệ Đình, ngồi như vậy... Cái này... Như vậy rất xấu hổ...” Vùng nữ tính mỹ lệ của cô tựa như đóa hoa hồng nở rộ. Đối diện với “thứ” hiện ngang thẳng tắp của hắn đang đang trào dục vọng không ngớt lại không hề có bất kì “bình phong” nào che chắn, thật sự làm cho toàn thân cô vừa run rẩy lại sợ hãi.Hắn nhẹ nhàng hôn cô khi say sưa kêu gào nghe như một bản tiền khúc du dương kích thích hắn toàn thân hưng phấn, huyết mạch trương lên. Hắn thật sự cũng không nhịn được nữa rồi, đột nhiên xoay người đem cô đặt lên trên giường.

Sau đó nhanh chóng hạ thân tiến vào, dùng sức điên cuồng mà chống đẩy, “cây gậy sắt” thẳng cứng của hắn trong nháy mắt đầu đã biến mất vào bên trong “hoa tâm” ướt át của cô .

Cô cắn chặt môi, hai mắt nhắm chặt, cảm nhận sự chuyển động điên cuồng của hắn. Lực đạo điên cuồng mạnh mẽ đó kích thích dâng trào hết con sóng khoái cảm này đến con sóng khoái cảm khác. Chúng không ngừng đánh thẳng vào thần kinh yếu ớt của cô.Hắn điên cuồng khàn khàn gào thét, lại lần nữa tăng mạnh lực đạo bên hông, giống như cuồng thú đang đói khát, dục vọng càng ngày càng tăng, hắn cứ thế điên cuồng mà đẩy vào, rút ra...Khoái cảm quyết liệt bao phủ lấy toàn bộ ý thức, cô vô lực, không thể suy nghĩ được gì. Cặp chân dài chân trắng nõn siết chặt bên cặp hông rắn chắc của hắn, để mặc hắn một lần lại một lần nữa thẳng tiến, một lần lại một lần nữa... Cuối cùng, dưới sự va chạm mãnh liệt không ngừng, thân mình Phuong Thanh bỗng nhiên cứng đờ, rồi sau đó cả người bỗng chốc như tan ra, một luồng khoái cảm chur từng có bỗng chốc vỡ tung như bài sơn đảo hải mà đến. Một luồng khoái cảm không thể nào hình dung được bỗng chốc cuộn cuộn đến như thủy triều, nháy mắt xâm nhập tứ chi của cô như cơn bão cuốn nuốt tàn phá, làm cô mất đi toàn bộ ý thức. Không có ý thức, chỉ có thể để mặc Vệ Đình không ngừng xâm chiếm, không biết cô lại trải qua cao trào lần thứ bao nhiêu, hắn vẫn không chịu buông tha cô, tiếp tục ở trên người cô ra sức âu yếm, đòi hỏi. Mãi đến khi cổ họng cô vang lên tiếng nấc khê, đôi mắt tối sầm,cả người ngắt đi, hắn mới may mà buông tha nàng, hắn nghĩ nàng hôm nay thật sự đã quá mệt , nên tạm thời tha cho nàng, bằng không chỉ như thế này, làm sao có thể thỏa mãn hắn.

Hắn lấy xe đưa Phuong Thanh về nhà,lúc này không có ai ở nhà không thì sợ chắc sẽ có một trận ồn ào làm ảnh hưởng đến bảo bối của hắn nghĩ ngợi Vệ Đình đỡ Phuong Thanh lên giường hôn lên môi cô một cái rồi quay đi,cả mấy hôm nay hắn đã không đến công ty rồi ,phải qua xem một tí không bạn hắn cũng là phó giám đốc Trần Đông Hải lại tá hoa kê lê là bắt mỗi hắn làm việc mệt mỏi.

“Lý Vệ Đình ,cậu là đang trốn việc sao,có biết tôi hôm nay phải làm bao nhiêu việc ,nhân sắc cũng sợ đã bị xuống cấp bằng cậu rồi” Đông Hải vừa nhìn thấy vệ đình thì phẫn uất thét lên.

“Thứ nhất ,xin lỗi vì tôi đến muộn hôm nay có việc bận.Còn thứ hai cậu chưa bao giờ đẹp được ngang ngửa tôi cả”

“ Lão đại à lão đại, nam nhân khắp thiên hạ thật sự đều nên hâm mộ điểm phúc thâm hậu của ngươi, thực là muốn để cho người ta không hâm mộ cũng khó,cậu thì cái gì cũng tốt rồi,đẹp hơn tôi ,lại là lão đại,tôi thật đáng thương nên cuối tuần này tôi sẽ nghỉ việc để đi du lịch giải trí đây” Vừa nói vừa đưa văn kiện trong tay cho Vệ Đình. Vệ Đình dĩ nhiên biết hắn vì sao chỉ ra cái từ 'hâm mộ', nhưng cũng không dư hơi để bình luận, nhanh chóng tiếp nhận văn kiện, mở ra xem .

“Thế ai là người đã làm bao nhiêu nữ nhân viên ở công ty này đau lòng vì thất tình hà,cậu sát gái vừa thôi,voi việc cậu xin nghỉ thì không được ,giúp tôi đi dạo này tôi đang có một số việc”

“Đây là tại các cô ấy cứ ngã vào tôi đấy chứ” Đông Hải cọt nhả đùa nói

“Than vãn với đùa đã xong chưa !? Có thể nói chuyện chính sự được chứ“. Vệ Đình đối với chuyện bên ngoài căn phòng này căn bản không hề có hứng thú, chỉ cần không ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc thì hắn cũng không hề phản đối việc bạn mình yêu hay làm đau lòng các cô gái trong công ty.

“Ách, đương nhiên!” Đông Hải ngừng cười, lập tức lấy lại tinh thần nghiêm túc cùng hắn làm bàn bạc công việc Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Bàn xong công việc, tầm mắt lơ đãng quét qua chiếc điện thoại đời mới dành cho nữ mới được công ti hân chế tạo trên bàn hân, trong đầu Vệ Đình lại hiện ra một bóng hình xinh đẹp nhỏ bé yếu ớt, “Màu sắc thanh nhã lại cao quý này rất thích hợp với cô ấy”. Hân qua Thanh Vân biết là cô rất thích công nghệ. Tối hôm cô vẫn chưa khỏe, không biết hiện tại có khá lên chút nào chưa?” Hân trầm ngâm một chút, nhanh chóng đem công việc hồ sơ giấy tờ ở trên bàn xử lý khẩn trương cho xong, sau đó cầm áo đang được khoác ở trên lưng ghế dựa nhanh chóng đi ra ngoài.

“Đồng Hải, giờ tôi đi ra ngoài, có chuyện khẩn cấp gì thì toàn bộ hãy để sau tôi xử lý”.

“Tổng tài?” Đồng Hải kinh hoàng nhanh chóng đứng lên.”Câu muốn đi đâu? Khi nào thì trở về,bon mình vẫn chưa xong mà?”

“Tôi về nhà người quen ở đây ,chưa biết lúc nào trở lại đâu” Vệ Đình vẫn rảo bước không hề dừng lại.

“Tôi tưởng cậu bảo không thích nhà đây,sao lại vội vàng trở về đây vậy?hay là thích tiểu thư nhà đấy rồi”.Đồng Hải hướng Vệ Đình hỏi môi cười nhạt.

“Mơ đi,cô ta không đáng để tôi bỏ vào mắt“. Nói xong, người đã biến mất vào trong cửa thang máy.

“Này.....” nếu không phải vì tiểu thư nhà đấy thì ai mà có thể làm cho con người của công việc lại có thể bỏ đi lúc đang họp thế này.

Nhà họ Quách có tòa biệt thự xa hoa tráng lệ nằm ở ngoại ô thành phố,xung quanh được bao bọc bởi những vườn hoa rộng lớn xanh mát, ba tầng lầu tỏa ra khí thế bất phàm được thiết kế theo kiến trúc kiểu Châu Âu. Hân xuống xe bước vào nhà.

“Vệ Đình ,sao hôm nay cháu về sớm vậy,ăn gì chưa để ta chuẩn bị?” Vệ Đình vừa vào tới phòng khách. Đỗ Thanh Ngọc thật sự cảm thấy bất ngờ, còn tưởng rằng chính mình bị hoa mắt, sau đó nhanh chóng vội vàng nghênh đón.

“Không đói,cháu chỉ muốn lên phòng thôi” hân không nhìn bà ta đi thẳng lên phòng. Vệ Đình sau khi lên phòng lên ra cửa sổ chèo vào phòng Phương Thanh.

Hân có tình cảm với cô? Phương Thanh không biết, thậm chí cô cũng chỉ biết hân là thiên vương của một nước và là con rể vàng của gì , không biết đời sống thế nào mà cô cũng không quan tâm.Hân chắc chỉ đùa bốn cô thôi. Tuy rằng hôm qua lần đầu tiên, nhưng vì người đó là hân cô cũng không thể bắt hân chịu trách nhiệm mà cô cũng không cần nếu không yêu nhau mà nhất quyết ở cùng thì cũng chỉ đau khổ. “Chết tiệt,Vệ Đình, ta đều làm cho người có cuộc sống khổ sở, sẽ đắm vào cái khuôn mặt đẹp trai đấy cho đến khi cha mẹ người nhân không ra?” Phương thanh uất ức thét lên.

“Thật không? Tôi đây ngược lại, thật sự muốn thử một chút, xem em làm cách nào để làm cho cuộc sống của tôi khổ sở,làm sao để phụ vương và mẫu hậu không còn nhận ra tôi!” Vệ mặt lạnh lùng của Vệ Đình xuất hiện ở trước cửa sổ.

Phương Thanh ngồi dậy khẽ ngẩng đầu đưa mắt lên nhìn liền chạm ngay vào ánh mắt sắc bén âm trầm của hân, hân...

Hân làm sao giờ này lại ở đây,và sao lại đi bằng đường cửa sổ vào phòng cô?

“Vi muốn gặp em,mà lại không muốn em khó xử khi tôi chưa xử lý xong việc đính hôn ,nên thiên vương tôi phải đi đường cửa sổ,mà em thì nghĩ về tôi tốt quá nhỉ”Vệ Đình bước xuống khỏi cửa ,tiến về chiếc giường cô đang nằm.

“Á...”Phương Thanh bật người dậy muốn chạy ra khỏi phòng,nhưng cô vẫn còn đau quá hôm qua bị hân hành hạ,cho dù sau đó hân có bôi thuốc cho cô những vẫn còn đau .

“Em tự làm khổ mình làm gì,nào nằm xuống đi,ngaoan” hân ôm lấy người cô,rồi đỡ cô nằm xuống.

“Buong ra,tôi thét lên đấy”phương Thanh cảm thấy đây là sai lầm,cô phải làm sao đây.

“Để toi tự nằm,tôi đỡ hơn nhiều rồi” cô khẽ lẩm bẩm, bàn tay nhỏ bé trắng nõn mảnh khảnh chống ở trước ngực hân, ý đồ như muốn kéo dài khoảng cách hai người ra. Cô không quen sự đụng chạm thân mật này, thậm chí còn sợ hãi mỗi khi hân thân thiết, bởi vì mỗi một cái đụng chạm của hân, đều là mệnh lệnh không cho phép nằng cự tuyệt, giống như biểu thị công khai quyền sở hữu của anh đối với toàn bộ cơ thể cô, có thể muốn làm gì với cô thì làm. Cô chán ghét loại cảm giác hèn mọn, rẻ mạt này,cảm giác không được tôn trọng. “Đừng nhúc nhích!” Vệ Đình quát khẽ. Hân đã như vậy mà cô vẫn kiên quyết không chịu tiếp nhận hân. Hân càng đem hai cánh tay ôm chặt nằng lại, bá đạo đem thân thể mềm mại của cô ghì chặt vào trong ngực.

“Em không thể thử một lần chấp nhận tôi được sao” hân buồn bã ôm cô xoay lại nhìn thẳng vào mắt cô.

“Chúng ta không thể, mà anh đây cũng chỉ là cảm giác thích thú nhất thời thôi, anh sẽ sớm chán thôi” Phương Thanh đôi mắt bắt đầu lại ngấn lệ, cô sợ sẽ yêu anh, cô sợ nếu yêu anh mà bị anh bỏ rơi thì cô sẽ không sống nổi. Tuy anh đã cưỡng bức cô nhưng dù sao cũng là người đầu tiên của cô. Con gái thường có cảm tình đặc biệt với người đầu tiên của mình.

„“ mọi việc tôi sẽ giải quyết, tôi thật sự muốn được thử yêu em, “” À, em cầm cái này đi ,mới của công ty tôi ,thấy màu đẹp nên cầm về cho em” Vệ Đình đưa chiếc điện thoại đời mới cho cô. Rồi tiếp tục ôm Phương Thanh. nhận thấy thiên hạ trong lòng đàn chồng đối con người đen sâu thẳm trong đáy mắt bắn ra tia nhìn lạnh nhạt uy hiếp người khác khiếp sợ. Phương Thanh , cô chợt nhớ ra hần là vương tư bá đạo không chấp nhận được khiêu khích, hơn nữa Thật ra cô cũng không có đủ khí lực để kháng cự, vì thế cô cũng chẳng có cách nào khác đành phải ngoan ngoãn đón nhận cái ôm ấm áp. Nhìn thấy cái điện thoại trong tay mình, đây là mẫu mới nhất ngoài thị trường rất được ưa chuộng , giá của nó ít nhất cũng tầm 100 triệu.

“Tôi không nhận được đâu, nó quá lớn” Phương Thanh đưa điện thoại dúm trả cho Vệ Đình.

“Đây là tấm lòng của tôi, em phải nhận, nếu không thích thì cứ vứt đi tôi không nhận lại đâu” đối với hần cái này là gì chứ, nếu cô thích hần có thể cho cô 10 thậm chí là 100 chiếc cũng không tiếc.

“Tôi....” hần không biết tiết kiệm gì sao? Nó là đáng giá cả 100 triệu đấy.

“Nào ngoan, để tôi ngủ, buồn ngủ quá” vệ Đình tháo giày lên giường ôm cô nằm xuống giường.

“Anh ..đừng” phương Thanh sợ hãi rụt người lại

“An tâm, tôi chỉ ôm em ngủ thôi” Vệ đình hôn lên trán cô, chỉnh lại tư thế rồi nhắm mắt. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

“Anh mau buông ra.” Cô vùng vẫy muốn tránh khỏi, chính là vẫn không thoát khỏi vòng tay hần.

“Ôm một chút cũng đâu mất miếng thịt nào.” Hần cười nói, lần nữa đem cô kéo vào trong ngực, lấy sức mạnh cường hần ôm lấy ôn hương nhuyễn ngọc vào trong ngực, không để cho cô chạy trốn. Muốn bồi dưỡng tình cảm, da thịt chạm vào nhau là tuyệt đối không thiếu được. Dù sao hiện tại người chịu thiệt là cô, người hưởng thụ lại là hần!

“Mà em đừng động, anh sẽ hưng phấn, chúng ta sẽ làm việc khác đây.” Hần ở sau tai cô nói nhỏ.

Cô lập tức dừng giãy dụa, không dám vọng động, chỉ sợ cái ôm này sẽ diễn biến thành cục diện tệ hơn cái tên sắc nam này!

“Tốt nhất là như vậy, ngoan lắm.” Hần hài lòng mỉm cười, để cô gối lên cánh tay hần, từ bộ ngực cùng eo ếch đem cô vững vàng khóa trong ngực hần, thân thể dán chặt lấy đường cong lưng cô.

Không nghĩ tới một cái ôm đơn thuần sẽ làm hần cảm thấy thoải mái như thế, thỏa mãn, giống như tìm được cảm giác an toàn đã mất rất lâu, cảm thấy trong lòng vừa kiên định vừa ấm áp. Được ôm cô trong lòng, cùng cô ngủ đối với hần là một loại hạnh phúc

Chưa bao giờ , hần có cảm giác như vậy trên người cô gái, mà chắc trên thế giới này chỉ có một mình cô có thể khiến cho hần có cảm giác như thế này. Cũng chỉ có cô mới hợp làm một nửa , ở bên cạnh hần. Cô tuy bị ép buộc mà đến gần hần, nhưng hần cảm thấy cô cũng có tình cảm với hần. hần rất tin tưởng rằng một ngày cô sẽ yêu hần thôi

“Hay anh ngủ một mình đi, tôi không buồn ngủ” Cô rầu rĩ nói, cô đã ngủ cả buổi rồi với bị hần ôm chặt như vậy, ngủ được như vậy chắc chỉ có quý! Hơn nữa cô thật không muốn nằm trong ngực hần.

“Vậy chúng ta làm chuyện khác nhé, đảm bảo xong em sẽ buồn ngủ ngay” Hần rất nhiệt tình cung cấp phương pháp đỡ cô ngủ, bàn tay gian xảo luôn vào trong áo của Phương Thanh

“Không cần, ngủ thôi” Cô nhắm mắt lại, hết hy vọng. Muốn ôm sẽ cho hần ôm, dù sao cô cũng không chống lại được hần. Ngực hần ấm áp, làm cho cô ban đầu dù có chút lộn lộn khó ngủ, nhưng từ từ yên ổn nằm ở bên cạnh người đàn ông này, có khi bị hần ôm, có lúc là cô dựa vào hần, ngay cả cô cũng ngoài ý muốn thích gần gũi hần, rồi cô thiếp đi lúc nào không biết.

Sau khi tỉnh dậy ,ngoài suy nghĩ của phương Thanh thì cái người lúc chiều cứ bám riết ôm cô ngủ đã đi mất, cô có chút hụt hẫng. Phương Thanh tiến đến bàn học thì trông thấy chiếc điện thoại, cô cầm lên thấy trong danh bạ đã lưu một số tên là “Chồng yêu” với tin nhắn là “tôi có việc phải đi ,chưa biết lúc nào mới trở lại nên chờ tôi “, Ai cho hần tự lưu tên như thế, dù sao hần nói nếu cô không dung cũng sẽ vứt đi nên cô cứ tạm dung vậy.

“Chị ơi,có ở trong phòng không đi ra ngoài ăn đi” Thanh Vân gõ cửa phòng.

“ Sao vậy,chú và gì ở đâu sao không ăn mà đi ra ngoài” Phương Thanh nhanh chóng chọn một cái áo cao cổ mặc vào,cả người cô bây giờ toàn giấu hôn không thể để ai thấy được.Cô bước ra mở cửa cho ThanhVan.

“Cha và mẹ có việc rồi,hình như đi thăm mẹ của Vệ Đình hay sao ấy,nhưng sao nóng thế này mà chị lại mặc như vậy” Thanh Vân há hốc miệng ,bây giờ gần 32 độ sao chị cô lại mặc áo len cơ chứ.

“À, chị hơi mệt,bị lạnh nên...” cô nhanh chóng mặc thêm áo khoác nhẹ rồi lấy túi ,đề ra ngoài theo Thanh Vân.

“Chị xuống đợi trước đi để em lấy xe...”UKm...nhanh lên nhé” Phương Thanh chạy xuống nhà,mà lúc này cô nghe Thanh Vân nói gì nhỉ? Chú và gì đi thăm mẹ của Vệ Đình à,không biết mẹ hần có bị sao không?

Sau khi hai cô gái lái xe đến quán ăn đồ trung thì bắt đầu cùng nhau chụp ảnh lưu lại kỉ niệm,cô và thanh Vân toàn như vậy lúc nào đi ra ngoài cùng nhau cũng đều chụp ảnh,Thanh Vân nói từ nhỏ không có anh chị em ruột nên muốn cùng cô tạo nhiều kỉ niệm,để lúc nào mà đi xa thì còn có cái nhớ về nhau.

“Em thấy sao về chuyện kết hôn với vệ Đình”Phương Thanh vừa ăn vừa lơ đãng hỏi

“ Em thấy anh ấy rất tốt,tài giỏi nhưng tình em cần phải xuất phát từ hai phía ,tuy có thích nhưng em biết anh ấy không thích em” Thanh Vân buồn buồn ,nhìn Phương Thanh .

“Hần thì có gì mà tốt chứ ,em có nhầm không vậy”Phương Thanh thật không thể tin nổi hần bá đạo như vậy nhưng Thanh Vân lại nói hần tốt.

“Không phải hần đã làm gì em chứ?” Cô nóng lòng hỏi,cô muốn biết liệu hần có phải đối với ai cũng bá đạo nhưng cũng ôn nhu như vậy không

“Không,tuy anh ấy ở nhà mình nhưng em chỉ nói chuyện với anh ấy có đúng hai lần.Anh ấy là người không thích tiếp xúc với phụ nữ khác ngoài cô gái kia” Thanh Vân lấy ly uống một tí rượu ,cô buồn vì cô thật sự cũng thích anh nhưng anh chắc chắn đã có người trong lòng rồi.

“Cô gái kia là ai?”không hiểu sao khi nghe Thanh Vân nói Vệ Đình không làm gì qua mức vui em ấy thì cô cảm thấy thật nhẹ nhõm,nhưng hần đã có người thương rồi ư,vậy sao đối xử với cô như vậy.

“Ngày hôm qua ,em hỏi anh là có người yêu chưa?,Anh ấy đã trả lời là trước thì chưa nhưng hiện tại đang thích một người,đang muốn thử yêu người đó.Còn nói cô gái ấy tuy bước bình nhưng rất đáng yêu. Vậy đó”Thanh Vân thấy cô gái đây thật hạnh phúc ,khi Vệ Đình nói đến cô ấy ánh mắt anh ánh lên tia ấm áp lẫn cưng chiều.

Phương Thanh không nói gì,cô đang rất hoang mang,có phải người hần nói đến trong câu chuyện đó là cô,cô có thể tin được câu chuyện này,tuy rất hoang mang nhưng trong lòng cô có một tia ấm áp ,hi vọng.

“Chị không biết chứ Vệ Đình có hoàn cảnh rất đáng thương,anh ấy sinh ra được 7 thì cha anh ấy mất,gia đình dòng họ thì luôn nhìn vào cái tài sản mà cha anh ấy để lại cũng như chức vị của anh ấy.Sau 4 năm , mẹ anh ấy lấy chồng mới bây giờ là cha dượng ,hần cũng luôn nhìn vào khối tài sản đây.Vệ Đình lúc đây chỉ mới 11 tuổi đã phải đương đầu với bao nhiêu là âm mưu của các phía.Mà mẹ anh ấy là công chúa nên cũng không hề biết về các thủ đoạn kia,cứ tin tưởng chồng và dòng họ mình.Cũng may trước khi mất cha anh ấy đã để lại di chúc là tài sản sẽ dành riêng cho anh ấy quản lý.Vậy nên Vệ Đình từ lúc còn nhỏ đã phải tự lập,đối chọi với phong ba,đến lúc anh ấy 16 tuổi còn suýt chết vì bị tên cha dượng hãm hại ,tuy anh ấy có thể đuổi tên đấy đi nhưng vì mẹ nên anh ấy mới tha thứ cho hần.Mà hần cứ được nước làm càn,gây khó dễ cho Vệ Đình.Mẹ anh ấy sau khi mất đi chồng thì bị bệnh tim rất nặng,nên anh ấy không muốn bà ấy phải lo lắng.Bà ấy là người thân duy nhất yêu thương và quan tâm anh ấy thật lòng.Anh ấy vô cùng yêu quý bà ấy không hề muốn để bà chịu một chút nào ảnh hưởng,nên anh ấy thường xuyên bỏ qua cho việc làm xấu xa của tên kia,cũng không để ai cho bà ấy biết chồng bà ấy đối xử với anh như thế nào,anh muốn cuộc sống của bà toàn niềm vui” Thanh Vân nhẹ nhàng kể,khi cô biết được câu chuyện này cô rất ngạc nhiên ,cô cứ nghĩ Vệ Đình phải là người sung sướng nhất thế gian nhưng thật không ngờ được.

“Mẹ hần bị bệnh tim?” nghe thanh Vân kể cô thực sự đau lòng,một đứa trẻ 11 tuổi mà đã phải trải qua nhiều chuyện như vậy thì biết bao nhiêu là khó khăn,bị chính cha dượng của mình đối xử như vậy mà vẫn có thể bỏ qua thì có thể biết được hần yêu mẹ đến nhường nào,mẹ hần trong lòng quan trọng đến bao nhiêu.Cô xót xa ,khi nghe về hoàn cảnh của hần tim cô thật sự rất đau,hần phải chịu nhiều bất hạnh rồi

“Vâng ạ! Nghe mẹ em bảo bệnh tim của bà ấy tái phát nên Vệ Đình đã quay về đất nước của anh ấy,cha mẹ em cũng qua thăm bà ấy luôn”

“Bị tái phát...” Phương Thanh đơ người,bảo sao hần đi không nói trước với cô ,nhưng việc cấp bách vậy mà trước lúc đi hần còn nhớ để lại tin nhắn cho cô.Hần là thực sự quan tâm cô sao?

“Vâng,thôi chị em mình về đi,tí về nhà em gọi hỏi mẹ xem tình hình thế nào” Thanh Vân lau tay đứng đây,chuẩn bị đi về

“Ukm về nhanh thôi,,này nếu hỏi xong em nhớ nói kết quả cho chị với nhe!” Phương Thanh cầm lấy áo khoác ,đứng dậy nhanh chóng đi về nhà. Đăng bởi: admin

Chương 15

Vệ Đình đang cấp tốc trở về nước. Lúc hắn đang nhắm cô ngủ, chuẩn bị hôn trộm lên môi cô thì nhận được điện thoại của quan gia nói là mẹ hắn bệnh cũ tái phát. Vệ Đình hét hoảng nhanh chóng dậy, sao lại vậy chứ mẹ hắn đã lâu rồi không có phát bệnh, trước khi đi hắn nhìn thấy mẹ nhỏ vẫn đang nằm ngủ nên không thức cô dậy chỉ vòng tay ôm cô để lấy lại sự bình tĩnh, quyền luyến mùi hương mang lại cảm giác yên bình. Hắn lấy điện thoại để lại tin nhắn cho cô, hắn sợ cô buồn khi tỉnh dậy hắn đã đi mất, sợ cô nghĩ hắn là lừa dối cô. Làm xong mọi việc Vệ Đình hôn nhẹ lên môi cô rồi đi ra cửa, lần này trở về nước hắn sẽ cùng mẹ nói chuyện về hủy bỏ hôn ước với Thanh Vân luôn.

Sau khi về nước Vệ Đình ngay lập tức đến bệnh viện.

“Thiên Vương đã về, Phu nhân đang ở phía trong ạ” Quan gia cúi chào hắn, rồi mở cửa phòng bệnh vip chuyên dụng cho tổng thống.

Bước vào phòng mọi thứ rất xa hoa, đầy đủ và sang trọng, nếu không phải bước vào từ cổng bệnh viện thì không ai có thể nghĩ đây là phòng bệnh. “Mọi người xem Vệ Đình đã trở về, thật hiếu thảo, “Phản Thủy là chị của mẹ vệ đình.” Linh Phương Đình, em xem con trai đã trở về kìa” Một người đàn ông vóc dáng cao to khuôn mặt tri thức, nhưng ánh mắt nhìn Vệ Đình lại tràn đầy toan tính, tràn đầy ý xấu. Ông ta chính là chồng thứ hai của Linh Phương Đình cũng là cha dượng của Vệ Đình.

“Mẫu hậu, người có sao không?” Vệ Đình đi đến trước giường bệnh không thèm để ý những người họ hàng đầy giả tạo ấy, nắm lấy tay mẹ hắn ân cần hỏi thăm. Hắn biết tất cả mọi người ở đây đều hi vọng mẹ con hắn chết đi, muốn tìm mọi âm mưu để hãm hại nhưng đã có hắn thì đừng ai có thể làm tổn thương mẹ.

“Thằng bé này, mẹ bảo con đi xem mắt chứ có phải bỏ nhà ra đi luôn đâu, sao bây giờ mới trở về” Linh Phương Đình vuốt mai tóc con trai, hắn rất giống bố, có cá tính kiên cường, cô biết hắn đã gặp rất nhiều khó khăn trong cuộc sống, nhưng lại không giúp gì được. Nhìn con mình lớn lên trong cuộc sống mà tất cả mọi người đều muốn hãm hại, cô vô cùng đau khổ, nên cô mới quyết định lấy thêm một người nữa để chăm lo, bảo vệ cho hai mẹ con, vì cô là một kẻ vô dụng không thể làm gì được. Nhưng sau khi lấy chồng không hiểu sao Vệ Đình lại càng tự lập hơn và lãnh khốc hơn, rồi hắn đòi chuyển ra ở riêng, cô biết hắn muốn cô hạnh phúc nhưng cô thật không nỡ, hắn chính là hạnh phúc duy nhất của cô. Nhưng do hắn kiên quyết nên cô đành chịu.

“Con có việc mà, mẫu hậu cảm thấy trong người thế nào?” Vệ Đình cầm điện thoại nhắn tin cho người bạn chí cốt của hắn là giám đốc trong bệnh viện này để hỏi, hắn sợ mẹ giấu không nói sự thật

“Chỉ là lâu không bị nên nó mới có tí tái phát nhẹ, không sao, không cần nhắn tin hỏi John đâu, dù sao người ta cũng là giám đốc bận trăm công nghìn việc”

“Mẹ phải nghỉ ngơi thật nhiều vào” Sau khi nhận được tin nhắn của John nói rằng mẹ hắn không sao thì Vệ Đình mới thở phào an tâm

“Thế con dâu ta thế nào rồi?” Linh Phương Đình hỏi, ánh mắt đầy mong chờ. Cô muốn Vệ Đình sớm kết hôn để cùng con dâu chuyển về nhà sống cuộc sống gia đình, cô mong muốn Vệ Đình sớm tìm được hạnh phúc cho mình

“Mọi người ra ngoài đi, cháu muốn nói chuyện riêng với mẹ”

Sau khi tất cả các thành viên họ hàng ra ngoài Vệ Đình mới lấy ghế tiến sát Linh Phương Thanh

“Mẫu hậu, con muốn hủy hôn ước với nhà họ Quách” hắn nhìn thẳng vào cô nói

“Vì sao vậy? con vẫn chưa muốn có gia đình sao” cô buồn buồn, xoa đầu hắn, con của cô rất cô đơn nhìn vào ánh mắt nó cô có thể nhận thấy rõ.

“Cũng là một phần, nhưng quan trọng là con có người để thương rồi” “Cô gái đấy là ai vậy”

Vệ Đình kể cho Linh Phương Đình về Phương Thanh, về mọi chuyện đã xảy ra giữa cô và hắn. Khi nói đến Phương Thanh đôi môi Vệ Đình nở ra một nụ cười ấm áp, ánh mắt sáng lên hi vọng về tình yêu, và cả tia cưng chiều.

“Ta nhất định phải gặp cô gái đó, ngay mai lập tức đi” Khi nghe Vệ Đình kể chuyện thì cô biết cô gái này chính là người có thể lấp đầy khoảng trống trong lòng con cô, có thể cho nó sống một cuộc sống hạnh phúc và tràn đầy tình yêu.

“Mẫu hậu, cứ nghỉ ngơi trước đi, lúc nào khỏe con dẫn người đi, nào bây giờ thì đến người phải đi ngủ,?”

“Ta không muốn, con có thể nói thêm cho ta về cô bé đấy không?”

“Mẫu hậu, bác sĩ đã dặn rồi” Vệ Đình chỉnh lại gối, đắp chăn cho cô.

“Được rồi, ngủ ngon con trai” Linh Phương Đình mong mình thật mau khỏe lại, để cùng con trai đi đến gặp cô gái ấy, tuy hơn khó xử với nhà họ Quách nhưng cô nghĩ họ sẽ thông cảm, với Thanh Vân cũng là một cô bé ngoan nết chắc sẽ hiểu.

“Người ngủ ngon”hắn tắt đèn tiến tới chiếc giường bên cạnh lấy điện thoại nhắm tin cho cô,hắn sợ bây giờ gọi mà cô đã ngủ thì lại làm cô mất ngủ.

Phuong Thanh sau khi nghe Thanh Vân nói là mẹ về Đình không sao thì mới an tâm làm bài tập.

“tin..tin..tin..., chuông tin nhắn,nhìn cái điện thoại đòi mới đang ring phuong Thanh thần thờ máy này là máy mới ,mà người biết số chỉ có thể làVệ Đình,cô nhanh chóng phi từ bàn học lên giường . Phuong thanh thấy 1 tin nhắn hiển thị từ tên chồng yêu.” Em đã ngủ chưa?Đang làm gì vậy?” Cô có nên trả lời không đây,?sau một thời gian phân vân Phuong Thanh cũng quyết định trả lời.

“Tôi đang học ,mẹ anh đã đơ chưa?”chưa đây 1 giây thì có cuộc gọi đến của chồng yêu.

“Alô” phuong Thanh nhẹ nhàng nói

“Làm sao em biết được”

“Biết chuyện gì?.à chuyện mẹ anh là do Thanh Vân nói”

“Uhm,e đã đỡ mệt hơn chưa” giọng nói trầm ấm ,đầy sức quan tâm của Vệ Đình làm Phuong Thanh có chút xao xuyến.

“tôi đỡ rồi,cảm ơn thuốc của anh”

“haha em đang cảm ơn kẻ đã làm em bị như vậy ,rồi đưa thuốc cho e à,“ Vệ Đình cười ,cô thật là ngây thơ,nhưng hắn thích :-)

“ANH.....” PHUONG thanh không biết nói gì,cô cảm ơn gì chứ ,chính hắn ,haxx định chửi hắn thì Vệ Đình nói trước ,“tôi rất nhớ em,em thì sao”Vừa về nước mà hắn đã rất nhớ cô,trong cuộc đời hắn chưa bao giờ có chuyện như vậy.

“tôi...” phuong thanh thật sự không biết trả lời thế nào,hắn biết mắt cô cũng cam giác rất trống trải nhưng cô không biết đó có phải là thói quen không.

,”thằng nhỏ của tôi cũng rất nhớ em đấy,đợi tôi về thỏa mãn em đừng hòng mơ tưởng đến người khác đấy”

“Biến thái,anh là ai mà quản tôi,“ hắn thật là không biết xấu hổ sao.

“ngoan,đi ngủ sớm đi” Hắn cười,cô đã cùng hắn ân ái bao nhiêu lần rồi mà còn xấu hổ nhiều như vậy,hắn phải dạy dỗ cô nhiều mới được.

“Thôi tôi đi ngủ đây,mai còn đi học”

“Ngủ ngon,tiểu mèo hoang” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Hôm sau,Phuong Thanh lại dậy sớm đi làm thêm,cô gặp Hàn Phong ở trước phòng máy,sao hôm nay anh lại đứng ở ngoài lại còn rất là sớm.

“Sao anh đến sớm vậy a,học trường” cô chạy đến phía anh,trên khuôn mặt còm đằm mờ hời.

“Em không sao chứ? Sao hôm trước anh gọi cho em không được? Với em nghỉ làm một ngày rồi,anh rất lo lắng cho em?” Hàn Phong đưa tay ôm lấy Phuong Thanh,hắn rất lo lắng cô có phải vì hắn mà chịu ủy khuất,bị người xấu bắt nạt.Hắn đã phải nhờ đến thế lực gia đình để điều tra,sau khi biết cô vẫn ổn thì mới có thể thả lỏng được.Hắn biết nếu quen với hắn cô bé nhỏ nhắn này sẽ phải chịu nhiều thiệt thòi.

“Điện thoại của em bị hỏng! ,hôm trước lại bị cảm nên...xin lỗi để anh lo lắng” Phuong Thanh ngạc nhiên khi anh có hành động như thế,cô khẽ đẩy anh ra,đôi tay anh rất rộng ,có thể ôm hết cơ thể nhỏ của cô,một cái ôm nhẹ nhàng mùi hoa nhài nhẹ thoang thoang trước đây chắc hẳn cô sẽ rất thích cái ôm này nhưng bây giờ cô có chút không quen,có chút bực xịch có lẽ cơ thể cô đã quen với những cái ôm bá đạo đầy sự chiếm hữu của Vệ Đình và mùi hương bạc hà thơm mát trên con người anh.

“Thật xin lỗi ,anh đã thất lễ” Hàn Phong luyến tiếc buông cô ra,vì quá lo lắng nên hắn đã ôm cô mà không suy nghĩ,cảm giác thân thể mềm mại của cô hắn thật không muốn buông ra.

“Tách...tách...tách

Cả hai người cùng xoay người về phía tiếng động thấy một toán nhà báo đang chụp ảnh.

“Chết tiệt, em ở đây nhè anh se xử lý” Hàn Phong nắm tay cô kéo vào phòng máy, vì hôm qua hân có về nhà nên chắc cánh nhà báo đã biết và theo đến đây. hân ra ngoài nhanh chóng gọi điện cho cấp dưới yêu cầu hân đưa bọn nhà báo ra khỏi trường. Sau khi nhà báo bị bắt đi hân mới đi về phía phương thanh.

“Gây phiền toái cho em rồi, thật xin lỗi” hân áy náy nhìn cô, là do hân bắt cần.

“không sao đâu học trưởng, nhưng mấy người kia là ai vậy ạ” nhìn thấy ánh mắt tự trách bản thân của anh làm cô không biết làm thế nào.

“Nhà báo, chắc hôm sau chuyện này sẽ lên báo, bọn họ sẽ xuyên tạc nhiều, em sẽ không sao chứ”

“Em... không sao, dù sao mọi chuyện cũng không phải sự thật, mà anh cũng không việc gì chứ ạ” Nhìn Hàn Phong tự trách mình, cô thật không muốn, muốn nói vậy để an ủi anh, với cô cũng không phải người nổi tiếng gì nên chắc không sao.

“Chắc sẽ chỉ có chút ảnh hưởng đến giá cổ phiếu của công ty, nhưng không sao, em mới là người anh lo lắng, yên tâm anh sẽ bảo vệ em” Hàn Phong chắc chắn nói, nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc óng của Phương Thanh.

“Em sẽ không sao, anh đừng lo” Cô vốn muốn né tránh bàn tay anh, nhưng cô biết anh lo lắng cho cô nên để cho anh vuốt mái tóc.

“Cảm ơn em, hôm nào anh sẽ bù cho em nhé, bây giờ anh phải đi” Hàn Phong đứng dậy, rồi lưu luyến nhìn Phương Thanh vẫy tay chào cô rồi bước đi. Anh phải nhanh chóng về ngăn tin tức phát tán mới được.

, “Chào anh, hẹn gặp anh sau”

Sau khi tạm biệt Hàn Phong phương Thanh tiếp tục làm việc rồi đi về nhà.

Ngày hôm sau Vệ Đình đang trong bệnh viện nhìn thấy, vẻ mặt trở nên u ám. Anh bắt mắt xé nát tờ báo, tức giận ngồi trên ghế.

“Mâu hậu, con phải trở về đây, con có chút việc,” Vệ Đình mặc áo, dặn dò rồi đi ra ngoài.” Nhanh chóng đặt cho tôi một vé máy bay sớm nhất” Cô gái này được lắm, hân vừa đi có mấy hôm mà đã gặp người đàn ông khác, lại còn được lên báo luôn cơ đấy, “Trương Hàn Phong con trai tập đoàn HKB cũng không phải là dạng tầm thường” không hiểu sao lại biết Thanh Thanh nhà hân. Vệ Đình đến sân bay rồi nhanh chóng bay về, mẹ hân cũng đã đỡ rồi, chuyện đính hôn cũng đã hủy, bây giờ hân phải về xử lý cô mới được.

Phương Thanh đi học nhưng không hiểu sao mọi người lại nhìn chằm chằm vào cô, nói lớn nói nhỏ. Lưu Hồng Ly bước đến trước mặt cô, cho thẳng vào mặt cô một cái tát” Con hồ ly không biết phận giám quyền rừ Hàn Phong sao, cũng không nghĩ xem mình là ai? “Đã tha cho cô ta một lần không biết rút lui còn giám thân cận Hàn Phong giờ cô sẽ cho cô ta biết .

“Cậu hiểu lầm rồi, không phải là như cậu nghĩ” Phương Thanh mặt mỉm cười, ôm má giải thích, ngày hôm qua nghe nói Vệ Đình đã hủy hôn với Thanh Vân gì vô cùng tức giận liền trút giận là do cô làm hân phật ý nên hân mới ghét luôn cả Thanh Vân, sau cả tối gì vẫn đang còn hậm hực nhưng lúc đấy có việc nên phải ra ngoài, cô liền lên ngủ, giờ đi học lại gặp chuyện này.

“Không phải như tôi nghĩ, cậu tưởng tôi là kẻ ngu sao” Hồng Ly ném tờ báo vào mặt cô, đẩy Phương Thanh ngã xuống. Tiếp đó cả đám con gái rắc bột, đồ trụng lên người phương Thanh

“Các cậu, ... sao lại đối xử với tôi như vậy” Phương Thanh ngước lên căm phẫn nhìn đám con gái.

“bởi vì cô ngứa mắt” Hồng Ly nắm lấy tóc cô định giật đầu cô xuống.

“Dừng lại đi, cô đang làm gì vậy?” Hàn phong đẩy tay Hồng Ly ra khỏi Phương Thanh, thân hình to lớn đỡ lấy cô đứng dậy, ôm cô vào lòng.

“Không sao, em đừng lo” Anh thật ân hận, sao lại không đến sớm hơn, sao lại không coi chừng Hồng Ly để cô ta đối xử với cô như vậy.

Trong lúc mọi người đang xum lại thì ở phía xa xa có một chiếc siêu xe đi tới. Chiếc xe này này so với của tổng thống còn xa hoa hơn. Đột nhiên, chiếc xe kia lao tới phía trước, bọn họ. Hàn phong ngước lên dừng nghỉ ngơi nhìn chiếc xe đối diện, thấy trên xe có một người đàn ông nét mặt nghiêm trang nhìn hân nhưng chuyen sang phương thanh lại rất ân cần cos chút thương xót, hai tay rút trong túi quần bước về phía Phương Thanh. Hàn Phong nghỉ ngơi nhìn hai người, anh thấy Phương Thanh, ánh mắt lóe sáng xen chút ủy khuất nhìn đối phương. “Vệ Đình anh đến đây làm gì?” Phương thanh nhìn thấy hân không hiểu sao rất vui, nhưng cô sao lại để hân bắt gặp trong hoàn cảnh này chứ.

Vệ Đình tức giận nhìn Hàn Phong, chỉ vào anh ta nói: “Hai ngày nay em ở hẹn hò với hân?” hân rất thương xót cô nhưng nhìn thấy bản mặt của Hàn Phong thì không kìm nổi tức giận. Phương Thanh ngẩng mặt lên, rời khỏi vòng tay Hàn Phong nói: “hẹn hò gì chứ,?” “Em mới rồi tôi đi có một ngày đã cùng với hân tạo scandal.” Vệ Đình tức giận tiến lên, tách Phương Thanh ra khỏi Hàn Phong, kéo cô vào lòng bắt kẻ trướng và bột mì trên áo cô làm bẩn bộ vét của hân “Đi về nhà với tôi, em thật đáng phật”

“Tôi không về cùng anh, anh đừng quản tôi” Được trở về trong vòng tay ấm áp của hân, mùi hương quen thuộc này làm Phương Thanh trào cảm xúc, bao nhiêu ủy khuất đều tràn ra, khóc ướt hết áo hân. Hàn Phong thấy cô khóc thì không vui tiến lên muốn đẩy, tách tay hai người ra. “Lý tiên sinh, có chuyện gì thì từ từ nói, sao vừa mới tới đã đòi mang cô ấy đi?” Vệ Đình nhượng mảy, nheo nheo đôi mắt tà mị hỏi. “Đây là chuyện riêng của tôi và Phương Thanh, không cần người ngoài xen vào. Cậu gây chuyện mà lại làm cô ấy ra thế này, không bảo vệ được cô ấy cobf có quyền nói chuyện sao” Vệ Đình bắt mắt nhìn Hàn Phong

.....

Chương sau có nên cho tí H cho nóng người không nhĩ :-)) Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Người ngoài? Vậy anh là ai chứ? Không thấy anh vừa đến thì cô ấy phải rơi lệ sao, tôi đúng là sợ hãi đã để cô ấy chịu tổn thương nhưng từ giờ tôi sẽ bảo vệ Phương Thanh”, Hàn Phong liếc xéo Vệ Đình, tiến đến muốn ôm Phương Thanh ra khỏi lòng hắn ta.

Phương Thanh dí ngón tay vào ngực Hàn Phong, nhẹ nhàng nói: “Phong, em không sao, anh làm vậy sẽ bị mọi người hiểu nhầm, chúng ta mãi không giải thích được?”

Hàn Phong bắt được ngón tay của Phương Thanh, đặt lên môi hôn, chớp chớp đôi mắt tuyệt đẹp nói: “Anh là thật lòng muốn bảo vệ em, người khác nghĩ anh không để ý”.

“Nhưng em để ý, Lưu Hồng Ly không phải bạn gái anh sao? Đừng để cô ấy hiểu lầm”, Lâm Khả Nhi dùng sức rút tay về, nhìn Hàn Phong lắc đầu

Không để Phương Thanh dung sức Vệ Đình nắm lấy tay cô để lên ngực hắn ôm vào lòng.

“Buông cô ấy ra!”, Hàn Phong căng thẳng ra lệnh.

“Rất xin lỗi, tôi không thể làm theo ý cậu. Cậu đừng xen vào chuyện của hai chúng tôi nữa. Tôi mới là người đàn ông của cô ấy”, Vệ Đình lạnh lùng ném lại mấy lời này rồi ôm Phương Thanh trở về xe của mình.

Bởi vì tôi mới là người đàn ông của Phương Thanh sao? đã chặn đứng bước chân của Vệ Đình, Hàn Phong mắt mát nhìn Phương Thanh bị Vệ Đình cướp đi. Phương Thanh sao lại là của vị thiên vương đó chứ?

Vệ Đình không để ý đến ai, đem Phương Thanh lên xe của mình, hoàn toàn không để ý đến sự chống cự của cô.

“Thả người tôi xuống, tôi sẽ tự về được!”, Phương Thanh gãy dựa, cô cũng không thể đi cùng hắn được chuyện này mà đến tai gì thì cô phải làm sao?

Vệ Đình vòng tay ôm chặt Phương Thanh, tay đưa lên lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn “Ngoan ngoan chút đi! Nếu không tôi sẽ tạt nước phạt em ngay tại đây”

“Không được! đừng làm như vậy! Tôi sẽ không bao giờ có thể đến trường được nữa đây!”, Phương Thanh nằm trong lòng Vệ Đình bất mãn kháng nghị.

“Ai cho phép em hư hỏng như vậy? Dám cùng tên kia chơi trò chơi hôn môi! Trước khi đi tôi dặn em thế nào hả? Sao dám làm loạn lên như vậy!”, Vệ Đình đâm vào thành xe, đem Phương Thanh nhẹ nhàng đặt xuống ghế sau, có chút tức giận gầm nhẹ lên. Hắn cũng không phát hiện trong giọng nói của mình toàn mùi dấm chua.

Phương Thanh nghe thấy giọng Vệ Đình không còn trầm ổn, giận dữ đáng sợ, cô ngoan ngoan nằm yên: “Anh cũng không phải là cha tôi? Tôi yêu ai hôn ai là quyền của tôi, không liên quan đến anh”.

“Tôi là người đàn ông của em, lý do này đã đủ hay chưa?”, Vệ Đình rút cuộc mất tính tào quái lên.

“Anh là người đàn ông của người tôi? Mới không phải?” Phương Thanh ngại ngần nói

“Từ sau khi em quyến rũ tôi, tôi và em triển miên cả một đêm thì tôi đã là người đàn ông của em rồi, chẳng lẽ em muốn phủ nhận sao?”, Vệ Đình không cam lòng nhìn Phương Thanh. “Em thật hư hỏng, hay là tôi chưa đủ thỏa mãn em” “Vệ Đình xoay người đánh vào mông cô.

Cô đã làm gì sai chứ, sao mấy hôm nay mọi chuyện xấu đến đổ lên đầu cô, đột nhiên thấy đau khổ, nước mắt cứ từng giọt, từng giọt rơi xuống. Ngồi dậy, Phương Thanh vùi mặt vào tay đau khổ rơi lệ: “Anh là người xấu, sao lại đối với tôi như vậy! Tôi đã làm gì sai chứ, đó chỉ là hiểu lầm thôi. Anh cũng đừng giận tôi”.

Thấy bộ dáng thương tâm rơi lệ của Phương Thanh, Vệ Đình thu lại tức giận, cô bây giờ cả người lem luốc khuôn mặt nhỏ xinh chưa được lau sạch trũng lại thêm một tầng nước mắt, làm hắn đau lòng. Lúc mới trở về hắn luôn nghĩ sao để trừng phạt Phương Thanh, nhưng khi nhìn cô bị đối xử như vậy con giận trong hắn dành cho cô đã sớm biến mất, hắn sẽ làm cho kẻ làm bảo bối của hắn ra thế này hối hận vì mình đã được sinh ra. Đưa cô nằm xuống chân

hắn, lấy khăn tay lau nước mắt giúp cô, dịu dàng nói: “Được rồi, đừng khóc nữa. Là tôi đã trách nhầm em. Từ nay về sau, Vệ Đình tôi sẽ không bao giờ như thế được chưa. Em là bảo bối vô giá của tôi, !”.

Phuong Thanh nằm trên đùi hắn lắc đầu, sợ mình vừa mở miệng, sẽ gào khóc.

Vệ Đình xoay người, đỡ cô dậy ôm chặt lấy Phuong Thanh vào ngực: “Thực xin lỗi!”

Nước mắt cô không thể nào không chảy, tuôn rơi, Phuong Thanh rúc vào trong lòng Vệ Đình tham lam hưởng thụ sự ấm áp trong lòng hắn, vờn tay vẩy quanh ôm chặt hắn.

“Tôi thật không có làm gì sai, “Cô ôm hắn nước mắt giàn dụa ướt một mảng trước ngực Vệ Đình.

Vừa lúc đó ,xe đã đến khách sạn , Vệ Đình ôm Phuong Thanh vào thang máy ,nhấn lên phòng tổng thống.

“Rồi, là tôi sai hết ,nhưng trước tiên em đi tắm trước đi đã ,cả người giờ ra cái dạng gì rồi” Vệ Đình hôn yêu lên môi rồi ôm cô vào bồn tắm ,chỉnh nước cho Phuong Thanh rồi bước ra ngoài.Hắn phải xử lý cái đám người kia mới được ,với nếu còn ở gần cô nữa hắn sẽ không nhịn được mà muốn cô.

Phuong Thanh ngẩn người,hắn chỉ là muốn cô tắm thôi,cô lại cứ sợ hắn làm gì.Phuong Thanh bắt đầu bình tĩnh tắm rửa,nhưng xong cô mới phát hiện ra mình không có đồ sạch để mặc.

“Đám tiểu thư kia tôi muốn bọn họ phải trả giá ,cậu biết nên làm gì rồi chứ”Vệ Đình gọi điện cho Đông Hải ,hắn muốn không chỉ đám còn gái kia mà cả gia đình bọn họ sau hôm nay sẽ phải hoàn toàn biến mất.

“Ok,mà bọn họ đã chọc gì tới tổng tài cậu vậy,hay cậu bị từ chối”Đông Hải cười lớn chế diễu ,Vệ Đình chưa bao giờ để con gái vào mắt mà bây giờ lại nói anh hủy hoại gia đình bọn họ thì chắc mấy cô tiểu thư đây đã phạm tội tày đình/

“Nhiều lời,Tôi mà lại bị từ chối sao,mà tôi muốn mọi chuyện giải quyết xong trong ngày hôm nay”Đang nói chuyện với Đông Hải thì hắn nghe thấy tiếng gọi nhỏ của bảo bối,cô sao lại gọi hắn nhỉ

““Thôi ,nói chuyện cậu sau.chuyện tôi nhờ nhờ xử lý”

“Ok,mọi chuyện sẽ xong trong chiều nay “ Môi Đông Hải hiện lên nụ cười gian ác ,đã lâu không có thứ để chơi đùa rất nhàm chán hôm nay lại vừa đúng lúc.

“Anh có gì cho tôi mặc không”Phuong Thanh từ trong nhà tắm nhỏ nói vọng ra.

“Mặc làm gì,dù sao tí nữa cũng sẽ cởi ra thôi,ra đây nào” Vệ Đình mặt gầy ,mỉm cười gõ cửa.”Không ,tôi nhất quyết không ra” hắn đang nói gì vậy muốn cô không mặc gì mà ra sao ,cô cũng không có mặt gầy như hắn

“Được rồi,cầm lấy đi”Vệ Đình bắt đắ dĩ lấy cho cô áo sơ mi của hắn

“Cảm ơn”Phuong Thanh nhanh chóng mặc vào,Áo hắn rất lớn nhưng vẫn không thể che hết được những đường cong gợi cảm trên người cô.

Phuong Thanh bước ra,Vệ Đình tí là phun máu mũi,cô nửa kín nửa hở như thế này còn quyến rũ và sexy hơn , nhìn Phuong Thanh đang mặc của mình tình thú kêu gọi màu đỏ lộ ra nửa bầu ngực, Vệ Đình nuốt xuống một ngụm nước miếng. Cô gái trước mặt khuôn mặt hồng hào , thân thể hấp dẫn kích thích, làm cho dục vọng mềm nhũn dưới thân nhanh chóng khởi động chống đỡ quần. Ngẩng đầu đứng thẳng, ái dịch trong suốt trên đỉnh quy đầu ngang ngực xông thẳng ra khỏi quần.

Nhìn thấy vị trí sưng to bất thần phía dưới Vệ Đình , Phuong Thanh cũng ngây dại cả người, gương mặt lập tức đỏ bừng, vô cùng xấu hổ.

Vệ Đình tiến đến ôm cô lên giường mặc kệ cho Phuong Thanh không chịu.hắn cúi đầu hôn lên đôi môi hồng mềm mại, cánh tay cường tráng dùng sức ôm chặt lấy Phuong Thanh, dường như muốn cô nhập vào thân thể mình, trở thành một bộ phận của mình mới cam lòng. Hắn điên cuồng kịch liệt hôn cô, không ngừng làm nụ hôn này sâu hơn.

Phuong Thanh bị hôn đến đầu óc choáng váng toàn thân vô lực, cô có cảm giác toàn bộ không khí trong phổi cô đều bị hắn hút khô không còn gì. Ngay lúc cô sắp không hô hấp được nữa, Hắn nhanh chóng cởi cái áo vương của cô cùng đồ trên người hắn , thân hình cao to mạnh mẽ đè lên phía trên, lưu loát cởi bỏ quần lót vương vãi nơi hạ thân.

Ách ân.....” Hơi hơi chớp đôi mắt đẹp, miệng thốt lên khinh ngâm như con mèo nhỏ.

Thế này mới làm cho Vệ Đình bắt đắ dĩ thở dài một hơi,“ Thanh Thanh của tôi , em nên làm gì với em mới tốt đây?” hắn vốn dĩ trở về muốn phạt cô mà bây giờ lại vì thân thể cô mà điên cuồng.

“Phuong Thanh , anh muốn em!”

“Vệ Đình ,đừng ...” đôi mắt xinh đẹp ngượng ngùng nhìn chằm chằm người đàn ông tuấn mỹ trước mắt.

“Đêm nay em đừng mong được ngủ, tôi muốn không ngừng nghỉ làm tình cùng em, đền bù lại cho anh đã bị em làm cho tổn thương”

Vệ Đình đưa tay hướng càng sâu vào bên trong hoa huyết của cô , thỉnh thoảng ôn nhu khiêu khích, lần thứ hai gọi lên tăng dục vọng sâu nhất trong cơ thể cô , làm cho hạ thân của cô dần dần toát ra càng nhiều mật dịch dễ chịu. Hắn đưa môi mình áp lên đôi môi mềm mại của cô, trần trọc mút hôn, bàn tay còn lại cũng không an phận xoa nắn bầu vú căng cứng trước ngực cô, mãnh liệt kích thích.

Đôi bàn tay to kia giống như mang theo ma lực, trong nháy mắt châm ngòi toàn bộ dục vọng của Phương Thanh , trong thân thể cô có một luồng nhiệt khó nhịn bốc lên , Phương Thanh không chịu được kích thích liền vận vẹo thân thể mềm mại, cấp bách mong muốn có đàn ông đi an ủi sự hư không có chịu trong thân thể mình.

Đôi môi nóng ẩm của Vệ Đình một đường đi xuống dưới, sau khi hạ ẩn kín lên xương quai xanh trắng nõn, liền đi tới bộ ngực mềm mại đầy đặn, ngậm đỉnh nụ hoa kiều diễm ướt át, thay phiên liếm mút hai quả anh đào thơm ngon.

“Lần này, tôi sẽ tin tưởng em cùng hẳn thực không cái gì, nhưng mà tôi không cho phép em tiếp cận hẳn, hẳn vốn có ý đồ đối với em.” Giọng nói của hẳn đầy vẻ khó chịu. Từ trong mắt hẳn Phong hẳn có thể thấy được ham muốn của hẳn ta đối với cô Phương Thanh nhẹ gật đầu, “Vốn dĩ tôi đang đi làm , là anh ấy đột nhiên xuất hiện..... Anh phải tin tưởng.....” Còn chưa có nói xong, đôi môi lại bị hẳn che kín lại.

Vệ Đình tận tình khiêu khích đối với thân mình mẫn cảm của cô , hơi thở ấm áp nam tính phả nhẹ lên người cô, ngay cả cực đại phân thân của hẳn , cũng không hề trở ngại ở nơi riêng tư của nàng ma sát, nhấn nhè nhẹ.

“Ân, Vệ Đình...” nụ hoa truyền đến sung sướng khoái cảm khiến cho Phương Thanh cong người đứng dậy ưỡn bộ ngực về phía Vệ Đình , làm cho nhấm nháp hoàn toàn bộ ngực cô.

“Đợi một chút, em sẽ còn thư thái hơn nữa .” Đôi môi kêu gọi của hẳn không ngừng liếm mút đỉnh nhọn trước ngực nàng tinh tế cắn cắn, mút hấp chung quanh.

Đôi môi Vệ Đình nóng bỏng lướt qua vùng bụng bằng phẳng, đi tới giữa hai chân cô, không chút do dự vươn đầu lưỡi vào liếm mút cánh hoa hồng nhạt, tách ra cánh hoa dày, trêu chọc mật huyết phiếm ái dịch trong suốt.

Ưm a.....” Biểu tình trên mặt thành thực phản ứng ra xôn xao khác thường trong cơ thể , trong miệng cũng liên tục than nhẹ ra khoái ý cảm thụ.

“Thanh Thanh, em thật sự mẫn cảm nha.” Tin tưởng cô đã vì hẳn chuẩn bị tốt , nhưng hẳn vẫn dùng đầu lưỡi làm cho cô thích ứng trước , dù sao của nàng vẫn nhỏ như thế mà. Đầu lưỡi vừa liếm mút lại bắt trước động tác sát nhập Nhận thấy cô đã ướt đầm, rộng mở cho hẳn, hẳn dùng tốc độ và tần suất di chuyển nhanh hơn, ngon sảng hoan ái càng lúc càng dâng ăng liệt nhấn chìm cô.

A a..... Chậm..... Chậm một chút..... Nga.....” Thắt lưng của cô không tự chủ cong người lên, cái miệng nhỏ nhắn cũng liên tiếp thở dốc, phát ra một tiếng tiếp theo một tiếng khinh ngậm khó nhịn , làm cho lưỡi hẳn càng vào sâu trong hoa huyết,

“Đúng, chính là như vậy, đừng áp lực, tôi thích nghe tiếng kêu của em.....” Thanh âm trầm thấp của hẳn , mang theo một chút khàn khàn, còn có khát vọng đối với nàng .

“Thích loại cảm giác này sao?” Vệ Đình ái muội ở nàng bên tai ní non, khoe miệng ý cười càng sâu vài phần

Phương Thanh không chịu nổi, cô vô thức lắc lắc đầu thờ gập: “Nha Chậm một chút . . . Ai . . .”

“Tiểu meo hoang khẩu thị tâm phi này, đã ướt thành như thế còn muốn chậm một chút sao?” Vệ Đình rút rời khỏi hai chân nàng , chỉ thấy trên ngón tay dính một lớp chất lỏng óng ánh, Vệ Đình giờ lên trước mũi người nhẹ, “Thơm quá ,rất ngọt .”

Hắn tiếp tục càng thêm dùng sức ở bên trong mật huyết chuyển động, đưa ngón tay vào cảm giác được sự co rút run rẩy bên trong mật động kia, mật dịch tuôn trào không ngừng làm ẩm ướt tay hẳn.

“n a..... A.....” Tình dục tăng vọt, đã làm cho cô nói không ra lời, chỉ có thể bắt lực ní non, thích ứng cảm giác sướng khoái tốt cùng từ hẳn mang đến.

Vừa lòng ngón tay dài của hẳn không ngừng đong đưa, hai ngón tay khép lại không ngừng ma sát bên trong mật huyết, thỉnh thoảng đầu ngón tay nhẹ tách ra, cho cô thích ứng với sự rộng mở dành sẵn cho hẳn, để cho cô lát nữa sẽ không quá khó chịu.”A a..... Vệ Đình tô..... i.....”

“Hả? Em xảy ra chuyện gì a?” Ngón tay cái ác ý chồm lên bên trên hoa tâm tận sức xoa nắn, càng đẩy cô cuốc cao hơn vào con bão tình dục.

“Không..... Aha..... Tôi Muốn..... Không được.....” Dục hòa ở trong cơ thể nàng chồng chất, làm cho cô không ngừng kinh hoảng lắc lư, theo bản năng ưỡn cong người lên hòa nhịp theo động tác tay của hẳn.

Phương Thanh cảm thấy trong cơ thể chính mình từng đợt co rút nhanh đánh sâu vào, cùng với toàn thân không nhịn được run run, làm nàng không tự chủ được cao giọng hò hét.

Thấy bão bối dưới thân đã đạt cao trào, vong tình hét lên thành tiếng, hẳn thể này mới chậm rãi rút ngón tay từ mật huyết của cô ra.

“Suyt, Thanh Thanh, em rất gian trá , bản thân thoải mái, liền kêu không được, tôi vẫn chưa hưởng thụ được thoải mái đâu! Hiện tại chuyển sang em , đến lượt em làm cho tôi đi!” Vệ Đình xấu xa nở nụ cười.

Giấy tiếp theo, một bàn tay Vệ Đình liền kéo chân trái cô giong lên từ bên cạnh sáp nhập vào mặt huyết ướn át.

“A, Vệ Đình... Quá sâu...” toàn bộ thân thể Phương Thanh run rẩy căng lên, tư thế sáp nhập này khiến cho dương vật của Vệ ĐÌNH trong nháy mắt đâm thẳng đến miệng tử cung.

“A, thích, sướng quá...” miệng tử cung mắt hôn kia mút mạnh lấy quy đầu hần, ngay cả thân nhục bông cũng bị hoa bích Phương Thanh kẹp chặt chẽ không thể nhúc nhích.

Phương Thanh trong lúc khoái cảm tiếp nhận nụ hôn kích thích của Hân Vệ Đình, một tay lung tung sợ từ eo lưng chậm rãi trượt xuống, lướt qua mông bên chắc căng thẳng, sờn trơn cơ bụng rắn chắc.

Thân thể Vệ Đình cứng nhắc run rẩy, hần buồn tha môi Phương Thanh, “Tiểu mèo hoang, em biết em đang làm cái gì không?” Hần gục đầu trên vai cô thở gấp, hô hấp nóng rực toàn bộ đều phun trên ngực Phương Thanh, khiến nhũ tiêm nằng vốn đã mềm xuống lại một hồi tê dại nhanh chóng dựng đứng lên.

Vệ Đình bắt đầu lật động trong cô, dường như muốn dùng cự vật cực đại chà đạp hoa huyết nhanh trách của cô.

“A, Vệ Đình... Không... Muốn...” Tử cung bị thâm nhập thật sâu vừa truyền đến cảm giác đau khổ lại mãnh liệt khoái cảm, làm cho Phương Thanh không chịu được hét chói tai.

“Muốn' hay là ' Không muốn' anh vào trong em?” khuôn mặt tuần tú mị hoặc khêu gợi, lộ ra vẻ tươi cười xấu xa.

Đôi mắt Phương Thanh nhiễm một tầng hơi nước lòng lạnh như sương sớm, khuôn mặt bởi vì tình triều mà đỏ ửng, hương vị thanh thuần ngọt cùng gợi cảm quyến rũ song song tồn tại, làm cho Vệ Đình không kìm chế được nữa.

Hần cúi đầu xuống, một bên ngậm lấy tuyết nhũ yêu kiều, một bên động nhanh hạ thân.

“Ân... Vệ Đình, thật thoải mái, quá tuyệt vời...” miệng Phương Thanh liên tục phát ra âm ngữ, khiến Vệ Đình điên cuồng đóng đưa hạ thân, miệng dùng sức mút lấy đỉnh anh đào tươi ngon trên tuyết nhũ.

“Bảo bối, đừng nóng vội, anh sẽ cho em dục tiên dục tử.” Nam căn trắng kiện trướng mẫn trong hoa kính, tận tình điên cuồng thẳng tiến rút ra lại chọc vào.

Ân... Ân... Ngô... Ngô...” Hạ thân đâm huyết bị dụ quá thích, toàn thân Phương Thanh liền nổi da gà, hoa kính run rẩy co rút, nhuyễn thịt mút mạnh cực đại nhục bông, tử cung hút chặt quy đầu đang đưa đẩy.

Vệ Đình tạo cho cô siêu khoái cảm Phương Thanh nội tâm hàm súc bảo thủ đã không chịu khống chế của dục vọng, miệng sung sướng âm thầm rên rỉ: “A... Thật thoải mái, tuyệt quá nha, mau một chút, dùng sức, a...”

“Tiểu mèo hoang, anh rất thích em kêu như vậy, tiếp tục kêu...” Hiếm khi nghe thấy Phương Thanh âm thầm rên rỉ mắt hôn như vậy, Vệ Đình dùng sức từ từ đưa thật sâu.

“A... Ngô... Hào thích a... Vệ Đình... A...” cảm giác thư sướng sáng khoái không gì sánh kịp thoắt quét toàn thân, nam căn trắng kiện mỗi một lần cắm vào đều chạm vào miệng tử cung, Phương Thanh giống bị điện giật, Hoa kính mãnh liệt run rẩy, đem trụ thịt đang vận động của Vệ Đình kẹp chặt.

“Nha... quá nhanh...” Hoa kính càng ngày càng gấp, còn có âm ngữ không ngừng nghỉ phát ra, quả thực làm cho dục vọng của hần tăng lên cao vút, bị hai loại khoái cảm tấn công trên dưới, hần cảm giác mình cũng sắp tiết ra bên trong cô.

Không, không thể tiết sớm như vậy, hần nhanh chóng rút nhục bông ra.

“không,,,đừng” bị hần đùa bỡn cũng sắp không chịu được rồi,hần lấy ra làm cô vô cùng trống rỗng. “ A..... Không..... Hừ ân..... Tôi..... tôi muốn..... Van cầu người..... Cho tôi ...vệ Đình...” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

“Gọi là ông xã ,tôi sẽ cho em!” Vệ Đình một tay giữ chặt mông Phương Thanh, một tay khác nhẹ nhàng chà xát quả anh đào, mà nhục bông vẫn cứ để hở trước hoa huyết ,tuyệt không muốn vào.

“Ông xa... cho em... Mau vào đi!” Đầu óc hoàn toàn bị khoái cảm nhục dục khổng lồ, hoàn toàn phá hủy sự rụt rè, cô đã quên đi cảm giác xấu hổ, không ngừng đói khát cầu xin nhục bồng Vệ Đình tiến vào.

Vệ Đình nghe cô gọi, vô cùng kích động đem cô kéo đến sát hân, để cho bộ ngực tuyết trắng của cô in vào trong ngực của hân, hai chân tách ra vòng qua thắt lưng của hân, nhẹ ôm eo nhỏ của cô hơi nhích lên, bàn tay kia lòn xuống ôm lấy mông cô. Một tay kia còn lại là để cho lửa nóng cực đại nhắm ngay miệng tiểu huyết hồng nộn kia, cánh tay tiếp theo dùng sức kéo mạnh lại, cô ôm chặt hân đồng thời cũng để cho hân đã xâm nhập thật sâu vào.

“A a.....” Tư thế này chưa bao giờ nếm thử qua, làm cho tiểu huyết cô nhanh trí đưa thật lớn của hân toàn bộ nuốt vào, mãnh liệt làm cô bầu chặt cánh tay hân.

“A... quá sung sướng! Mau... Muốn em!” Như vậy không đủ, cô thầm nghĩ muốn bị cực đại thịt xữ của Vệ Đình sáp nhập thật sâu vào hoa huyết tràn mẫn xuân thủy.

Vệ Đình cực kỳ thích Phương Thanh kích tình cao vút như vậy, không hề có kỳ cầu xin hân. Hân hưng phấn vô cùng, chỉ cảm thấy nhục bồng nóng bỏng cấp tốc sung huyết trương cứng, giống như con măng xà ngẩng đầu đứng thẳng, tìm kiếm đâm động chuyên thuộc về hân. Hân để cho Phương Thanh quỳ nằm úp sấp, nâng lên bờ mông tuyết trắng mượt mà, đem nhục bồng tím hồng của mình từng tắc một nhập vào tử cung chặt trầy nóng bỏng của Phương Thanh. Chỉ trong chốc lát nam căn thô to liền bị nộn huyết cắn nuốt. “Thanh Thanh, nhìn tôi làm sao yêu em...” Nói xong bắt đầu động thất lưng, chậm đến mau ra, đâm mạnh rút nhẹ, mãnh liệt rút ra chọc vào, Vệ Đình nhanh chóng kịch liệt trừu đưa, mỗi một lần vào đều cắm lút cán, banh rộng hoa môi ở ngoài ra cổ gắng chen hết vào.

A..... Sâu quá.....” Phương Thanh chỉ cảm thấy hoa kính bị tràn đầy cảm giác căng trương, căn nhục bồng lửa nóng thô to nhanh chóng choáng ngập hoa kính chặt trắt của cô.

“Thích không?” Xem ra tư thế này có thể làm cho nàng phản ứng càng kịch liệt, Vệ Đình vừa lòng gọi lên khoe miệng, mông có ý hướng lên trên nhấn mạnh một cái, đem vật cứng cứng càng hướng

“A --”

Không cho nàng có cơ hội thở dốc, hân bắt đầu đong đưa thất lưng, tùy ý cự long đâm rất nhanh, rất mạnh ở u huyết của cô.

“A... Không... Muốn... Chịu... Không được...”

Điểm G mẫn cảm không ngừng bị nhục bồng đè ép, Phương Thanh nhanh chóng chịu không nổi, tử cung kịch liệt co rút lại.

“! , Chết tiệt, em kẹp tôi chặt quá .” huyệt của cô thật làm hân sướng điên lên.

Ừm a..... A..... Không cần.....” Quá nhanh, hân công kích mãnh liệt, làm cho cô sắp không chịu nổi.

“Sao lại không cần ? em xem, tiểu huyết nhi của em ngậm của ta thật chặt kia, bây giờ muốn ra cũng khó” Hân hơi nhích đùi về phía sau, để cho cô thấy rõ ràng tình cảnh hân ra vào ở trong cơ thể cô.

Cử động hòa hợp nhịp điệu ăn ý càng lúc càng nhanh, càng tăng thêm mùi vị kích tình, đùi hai người khóa chặt vào nhau, cũng ướt đầm một mảnh.

“A..... A..... Tha ta đi.....” Giọng nói của Phương Thanh mang nghẹn ngào cầu xin tha thứ, nơi riêng tư lại thấm ra càng nhiều tình yêu. Cô mơ hồ đung đưa thất lưng theo nhịp ra vào của hân.

.”Thoái mái sao?” Vệ Đình lẩm miệng, khơi dậy ts thức mơ hồ của cô ,

“Ừm..... A..... Thật..... Thật thoái mái.....” Phương Thanh ở cũng vô pháp chống cự, để mặc sự va chạm mãnh liệt phát ra tiếng khóc kêu rầm rứt, “A..... A.....”

“Biết là ai đang dụ em không?” Hân vô cùng yêu thích bộ dáng bị kích tình đến cực hạn như thế này.

Cô không chút nào suy tư khóc rầm rứt, chỉ hy vọng hân có thể mau chút buông tha nàng, “a..... Là ông xã.....”

Hân còn hỏi gì nữa chứ, chẳng lẽ, đây là trừng phạt hân đối với cô sao.....

“Ta là ai?” Hân muốn cô nói ra tên hân, hơn nữa nhất định phải nhớ kỹ, nam nhân có thể chạm vào cô, chỉ có hân.

“Ừm a..... Lý..... về Đin.....h hừ.....” Khoái cảm quá mãnh liệt, khiến cô không ngừng run run, hai gò má đỏ bừng, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng phun ra tiếng khóc nghẹn ngào .

Tay Vệ Đình vòng xuống dưới nách Phương Thanh, cầm lấy đôi tiêu nữ trước ngực cô đong đưa, một mặt dùng sức xoa nắn, một mặt động nhanh hạ thân.

“A... Uhm...” Bị Vệ Đình dùng sức va chạm hoa huyết, Phương Thanh miệng không ngừng phun ra ngâm nga mất hồn. Không được, thật sự là quá sung sướng, hân nhìn không được đã cuồng bắn ra tinh dịch ở sâu trong tử cung.

Vệ Đình có bao nhiêu tình lực dồi dào khỏe mạnh ,đối với hắn muốn cô mãi không đủ nhưng Phuong Thanh nhưng trải qua vài lần kích tình, giờ phút này cũng đã mệt mỏi không chịu nổi. Vệ Đình toàn thân mồ hôi chảy ròng ròng, thân hình trần trụi tinh trắng, giống như lau qua một tảng hơi nước sáng bóng, vô cùng gợi cảm, yêu mỵ. Một tay hắn ôm chặt yếu thân thể yếu đuối Phuong Thanh trong lòng mình ,hắn hôn lên mái tóc cô “Ngủ ngon ,Thanh Thanh của anh” , lấy chân đạp lên người của cả hai , , thắm thắm ngủ. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Cả hai ngủ thật lâu thật lâu, trong lúc mộng lung Phuong Thanh bị rơi chấn, cảm giác có chút lạnh lẽo, theo bản năng co rúm thân thể, làm cho cơ thể mình dính sát vào thân hình ấm áp phía sau. Thân thể mềm mại chạm vào lồng ngực cứng rắn của Vệ Đình , hỏa huyết nóng bỏng động vào nhục bông của hắn. Hạ phúc lại dâng lên một cỗ rung động mãnh liệt, hắn không khỏi ôm chặt lấy thiên hạ trong lòng, môi hôn lên, liếm bầu ngực đứng thẳng, cho nhục bông tiến vào hỏa huyết xuân sắc mê người.

“Ân... Ngủ...” Hạ thân truyền đến khoái cảm tê dại, nhục bông ma sát ở hỏa huyết cô mà hắn lại không chịu động ,giống như bị kiến cắn, cảm giác ngứa ngáy khó nhịn, làm cho cô chịu không nổi mà khinh ngăm ra tiếng,hắn không biết mệt mỏi sao,? Phuong Thanh bị hắn trêu đùa hết sức thoải mái, há mồm rên rĩ.

“Em thật dễ thương,tôi yêu chết em “ Vệ Đình thích nghe cô rên rĩ, cúi đầu nở nụ cười, động tác bắt đầu tăng nhanh. Mãnh liệt kích thích khiến Phuong Thanh toàn thân run rẩy,Vệ Đình rời bỏ ngực tiến đến đôi môi xinh xắn của cô, cái lưỡi thom tho của cô cùng hắn dây dưa,

“Uhm...không chịu nổi ..” eo thon đang đưa theo động tác của Vệ Đình, đón hắn đi vào.

Hắn thấy cô đã động tình ,phối hợp trong lòng hưng phấn, hắn đem hai chân cô vòng qua hông hắn, hai tay nâng mông trắng nõn của cô, chỗ kín động tác không ngừng, cấp tốc vào sâu một chút.

“Á.... Vệ Đình...” Phuong Thanh toàn thân một hồi động đậy, hai chân không tự chủ được kẹp chặt hông hắn, trong hoa kính một dòng chất lỏng trào ra, khiến hắn thoải mái cực điểm, vì vậy, hắn gầm nhẹ một cái, ôm eo cô hung hăng ra vào, một dòng nhiệt nóng thẳng tắp bắn vào chỗ sâu trong hỏa huyết của cô.

“Thật mệt mỏi...” Phuong Thanh dựa vào lòng Vệ Đình,rúc vào lòng hắn uể oải ngập .

“Làm em mệt mỏi rồi,nhưng em cũng thật nồng nhiệt đi,làm tôi không cưỡng được” Vệ Đình hôn lên lên trán cô,ánh mắt dịu dàng đầy cưng chiều,hắn ôm để cho cô vào sát vào lòng mình,hưởng thụ mùi hương trên cơ thể cô.

“Á,,anh biến ...thái,“Vành tai nhạy cảm bị hắn phun nhiệt khí khiến cho Phuong Thanh phát ra một tiếng rên rĩ nhỏ.

“ Chẳng phải em thích tôi biến thái như vậy sao” Vệ Đình cắn nhẹ vào tai Phuong Thanh,gian xảo nói.

Phuong Thanh liếc Vệ Đình một cái, tò mò hướng hắn hỏi “Tôi mới không thích ,nhưng anh tại sao lại hủy hôn? Sao lại đối xử với tôi như vậy “

“Đối với em như vậy là do tôi nhận ra mình thích em,còn chuyện hủy hôn là vì tôi muốn với cả không muốn em phải khó xử”Vệ Đình nâng đầu cô lên nhìn thẳng vào mắt Phuong Thanh thẳng thắn,thành thật ,hắn muốn cô biết rằng,hắn đối với cô là nghiêm túc là thật lòng.

“Tôi...anh.... Phuong Thanh thật không biết nói câu gì.

“Em làm bạn gái tôi đi,dù sao thân thể này em cũng đã chiếm đoạt hết rồi,tôi nguyện trao hết thân thể này cho em” Vệ Đình tình nghịch nháy mắt.

“Tôi mới không cần. Anh biến thái.” Phuong Thanh đẩy Vệ Đình đang đè ở trên người ra, chuyện này xảy ra quá nhanh cô chưa kịp suy nghĩ gì cả, vừa nhìn thấy Vệ Đình cô không tự chủ được lại đỏ mặt.

“Nhưng anh cần,em phải chịu trách nhiệm” Vệ Đình ôm cô không chịu buông ,chúi đầu vào vai phuong thanh.

,“Anh...., sao lại có người đàn ông mặt gầy như thế chứ,cô là con gái nha,cô mới phải là người bắt hắn chịu trách nhiệm mới đúng.

“Không đùa em nữa ,em muốn đi đâu chơi không. Bọn mình hẹn hò” Hắn vuốt lấy mái tóc cô ,hôn lên đấy,

“Tôi cũng chưa đồng ý làm bạn gái anh” phuong Thanh thật sự vẫn chưa xác định được tình cảm cô dành cho hắn,nhưng cô có thể khẳng định hắn chiếm vị trí quan trọng trong lòng cô,với cả cô cũng không bài xích sự đụng chạm của hắn,thình thoảng còn lưu luyến cái ôm của hắn.

“Rồi..rồi..là đi ra ngoài được chưa..”Vệ Đình biết cô đã chấp nhận hắn nhưng cô là chưa nhận ra thôi,hắn sẽ từ từ bước vào trái tim cô,sẽ yêu thương và bảo vệ Phương Thanh.

“Vậy thì tôi muốn đi...công viên” Phương Thanh đỏ mặt nhìn hắn,cô đã rất lâu ,rất lâu rồi chưa được đi đến công viên,cô rất muốn đi đến đấy cùng với hắn.

“Được,tùy theo ý em” Vệ Đình miệng hướng tới môi Phương Thanh , rất nhanh chiếm lấy môi cô, đầu lưỡi linh hoạt thăm dò trong miệng cô, thoải mái thưởng thức, dây dưa đều khiến Phương Thanh thở gấp liên tục.

“Để tôi ôm em đi tắm,rồi ăn xong bọn mình sẽ đi” Vệ Đình ôm Phương Thanh đang choáng váng trong lòng hướng đến nhà tắm.

“Đừng,tôi tự đi” Phương Thanh hốt hoảng,cô nghĩ đến hôm kịch liệt trong nhà tắm,thật muốn vắt hết sức của cô,nếu hắn có ý định tiếp tục thì cô sẽ mệt mỏi chết mất.

“An tâm,tôi sẽ không làm gì em,tôi cũng chưa phải cảm thú” Hắn ôm cô vào bồn tắm rồi chỉnh nước ấm bỏ vào bồn cho Phương Thanh,Cô không biết là hắn đã phải dùng bao nhiêu là ý chí để không nhào vào cô. Bây giờ,phòng tắm, nhìn thân hình kiều mỵ của cô , dục vọng nóng bỏng ở dưới bụng lại ngẩng lên khiến cho hắn cực kỳ khó chịu, Cô lại đỏ mặt nhìn hắn làm cho ham muốn của hắn nhất thời dâng lên tới đỉnh cao nhất. Giờ phút này, , chỉ muốn đem cô đè ở phía dưới, đem nhục bông vùi vào trong hoa kính ấm áp chặt khít, khiến cho cô ở dưới thân rên rỉ không ngừng. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

“Á....ukm..Lạnh quá...” Phương Thanh giật nảy mình, ôm lấy cổ Vệ Đình .

“Rồi..rồi,đừng như vậy,anh sẽ không kiềm chế được” Vệ Đình chỉnh nước ấm lại ánh mắt không giám nhìn vào cơ thể cô,hắn đỡ cô nằm xuống bể tắm.

“ÁN...thật thoải mái..” Nước ấm làm cô thực dễ chịu bao nhiêu mệt mỏi đều đỡ hơn hắn .

Vệ Đình cởi đồ bước vào bồn tắm,hắn đỡ cô dựa trên người mình ,ngắm nhìn khuôn mặt đáng yêu của Phương Thanh.

“Anh..., Dù đây không phải lần đầu cùng nhau tắm nhưng cô vẫn chưa thể nào quen được,nà bây giờ cô cũng không còn sức cùng hắn cái cọ.Mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm.

“Ngoan... bắt đầu giúp Phương Thanh bôi sữa tắm. Tay hắn làm thủ pháp rất tốt, làm cho cô cảm thấy thực thoải mái, chỉ chốc lát cả người liền tiến vào mộng đẹp.

“Dễ chịu không,tiểu Thanh Thanh” Vệ Đình thấy Phương Thanh không đáp lời, cúi đầu nhìn, mới phát giác ra cô lại đang ngủ , cô gái nhỏ này thật sự là rất tham ngủ.Nhìn thiên hạ trong lòng một đến thiếp đi hắn vừa tự hào vì năng lực của mình ,lại vừa thương xót cô.Nhìn khuôn mặt cô bình yên ngủ say, trong lòng có cảm giác hạnh phúc không nên lời. Hắn phía trước kia chưa bao giờ để con gái vào mắt, chỉ có Phương Thanh là cô gái làm hắn xao xuyến , là bảo bối vô giá, cho nên trong lòng hắn đã xác định người có thể bên hắn đến thiên trường địa cửu, chính là cô gái nhỏ trước mắt này. Phương Thanh tuy bước binh và không nghe lời nhưng hắn thích điểm này ở cô,nà cô còn có nét ôn nhu, hiền lành ,hiếu thảo và rất hiểu ý người hoàn toàn bắt được tim hắn làm tù binh, làm cho hắn nguyện ý vì cô mà yên ổn, kiếp này Phương Thanh là người duy nhất hắn yêu.

Vệ Đình động tác mềm nhẹ đem bạn gái ôm vào lòng, làm cho da thịt trắng nõn toàn thân của cô tựa vào hắn . Hắn nhẹ nhàng , lướt qua vùng đất bí ẩn xuân sắc, đi vào đồi đẹp thon tiến vào,tay mềm nhẹ ở trong họa huyết hồng hào non nộn màng của cô lấy ra tinh dịch tẩy sạch họa huyết . Phương Thanh tuy ngực không quá lớn,nhưng rất đẹp không cần dựa vào nội y duy trì hình dáng, bầu ngực cân xứng vẫn kiên đỉnh mượt mà, tập trung ở giữa. Vệ Đình không nhìn được hai tay đặt lên bộ ngực xinh đẹp của cô, sau đó nhẹ nhàng mà âu yếm tiêu nữ tuyết trắng.

Mặc dù Phương Thanh ngủ thực sự rất say, nhưng thân thể bị kích thích mãnh liệt tạo ra cảm giác dị thường, cô vẫn bị tỉnh lại . Cô mở ra hai mắt đầy sương mù, nhìn gương mặt tuấn mỹ trước mắt,Vệ Đình cư nhiên lại để tay trên ngực cô, trong khoảng thời gian ngắn còn chưa kịp phản ứng. “Vệ Đình, anh đang làm cái gì vậy?”

Phương Thanh vừa tỉnh ngủ tiếng nói trầm thấp hơi khàn khàn, Vệ Đình nghe vào trong tai lại cực kỳ gợi cảm. “Tôi chỉ là đang đùa em,em mà còn dễ thương như vậy nữa thì đừng trách tôi” han cười đến thực ái muội, hắn thấy cô mơ hồ như vậy thật dễ thương.

“Đừng..như vậy..anh đã hứa ..” Phương Thanh ngước lên nhìn vệ Đình ,ùy khuất ,hắn đã nói cho cô đi chơi nha.

“Rồi,chỉ đùa em thôi,” Vệ Đình đỡ cô ngồi dậy rồi bước ra khỏi bồn tắm,để lấy cái khăn tắm cho Phương Thanh.

Phuong Thanh ngai ngừng không giám nhìn thẳng,đây là lần đầu tiên cô nhìn trực diện nhục bồng của hấn,thật thô và dài,hấn mặt thật dày sao có thể đi tự nhiên như vậy chứ.

“ Chính nó đã làm em vui thích đấy,có hợp tiêu chuẩn của em không?” Thấy Phuong Thanh đỏ mặt ,đơ người nhìn tiểu đệ hùng dũng của hấn,Vệ Đình không kiềm chế được trêu chọc cô.Hấn bước đến ,lấy khăn tắm choàng lên người Phuong Thanh rồi ôm cô ra khỏi bồn.Nhìn đôi môi hồng mấp máy mấp máy ở trước mặt, Vệ Đình không chịu được kích thích, chợt ôm chặt phuong Thanh vào trong ngực, không kiềm chế được liền hôn xuống. Phuong Thanh trầm mê trong nụ hôn sâu của anh, bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên trước ngực anh, , vô tình vuốt ve bộ ngực rắn chắc của anh.

Vệ Đình không chịu nổi gầm nhẹ một tiếng, cắn mút cái miệng nhỏ nhắn của cô. Bàn tay anh nóng bỏng dịu dàng vuốt ve khắp người cô.

“Ủm... Đình...đừng như vậy” Phuong Thanh không kiềm chế được ưỡn người lên, nương theo ve vuốt của hấn.

Bàn tay hấn vuốt ve theo lưng cô từ từ xuống dưới, khi đặt tay lên eo cô, đột nhiên Phuong Thanh ngăn lại “ ,Đừng..Đình...đi chơi...công viên”

Vệ Đình nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Phuong Thanh lên, mỉm cười nói: “Hôm nay tạm tha em, tôi không muốn em quá mệt mỏi,mà tôi cũng đã hứa đưa em đi chơi tất cả là bởi vì tôi quan tâm em bảo bối, bởi vì tôi yêu em!”

“Anh nói yêu tôi sao,tôi nghe không rõ?” Phuong Thanh ôm chặt hông Vệ Đình ,nhìn thẳng vào mắt hấn ửng hồng hỏi.Hấn nói yêu cô sao,phuong Thanh trong lòng cảm thấy vui vui .

“Tôi nói quan tâm em,sao vậy?.” Vệ Đình nở nụ cười, nhìn biểu tình của anh như muốn trêu chọc Phuong Thanh.

Phuong Thanh gấp gấp hỏi lại cô ,nghe hấn nói vậy buồn nói: “Không có gì,tôi là nghe nhầm!”

Vệ Đình cười phát ra âm thanh “ hi .hi.” tay của anh nhẹ nhàng nắm lấy gò má của phuong Thanh, hôn lên môi cô rồi đặt cô lên giường đùa với cô: “Thật nghe nhầm sao! Em nghe thành cái gì”

“Anh không cần để ý!” Phuong Thanh cúi đầu không nhìn Vệ Đình.

Vệ Đình thấy Phuong Thanh cúi cúi,ủy khuất ,hấn mỉm cười từ từ cúi thấp đến bên tai Phuong Thanh , dùng âm thanh vô cùng mỉ hoặc ở sau tai cô nói: “Anh yêu em! Là em nghe đúng rồi,đừng giận nữa tiểu mèo hoang.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Vệ Đình gọi cho Phuong Thanh một bộ đồ mới rồi hấn tự tay muốn mặc vào cho cô.

“ Không muốn,tôi tự mặc “ Phuong Thanh cảm lấy chán nhất quyết không cho hấn mặc cho mình.

“ Em còn ngại gì chứ,có chỗ nào của em mà tôi chưa nhìn qua” hấn hôn lên môi cô ,rồi nhẹ nhàng lấy bộ váy hồng tinh xảo mặc lên người cô.

Phuong Thanh tuy không cao nhưng có thân hình rất cân đối,cô mặc đồ này vào nhìn như một tiểu yêu tinh dụ hoặc làm Vệ Đình không rời mắt được .

“ Anh nhìn gì vậy,đi thôi” Phuong Thanh thấy hấn nhìn mình như muốn vồ tới vậy,cô đỏ mặt không giám nhìn thẳng hấn hỏi.

“ Nhìn em như vậy, tôi thật không muốn đi nữa” Vệ Đình tiến đến hôn sâu cô ,đưa tay cô xuống cảm nhận dục vọng của mình đang ẩn sau lớp quần.

“ Anh, biến thái.” Phuong Thanh ngai ngừng muốn rút tay lại

“Bởi tại vì em đấy,tí về em phải chịu trách nhiệm đấy” Hấn đưa tay cô lên quá đầu,đem dục vọng đang căng cứng trong quần ép sát vào nơi nóng ẩm của cô ,tuy qua một lớp quần vệ đình vẫn có thể cảm nhận được sự nóng ẩm kích thích ấy.

Roạt.....rột.

“Bảo bối,em quả thật rất dói rồi haha” Vệ Đình cười lớn,tuy hấn không bao giờ muốn cô đủ nhưng cô đã không ăn gì từ lúc sáng đến giờ chắc đã dói lắm rồi, Vệ Đình ôm cô đến bàn ăn ,chạm rai ngồi xuống để cô ngồi lên chân mình.

Phuong Thanh sau khi bụng réo cô thất ngai ngừng ,không giám ngẩng đầu lên cứ dịu đầu vào ngực hấn.

“Thôi đừng ngại nữa bảo bối, nào trước uống một ly sữa “ Vệ Đình đưa một ly sữa nóng đến môi cô,

“Tôi cũng không phải trẻ con,sao lại phải uống sữa” tuy nói vậy nhưng Phương Thanh cũng nhanh chóng uốn hết sữa trong tay Vệ Đình,ánh mắt ngược lên lên nhìn hân.

Vệ Đình thấy cô như vậy mỉm cười,ngón tay đưa xuống nâng lên cằm Phương Thanh ,cúi người dùng lưỡi liếm hết ở khóe miệng cô.

“Bảo bối ,em muốn ăn cái gì? Cháo,bánh bao,com...” Vệ Đình nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô,đem một đồng hồ ăn kéo đến trước mặt cô.

“Tôi ,không muốn ăn nữa!! Phương Thanh ním môi,sau khi uống sữa cô cảm thấy chẳng muốn ăn chi,cô bình thường ăn rất ít nên dạ dày rất nhỏ không muốn ăn thêm

“Không được tùy hứng!đầu bếp đã làm bao nhiêu đồ ăn ,nhanh ăn đi” Vệ Đình cường ngạnh đem thìa đặt vào tay cô.

“Vệ Đình...” cô úy khuất nhìn hân,Vệ Đình lắc đầu ,cô đành phải đem đồ ăn bỏ vào trong miệng.

Nhìn cô ăn ,Vệ Đình mỉm cười,cô quá gầy đi,rất nhỏ,rất nhẹ hân phải nuôi cô thật mập ốm mới thích được

Sau khi ăn xong,Phương Thanh được Vệ Đình ôm lên ô tô, tựa vào lồng ngực ấm áp thoải mái ngủ say trong lòng hân.

Không biết đã bao lâu, cô bị nụ hôn của hân đánh thức. Cô lưỡi biếng mở mắt xong rồi lại khép lại, mơ màng ngênh hợp với đầu lưỡi linh hoạt của hân. Nụ hôn nóng ướt của hân chuyển qua cần cổ trắng mịn của cô,Phương Thanh nhạy cảm co rụt người lại. “Đình, đến rồi sao?”

“Uhm,đến rồi dậy đi bảo bối” hân hôn nhẹ lên môi cô rồi mới ôm cô ra ngoài.

“Bây giờ đi chơi nhé?” cô vui vẻ rời khỏi vòng tay hân chạy đến phía trước ,cười tươi như một đứa trẻ vậy.

Vệ Đình nhìn cô vui vẻ như vậy, hân quay lại ra lệnh cho tài xế đi về trước rồi lại nắm tay cô đi trong công viên náo nhiệt.

Phương Thanh vui vẻ nắm tay hân,nhưng sau đó cô phát hiện ra những ánh mắt xa lạ trong công viên nhìn về phía họ. Cô buồn bực cười đánh giá mỗi người nhìn họ “ Anh nổi bật như thế làm gì,sao lại thu hút ánh nhìn vậy chứ?” Ánh mắt của bọn con gái cứ như là hồ dán vậy, dán chặt lên người Vệ Đình, không muốn dời đi.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Vệ Đình vẫn luôn lạnh lùng như cũ nhìn qua đám con gái về mặt đầy sự chàm ghét. Hân cúi xuống nhìn cô, đôi mắt lại trở nên ấm áp: “Chịu thôi,tôi sinh ra đã quá tuyệt rồi không sửa được,em phải thấy hạnh diện khi đi cạnh tôi đây.”

Khóe miệng bỗng nhiên run rẩy,Hân không xấu hổ sao? Cô trừng mắt nhìn hân, không cẩn thận lại bị người qua đường đụng vào một cái. Cả thân thể nghiêng đi, đành phải ôm chặt lấy thắt lưng của Vệ Đình.

“ Buông ra đi,tôi không cần” Phương Thanh muốn thoát khỏi vòng tay hân

“Ngoan ,em đang ăn giấm chua đây à ? Yêu quá” Cô là đang vì hân mà ăn giấm sao,thật dễ thương.

“Không cần...” nhìn đám con gái cứ nhìn hân,rồi hân lại còn nói vậy với cô,hưởng thụ ánh mắt ngưỡng mộ của mấy người kia,thật đáng ghét.

“Đây là người phụ nữ của tôi,thật xinh đẹp đúng không ?....tôi chỉ yêu mỗi cô ấy thôi....còn các cô ...cút hết cho tôi.” hân nhìn thẳng vào đám con gái nói,rồi cúi xuống Phương Thanh hôn cô ,“Được chưa,bảo bối”

“Đáng ghét...” Phương Thanh mỉm cười,nắm chặt tay hân rồi chạy đến trò đu quay mà cô thích nhất.

Sau khi chơi đủ loại trò ,mồ hôi thấm ướt một mảng trên váy cô,Vệ Đình ánh mắt đầy nóng bỏng cởi áo khoác lên người cô,hân không muốn ai có thể nhìn thấy cơ thể nhỏ bé này.

Đôi mắt của hân ánh lên chút gian xảo đầy tà ác. “Đi thôi.”

Cô cho là hân sẽ đưa cô đến chơi trò khác, ai ngờ hân lại mang cô vào trong một chỗ tối. Cô bị người ẩn lên tường, sau đó bờ môi nóng bỏng kia liền hôn lên miệng cô.

“Em làm tôi chịu không nổi rồi” giọng Vệ Đình khàn khàn nhẹ nhàng nói bên tai cô.

Cô sợ hãi. “Vệ Đình, sẽ có người thấy mất ...” Ở bên ngoài ở trước mắt mọi người làm chuyện như vậy? Cô cố đẩy đẩy nhưng hân vẫn bất động ngược lại còn dùng dương vật cứng rắn của người chạm vào người cô qua lớp váy. Cô run rẩy,yếu đuối dựa vào người hân! Dương vật càng lúc càng ép sát ,hân đã nâng váy cô lên đưa dương vật chạm vào hoa huyệt qua lớp quần lót nhỏ xinh. Mặt cô đỏ rực. “Đình đừng mà, chẳng may có người nhìn thấy... ư...”

“Không sao,?” Đôi mắt đen như mực lúc này thật hưng phấn. Vệ Đình đưa tay cởi áo ngực của cô ,đưa hai tay đặt lên hai vú của cô, nhanh chóng chà xát, hạ thân được hân phóng thích mau chóng di chuyển bên ngoài miệng tiểu huyệt qua lớp quần lót của cô. “Lấy lòng ta! Bảo bối , qua lớp quần ta có thể thấy miệng hoa huyệt của em đang hấp rất nhanh...” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Vệ Đình day nhẹ ngón tay, chạm vào đỉnh đầu nhẹ nhàng ép xuống, đỉnh đầu nhỏ bé ngay lập tức cứng lên, anh hưng phấn bú mút, cắn nhẹ, khiến cô không kìm được tiếng rên.

Hắn lén chui vào váy, môi hắn rời đi, chuyển dần xuống bụng. Chiếc váy cản trở bị Vệ Đình cởi ra, ẩn hiện chiếc quần ren, hắn đưa miệng đến gần. Đầu lưỡi nghịch ngợm gạt chiếc quần sang, định chui vào liếm nơi ấy. Phương Thanh không chịu nổi vận vẹo thân hình, miệng khẽ nhếch thờ ra.

Vệ Đình nâng hai chân cô, kéo quần lót xuống, nhìn trọn hết vùng đất thần bí. Hắn như thưởng thức vật báu nhìn chăm chăm nơi riêng tư của Phương Thanh, vùng đồi cỏ rậm rì, bao trùm nơi riêng tư, khiến người ta càng muốn tìm hiểu đến tận cùng. Phương Thanh bị vệ đình dí sát vào tường, hắn quỳ xuống cúi đầu, bắt đầu dùng lưỡi quét nhẹ lên đùi Phương Thanh, sau đó từ chỗ giao nhau liếm lên xương hông, lặp lại gần mười lần.

Cô cảm thấy rất tê ngứa, gãi lỏi vào có cảm giác hơi căng. Cô nắm tóc anh, thấp giọng kêu. Hắn quét lưỡi từ đùi xuống dưới đầu gối, hôn vài cái, sau đó lại hôn ngược lên bắp đùi, tiếp tục động tác như vừa nãy. Mà hạ huyết của cô, cửa động đã ướt.

Hắn nâng một chân cô lên đặt lên vai hắn, tấn công vào điểm yếu nhất. Lưỡi hắn tách hai cánh hoa ra, ngậm lấy nhụy hoa, quét lưỡi ngậm nó vào miệng đảo vòng trong ngoài.

Phương Thanh gần như cực khoái, cực kì thoải mái. Hắn lại bắt đầu liếm từ dưới lên, chậm chậm, đầu lưỡi đưa đến cửa vào thì kích thích trái phải, vừa đẩy hai cánh hoa ra vừa liếm, từng chút hướng lên nhụy hoa.

Cô thoải mái kêu lên, trong lòng gào thét. "Mau lên, hôn tôi chỗ đó..."

"Chỗ đó là gì, nói ra đi, không tôi thật sự không biết" Vệ Đình không chịu cứ ở ngoài.

Phương Thanh then thừng nhắm nghiền hai mắt. "Đừng Đình, thật xấu hổ..."

Vệ Đình nâng mông sát miệng của hắn lên. "Có gì mà xấu hổ, thấy sung sướng không? Nhìn tiểu huyết của em kìa, hóp hóp mồm thật đói khát!, nói đi nào bảo bối" Hắn trầm giọng cười, hôn nhẹ u cổ của cô "Muốn thì van xin tôi đi, nói ra thật thoải mái nào,."

Hắn thật xấu xa. Phương Thanh giãy dụa eo, rầu rĩ kêu lên, không còn chịu nổi khiêu khích của hắn, tiếng nói tràn ngập ham muốn vang lên:

"Đáng ghét, tôi muốn anh hôn hạ huyết ... A... của tôi"

Hắn thấy đã đến lúc, cười khế, lướt lưỡi quét nhẹ lên nhụy hoa. Hắn tập trung sức lực cướp lấy "trân châu".

Vệ Đình vừa liếm, vừa lấy tay cào lên đồi cỏ, làm cô càng thêm thoải mái. Hắn để lưỡi lên nhụy hoa càn quét, tiếp đó kích thích hai bên. Thỉnh thoảng lưỡi hắn áp lên nhụy, còn dùng đầu lưỡi trêu chọc khắp nơi. Phương Thanh vô cùng hưng phấn, Vệ Đình cảm thấy dưới nhụy hoa cô dường như có mạch đập.

"A... không chịu nổi..." Phương Thanh lên đỉnh thoải mái thét lên.

"Bây giờ đến lượt tôi nhé, bảo bối," Vệ Đình đưa vật cứng thô to kia cứ thế đâm vào lút cán, chọc tận sâu bên trong, khiến cô ngửa đầu lên, suýt chút thì kêu ra tiếng.

Vòng eo săn chắc của hắn dùng lực đưa vật kia vào càng sâu hơn. "Bảo bối, em thật là chặt cũng thật là ướt. Tại sao cứ mỗi lần cao trào lại cắn mút như điên vậy... hả?" Hắn khàn giọng nói.

Phía trước nhục bông đem hoa huyết phình lên, lướt qua cái miệng nhỏ thẳng sáp đến bên trong tử cung, theo nhịp điệu luật động đột ngột ngưng hẳn, cùng với thoải mái xoa nắn làm cho cô càng thêm khát vọng một ít cái khác này nọ. "Đình... Muốn aaa..." "Ngao bảo bối, em muốn cái gì?"

"A!" Lại một lần xô xuyên qua làm cho cô cảm thụ dự vọng mà thất thanh, chính là loại này nhồi, đau đón lại mất hồn cảm thụ, "Nha nha... Đình." "Bảo bối, tưởng bị ta dụ chết có phải hay không?" "A a a... Đúng vậy... Làm ta đi... dụ chết ta đi, tiểu huyết hảo đói hảo đói, muốn anh làm...," "A... Nha... A a a..." Đại nhục bông co rúm đứng lên, trong thân thể dục hỏa mãnh liệt bốc cháy lên, không thể chịu được đau đón hòa vui thích, đều làm cho thủy triều giống nhau phun từ giữa hai chân, cô nhịn không được hét rầm lên.

"Chặt quá, bảo bối, hôm nay em hưng phấn khác thường. Là bởi vì ở bên ngoài sao?" Vệ Đình khàn giọng trêu chọc thần kinh yếu ớt của cô. "A, lại cao

trào rồi, thật đáng yêu”

Cao trào hoa mỹ khiến cô vô lực mặc Vệ Đình chạy nước rút. Sung sướng vô tận,Phương Thanh nghe thấy tiếng người nhưng hấn vẫn không chịu dừng lại “Đình ... Có người...”

“Hum...như vậy chẳng phải càng kích thích dao ” Hấn mạnh mẽ đảo vòng một cái, đâm thật sâu vào bên trong.

Cô kịch liệt run rẩy, không dám nhìn “Đừng vậy mà, Đình, đừng vậy mà...” Cô sợ sung sướng vô cùng kia sẽ đánh vỡ thần trí của cô,cô sẽ té lên mất.

“Thật nhạy cảm! Bảo bối, em thích bị người nhìn thấy có phải hay không?

Mà tiểu mèo hoang , em muốn kẹp chết ta có phải hay không?” Vệ Đình không để ý tiểu huyết co rút lại, càng thêm rất nhanh hung mãnh liệt rút ra chọc vào.

“Ya ya... chồng ...à .. Đừng vậy mà, xin người... đừng vậy mà...” Bụng bị đâm căng trướng, sẽ nổ tung mất thôi.

“Nhìn xuống mau,em thật biết cách làm tôi vui vẻ mà!” Vệ Đình tàn khốc ra lệnh, tận tình chuyển đổi góc độ đụng chạm vào trong tiểu huyết mềm mại,cô gọi hấn là chồng làm hấn thực kích thích . “Mồm nói đừng vậy mà nhưng sao còn mút chặt thế! Em là đồ dâm tiện, có thật là đừng vậy mà không? Hả?”

“Không phải...” Phương Thanh lắc đầu trong vô thức .

Vệ Đình sung sướng ngang ngược tàn bạo đánh tới, Phương Thanh nức nở thẳng người lên. Cảm giác được Vệ Đình bắn tinh dịch nóng hổi vào người cô. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Một chiếc xe thể thao màu đỏ rất bắt mắt chậm rãi dừng lại, tài xế lập tức chạy ra mở cửa,Vệ Đình lấy áo của hấn khoác lên Phương Thanh rồi ôm bảo bối đang vô lực nằm trong người hấn lên xe.

“Về khách sạn ăn gì nhé!chắc em đã đói lắm rồi” Vệ Đình cẩn thận lấy tấm chăn mỏng trên xe đắp lên người cô.

“Không cần,anh là đồ lật lọng” gì mà đưa cô đi chơi chứ đến cuối cùng vẫn là ăn cô ,hại cô bây giờ muốn đứng cũng khó.Tuy là đi chơi rất vui nhưng cô cũng không thể nghe lời du dỗ của hấn được.Bây giờ mà về khách sạn ,sau khi ăn cơm xong chỉ sợ hấn sẽ ăn cô luôn cho món trắng miêng.

Ngón tay Vệ Đình chậm rãi mon trón cảm cô, mặt cô, môi cô, chậm rãi đi xuống cảm lấy bầu vú yêu kiều, lưu luyến nhẹ nhàng vuốt ve, tà khí trong mắt người đàn ông càng ngày càng nặng, hấn chậm rãi cúi đầu, thanh âm thông thả mà lại trầm thấp: “bảo bối... chẳng phải lúc này em cũng rất hưởng ứng sao?

“Không cần... Muốn về nhà ” Giọng nói ái muội đánh gãy lời hấn, Phương Thanh rút rề dúi đầu vào ngực hấn ,bây giờ mà còn theo Vệ Đình về khách sạn cô sợ ngày mai sẽ không đi học nổi mất.

“Rồi, sau khi đi ăn rồi sẽ đưa em về”Hấn vuốt đầu Phương Thanh ánh mắt cương chiều nhìn cô.

Sau khi đến nơi,Vệ Đình ôm cô sải bước đi vào trong nhà hàng. Phương Thanh ngẩng đầu, thấy rất nhiều người hết nhìn Vệ Đình lại nhìn cô. Về mặt đều xuất hiện sự ganh ghét và ngưỡng mộ. Phương Thanh đỏ mặt,nhất quyết ôm chặt hấn không dám nhìn nữa.Hai người ngồi ở phòng ăn trong cùng.

“ Em muốn ăn gì” Vệ Đình để cô ngồi lên chân hấn,cảm lấy thực đơn hỏi Phương Thanh.

“Đề tôi xuống đi,tôi tự ngồi được “ Cô tuy không muốn rời khỏi vòng tay ấm áp của hấn nhưng thật là ngại nha,mấy người phục vụ bàn cứ nhìn chăm chăm vào cô và hấn.

“Ngoan nào !không tôi sẽ tại đây muốn em đấy!em có muốn ăn trứng cá nấu với nấm linh chi không?”hấn vừa uy hiếp vừa ân cần nhìn cô,cô gái nhỏ này thật không hiểu được mình có bao nhiêu là quyền rũ sao,?

“Tôi...món nào cũng được “ Phương Thanh nhìn hấn ,cô có chút sợ nên ngoan ngoan ngồi trong lòng hấn.

Vệ Đình gọi món vô cùng phong phú, có cá có thịt, các món đặc sản không hề kiêng dè hay nhìn đến giá tiền.

Cảnh tượng này khiến Phương Thanh thấy khoảng cách giữa cô và hắn rất xa, hắn không thuộc thế giới của cô.

Phương Thanh cúi đầu, mặt buồn mím chặt môi, cô không muốn khóc trước mặt hắn nữa. Cô cần phải mạnh mẽ lên.

Vệ Đình sau khi gọi món xong với phục vụ bàn, nhìn xuống thì thấy thiên hạ trong lòng đang khóc, tuy đã cố nhìn nhưng vẫn ướt một mạng lớn trên áo hắn. Hắn đau lòng nâng mặt cô lên, hôn lên môi cô một cách thật nhẹ nhàng. “Bảo bối, ai đã chọc giận em! Hay là tôi đã làm gì sai?”

“Không..cô..gì” Cô nức nở, không dám nhìn vào đôi mắt ấy, cô sợ mình không thể thoát ra nổi, không thể rời xa hắn.

“Ngao, đừng khóc nữa, hay là người ở nhà hàng này không vừa lòng em, vậy ngày mai tôi sẽ cho nhà hàng này biến mất ngay” Vệ Đình nhìn xung quanh, hắn sợ lúc hắn không để ý đã có ai nói gì làm cô buồn, nếu mà thế thì ngày mai nhà hàng này cũng đừng mong có thể nhìn được mặt trời.

“Mới không phải, chỉ là ...vì sao anh chọn tôi, tôi không có gì để giúp đỡ cho sự nghiệp của anh, cũng không có gì đặc biệt” sao hắn có thể bá đạo vậy chứ, cũng chưa biết thế nào mà đã muốn san bằng nhà hàng người ta.

“haha, thì ra là việc này, em nghĩ Vệ Đình tôi là loại người nào? em đang lo lắng không xứng với tôi sao” Vệ Đình ôm cô thật chặt trong ánh mắt không giấu nổi nụ cười, cô đây là đang tính đến chuyện sau ngày của hai đứa sao! Mèo hoang khâu thị tâm phi.

“Tôi mới không phải, anh đừng tự tin quá” hắn thật không nề mặt cô, cười rất chi là sảng khoái đi, thật chán ghét.

“Tôi yêu em bảo bối! Tuy em không có gì đáng giá nhưng tôi cũng đành nhắm mắt chấp nhận em vậy!”

“Anh...” Dù không biết hắn có nói thật lòng hay không, tuy hắn nói thật đáng ghét nhưng cô vẫn cảm thấy thật ngọt ngào.

Sau khi ăn xong, Vệ Đình đưa Phương Thanh về nhà, nhưng cô kiên quyết không cho hắn đưa về đến nhà. Hắn đành phải dùng cách đẩy một khoảng lúc cô định bước xuống.

“Bảo bối, em quên một thứ rồi, “ Vệ Đình hướng cô, ánh mắt đầy trông chờ không chịu cho cô bước ra.

“Quên ..gì, tôi nhớ là có để quên cái gì đây” Thấy ánh mắt mong chờ của hắn làm cô có cảm giác thật tội lỗi, không biết phải làm sao.

“Nụ hôn chia tay, bảo bối” Vệ Đình ôm siết Phương Thanh vào lòng, nồng nàn nhìn cô, rồi dịu dàng hôn lên khuôn miệng hồng hào nhỏ nhắn. Hơi thở nóng rực phả lên mặt, đôi môi dịu dàng nóng bỏng ép lên môi cô, cánh môi như có luồng điện xẹt qua, tê rần, Phương Thanh mê mải trong nụ hôn, thân hình trước đó vẫn còn chông chênh dần dần tĩnh lại.

Vệ Đình thấy cô không còn kháng cự, nụ hôn vốn mềm dịu trở nên cháy bỏng, môi ép sát môi cô, đè nghiêng, tình cảm mãnh liệt bị dồn nén lâu nay được phóng thích. tay phải nâng gáy Phương Thanh tay trái ôm ngang người cô, đầu lưỡi cạy mở hàm răng, xông thẳng vào trong. Đầu lưỡi mềm dẻo mà tham lam, lưỡi cô bị Vệ Đình cuốn lấy, quấn quýt với lưỡi anh, bắt đầu truy đuổi. Giữa lúc hôn nhau, người Phương Thanh nóng dần lên, hơi thở nóng hổi hển phát từ trong lồng ngực, tiếng hít thở ngày càng nặng nề.

Vệ Đình dùng chiếc lưỡi linh hoạt, liếm môi, lưỡi, răng Phương Thanh, trêu đùa hết sức kích thích. Nụ hôn không biết kéo dài bao lâu, họ như lưu luyến không muốn rời đối phương, không ngừng đòi hỏi, không ngừng dùng sức.

Phương Thanh vòng tay lên cổ vệ đình. Anh thở ngày càng gấp gáp, từ môi cô, môi anh chuyển qua hai gò má, hai tai cô, ngậm vành tai cô, cắn nhẹ. Bàn tay anh khẽ vuốt ve cổ cô.

Bàn tay từ cổ đi xuống, dừng trên đôi ngực, cách lớp vải áo, ôm bầu ngực mềm mại. Vệ Đình vuốt ve ngực cô, bàn tay rộng không ôm hết bầu ngực tràn ra hai bên, thật mê người.

Tay hắn làm mưa làm gió trên ngực cô cảm xúc gay gắt kích thích ham muốn, Phương Thanh không kiềm được rít nhỏ: “Uh..a. đừng ..đến nhà rồi.”

“Chết tiệt, thật không muốn cho em về” Vệ Đình khàn giọng, cố gắng tách khỏi cô, khó khăn kìm nén dục vọng.

“Em về đi, ở thêm một tí tôi sẽ không cho em về đâu” Hắn lưu luyến vuốt tóc cô, hắn không muốn cho cô về ngôn nhà đó, hắn sẽ rất nhớ cô. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

CHÚC CÁC BẠN NĂM MỚI VUI VẺ, CẢM ƠN CÁC BẠN ĐÃ ỦNG HỘ VÀ XEM TRUYỆN CỦA MÌNH.

Happy new year

(Chúc các bạn năm mới gia đình phát tài phát lộc ,dự là sang năm sẽ có h-))

Phuong Thanh đưa tay vuốt lên cánh môi vẫn còn nóng hổi của chính mình, nhanh chóng nhảy xuống xe cô quay lại vẫy tay nói với Vệ Đình: “Cảm ơn anh, đã đưa tôi đi chơi, anh về đi.”

“Không đưa em thì đưa ai? Em chính là bảo bối của tôi mà.” Vệ Đình đột nhiên kéo cái cổ tay của Phuong Thanh qua, đeo lên đấy một cái vòng ,rồi hôn lên mu bàn tay Phuong Thanh.

“Tặng em, nhớ là phải luôn nghĩ đến tôi đây” Nói xong hắn lập tức nói tài xế lái xe đi, hắn sợ cô không nhận, lại từ chối tấm lòng của hắn. Lúc về nước tuy rất giận cô nhưng lúc đi qua hàng đá quý Vệ Đình thấy cái vòng này lập tức nhớ đến cô ,do hôm qua dây dưa kịch liệt nên bây giờ hắn mới nhớ để tặng .

Phuong Thanh chưa kịp nói gì hắn đã đi mất ,cô cầm chiếc vòng , nhìn chiếc xe đi xa cho đến khi không nhìn thấy hắn .Phuong Thanh bước vào cửa của nhà ,lên phòng thì thấy trong phòng ngủ có người đang ngồi. Cô dụi dụi đôi mắt đang buồn ngủ, vừa mới nhìn rõ người trước mắt thì đã bị Thanh Vân nhào tới ôm chặt: “Chị, chị về rồi, em còn tưởng chị đã biến mất khỏi trần gian rồi chứ!” “Chị không sao ,đừng lo” Cô véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn, ngại ngùng nói cô cảm giác như mình đã phản bội Thanh Vân vậy.

Thanh Vân gãi gãi đầu, ác ý cười hỏi: “Chị, chị bây giờ chắc mệt mỏi không đi được luôn ày chứ nhỉ ,Vệ Đình chắc hẳn rất dung mãnh đi?”

“Em biết,...!” Phuong Thanh ngạc nhiên nhìn Thanh Vân. Sao cô ấy lại biết được, cô biết là đến lúc nào đó phải nói cho Thanh Vân biết tất cả nhưng cô thật chưa chuẩn bị sẵn tâm lý, Phuong Thanh sợ phá vỡ tình cảm của hai chị em

“Chị em mình có chuyện gì mà không nói được, em thật sự rất buồn đây” Thanh Vân vẻ mặt nghiêm túc nhìn Phuong Thanh.

“Chị xin lỗi, Thanh Vân đừng giận chị được không, chị bây thật sự rất rất thích Vệ Đình” Phuong Thanh nắm tay Thanh Vân ,nước mắt rơi xuống .Cô thật sự không biết phải làm sao ,Thanh Vân là đứa em rất quý của cô ,cô thật sự không muốn tình cảm hai chị em bị chia rẽ, nhưng đối với Vệ Đình cô thật không thể buông tay được .Ban đầu tuy là bị ép buộc nhưng hắn không biết từ lúc nào đã đi sâu vào trong lòng cô và chiếm một vị trí vô cùng quan trọng.

“Chị ,em chỉ đùa thôi, chị như thế này anh ấy sẽ trách em đây” Thanh Vân thấy Phuong Thanh khóc thì thấy thật có lỗi ,cô lại trêu đùa quá mức rồi. Cô cũng rất thích Vệ Đình nhưng cô cũng không phải là loại con gái luôn bám riết lấy người không yêu mình ,Phuong Thanh là người thế nào cô hiểu chứ.

“ Thật xin lỗi em..”

“Không sao đâu, anh ấy đã nói hết tất cả với em rồi, em rất ủng hộ cho hai người mà” Cô thật rất ghen tị với chị gái, Vệ Đình ngoài thì lạnh lùng như vậy nhưng lại đối xử với chị ấy rất tốt.

Ngày hôm qua ,cô đi học về thì gặp Vệ Đình trước nhà, Vệ Đình hẹn cô ra ngoài và nói hết mọi chuyện, anh rất lạnh lùng nhưng lúc nào nhắc đến Phuong Thanh thì ánh mắt không dấu nổi nét dịu dàng ,lúc ấy thì Thanh Vân cô đã biết trong trái tim Vệ Đình chỉ có thể là Phuong Thanh.

“ Cảm ơn em đã hiểu cho chị, vậy hôm nay chị sẽ bao em một bữa sữa chua nhé!!!”

Sau khi hai người đi ăn về thì gặp một người phụ nữ vô cùng đẹp tiến về phía họ.

“ Cháu là Phuong Thanh đúng không?” Bà vui mừng nắm tay cô gái trẻ trước mắt, cô thật xinh xắn và dễ thương.

“ Thì ra là gặp chị vậy em vào trước đây, em còn bận tí việc” nói rồi Thanh Vân về nhà, cô còn có cả tập bài tập chưa làm.

“ Vâng ạ! xin hỏi cô là...” Phuong Thanh nhìn người phụ nữ trước mắt, bà ấy chắc tầm khoảng ngoài 30 nhìn rất sang trọng và quý phái, tuy chưa gặp lần nào nhưng sao cô cảm giác có nét quen thuộc.

“ Ta là mẹ của Vệ Đình, thật muốn được gặp cháu một lần, chắc thằng bé Vệ Đình đã làm khó con nhiều rồi” Bà nở nụ cười ,nắm chặt lấy tay Phuong Thanh.

“ Dạ cháu chào bác, Vệ Đình anh ấy không làm khó cháu đâu ạ” Mẹ của hắn sao lại đến gặp cô, cô không biết phải làm sao đây, bảo sao cô nhìn rất quen thuộc, Vệ Đình chắc được thừa hưởng nét đẹp của mẹ Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Dạo này bận thi ,nên không có chap mới ,mà tập này không có h ,hẹn chương sau.

P/s : có bạn nào xem thương ần không?

.....

“Cháu có thời gian không?đi dạo cùng cô nhé !đã lâu lắm rồi không về lại đây nên cô muốn đi xung quanh?”Bà rất thích cô bé này,cô rất dễ thương và lễ phép.Nhìn nét mặt của cô khi nói về con trai bà thì chắc cô bé cũng có ý với Đình Đình nhà cô,chắc cô bé sẽ không từ chối lời mời của mẹ chồng tương lai đâu nhỉ.

“Vệ Đình đâu ạ?Sao anh ấy không đưa bác đi mà để bác đi một mình ạ?”

“Con đừng nói đến đứa con vô tâm ấy nữa,nó là người chẳng biết thương thức cái đẹp đâu.Con đi cùng ta nhé!” Linh Phương Đình nắm chặt tay cô ,nhìn với ánh mắt rất tội nghiệp như mình thật sự bị bỏ rơi vậy.

“Vây được ạ!Cháu sẽ cùng đi với cô” Phương Thanh nắm lấy tay Linh Phương Đình rồi đi bà cũng bước về ô tô

“Con thấy Đình Đình là người thế nào?”

“Vệ Đình anh ấy rất tốt với.....” Cô thật sự không biết nói thế nào,chẳng lẽ lại nói anh ấy rất bá đạo ,luôn làm theo ý mình sao?

“Con không cần bênh nó,nó mà làm khó gì con thì hãy cứ nói với ta,Ta là mẹ nó ,ta biết nó là người thế nào chứ. Vệ Đình từ nhỏ tính cách đã lạnh lùng như tảng băng vậy,chẳng bao giờ quan tâm đến cảm giác của người khác.Nếu con không thích nó thì ta sẽ không để nó tiếp tục làm phiền đến con đâu”

“Không phải ạ,anh ấy đối với cháu rất tốt,tuy luôn tự làm theo ý của mình nhưng anh ấy vẫn luôn quan tâm và bảo hộ cháu”Phương Thanh mỉm cười nói,Vệ Đình bây giờ đối với cô là một người không thể thiếu được.

“Thật vậy?Cô không biết là con trai mình còn có mặt này cơ đấy,cô đã nghe nó kể về cháu,nó đối với cháu là thật lòng .Đình Đình sau khi cha nó mất ,đã rất cô đơn và không muốn thân quen với bất cứ ai,đối với nó không tồn tại hai chữ là “tình yêu” vậy mà từ lúc nó ở đây trở về ,lúc nói với cô về cháu khuôn mặt của Đình Đình luôn vui vẻ ,tràn đầy sự ấm áp và cưng chiều.Nó thật sự hạnh phúc .”

Phương Thanh cảm nhận được những giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay của mình,tình cảm của người mẹ dành cho con thật lớn lao.

“Đình Đình từ nhỏ đã chịu nhiều vất vả ,nên nó rất tự chủ và độc lập ,cô biết nhiều lúc nó sẽ tự làm theo ý của mình .Nhưng con có thể bỏ qua những khuyết điểm đó và yêu thương nó được không?Cô biết là rất khó khăn cho con khi phải ở bên đứa con ngộ nghĩnh của ta ,nhưng con có thể bắt chấp tất cả để yêu nó không” Linh Phương Đình nhìn thẳng vào Phương Thanh ,cô rất hi vọng cô gái này có thể ở bên cạnh Đình Đình ,cô thật sự rất muốn nhìn thấy con mình hạnh phúc như bây giờ ,mong nó có thể tìm và ở bên nữa con lại của mình đến suốt cuộc đời.

“Vâng ạ,cháu sẽ luôn ở bên anh ấy “Cô sẽ ở bên Vệ Đình đến khi nào mà hần không còn cần cô nữa,tuy biết rất ngốc nghếch nhưng ai bảo cô yêu hần chứ.

“Cô cảm ơn con!” Linh Phương Đình gạt nước mắt ,ôm lấy Phương Thanh.

“Nào ,chúng ta đi shopping ,phải mua thật nhiều cho đứa con như tảng băng của cô tiếc mới được” Linh Phương Đình lấy từ trong túi ra một chiếc thẻ vàng,“nó hần cũng đưa cho con một cái thẻ này đúng không?”

“Vâng ạ “Phương Thanh đưa ra một cái thẻ vàng giống hệt ,Cái này là trước đây Vệ Đình bỏ vào túi cô,bảo cô muốn mua gì thì dùng.

Linh Phương Đình cho xe đến trung tâm thương mại ,kéo Phương Thanh vào mua rất nhiều quần áo và trang sức.Sau đó dẫn cô đến chỗ mua ô tô mua cho cô một chiếc oto mới đắt nhất.Nhưng dù có mua bao nhiêu thì số con số không trong thẻ vẫn không thể đếm nổi,Phương Thanh thật không thể hiểu nổi cái thẻ này rốt cuộc có bao nhiêu tiền. Linh Phương Đình sau khi biết Phương Thanh chưa bao giờ đi bar liền dẫn cô tới.Sau thay đồ cho Phương Thanh rồi cũng bước vào quán ,đến tận 9h tối sau đó ăn uống xong thì trở về nhà của Vệ Đình.

“Cuối cùng cũng biết đường trở về cả hai người”Vệ Đình tức giận nói.Hần đã biết mẫu hậu tới đây và đến gặp Phương Thanh.Biết hai người tiêu tiền như rác nhưng cũng không quan tâm ,tiền hần làm ra dù sao cũng chỉ để hai người dùng ,nhưng điều làm hần tức chính là ,mẫu hậu hần thế nhưng lại đưa cô đi bar.Lại còn cho cô ăn mặc kích thích thiếu vải như vậy,Còn cô thì nhìn rất là thích thú ,lại còn giám uống rượu khi không co mặt hần ở đấy.

“Đình Đình ,Ta có việc phải về khách sạn trước đây?” Linh Phương Đình nhìn đứa con đã sắp bốc hỏa đến nơi ,mỉm cười bước ra của .Bà mới không ngu ngốc ở lại đây.Bà nhanh chóng bước ra xe về khách sạn.Phương Thanh ,con phải chịu ủy khuất rồi.

Nhìn Vệ Đình từ từ tới gần, Phương Thanh lui dần về phía sau, chuẩn bị căn đường chạy trốn. Cô chỉ là đi xem thử ,! Huống hồ, cô cũng không uống quá nhiều rượu ,mấy tên mời cô nhảy cô cũng đã từ chối hết còn gì?

“Thế tôi cũng về đây!”Phuong Thanh vung tay xông cửa để chạy xuống dưới lầu.

“Phanh” Vệ Đình nhanh tay đóng cửa , bàn tay thon dài, mạnh mẽ, chuẩn xác túm lấy cổ tay Phuong Thanh .

“A, !” Phuong Thanh kêu lên,lần này để hấn bắt được cô sẽ chết mất.

“Muốn trốn?” Vệ Đình nghiêng răng nghiêng lợi.

Phuong Thanh toàn thân nổi da gà còn chưa kịp hết chấn động đã bị Vệ Đình ôm lấy ngồi lên ghế sofa, đem cô nằm sấp trên đùi.

“Đét! Đét!”

“Đau quá!” Cô vừa đau vừa xấu hổ, cô bị người ta đánh đòn lại còn vào mông

Vệ Đình chuyển hôm qua vẫn còn chưa nguôi giận,. bàn tay đặt trên mông cô đột nhiên chuyển sang vuốt ve.Hôm nay nhất quyết sẽ không cho cô xuống nổi giường .

Phuong Thanh thấy không thích hợp, nhân lúc Vệ Đình không chú ý, giẫy giụa đứng lên, nhưng lại bị Vệ Đình bắt ngay,hấn ôm cô tiến vào phòng “Anh muốn làm gì?”

Vệ Đình nhìn bộ dạng hoảng sợ của cô, tâm tình thoáng cái lại tốt lên, cười vô tội: “Tất nhiên là làm em!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Các bạn đọc truyện ủng hộ t với nhé! Vì sợ truyện viết ra mà mỗi mình tự đọc tự viết thì nản lắm!!!

.....

Chuyện tới nước này,Phuong Thanh cũng khá dĩ biết được hôm nay mình không thoát nổi . Nếu là lúc bình thường,cô còn có thể giận dỗi xin hấn, nhưng hiện tại đừng nói đến phản kháng, chỉ sợ hấn sẽ không ngừng nghỉ mà muốn cô.

Vệ Đình liền đem cô áp lên giường rồi mạnh bạo hôn .

“Ngô.....” Nghe âm thanh của cô ,Vệ Đình mỉm cười ,răng Phuong Thanh nhanh chóng bị dễ dàng khai mở, đầu lưỡi bị tùy ý quần quanh đỉnh lộn loạn, Cô đến hít thở cũng không thông, chỉ cảm thấy càng bị hôn càng không thể phản kháng ,chỉ có thể tùy ý hấn chủ đạo hết thấy, mờ mịt nhìn hấn, có thể liêu mạng vạn vạn thân thể chịu đựng xâm nhập của nam nhân.

Vệ Đình với lấy chai rượu trên bàn ,uống vào rồi tiếp tục cúi xuống hôn cô. “Em không phải thích uống rượu sao? Ở bar còn uống nhiều thế cơ mà ...” Hấn ở bên tai cô thổi khí, thậm chí còn liếm vành tai trắng nõn của cô.

Thân thể cô nhẹ nhàng run lên, không cự tuyệt được yêu cầu trầm thấp của hấn.

Vì thế cô mở miệng nhận hết tất cả rượu của hấn ,còn đưa môi của mình lên, khẽ liếm liếm trên môi hấn, cảm nhận tới hương vị ngọt của vang cùng với hương bạc hà , cũng cảm giác được hơi thở nặng nề của hấn hất ra trên mặt cô.

Vệ Đình rốt cục nhịn không được cuốn lấy đầu lưỡi cô triền miên, chơi đùa.

“A...” Hô hấp của cô phút chốc biến đổi, lại không biết nên ứng biến như thế nào.

“Tuy đã làm bao nhiêu lần rồi mà em vẫn mẫn cảm như thế ,bảo bối ,thật yêu chết em” Hấn cười, tay hấn lần theo vạt áo với vào bên trong, nắm chặt nhũ tiêm của cô mà đầu nhũ mềm mại sớm trở nên cứng rắn như chò chính hấn an ủi.

“Bảo bối,em khẩu thị tâm phi ,rõ ràng đang hắt mong chờ tôi chơi em “

“A..... đừng ..”, nhũ tiêm bị vuốt ve qua lại, lại bị nhu niết đùa bỡn, Cơ thể dấy lên dục vọng về sau càng nhiều run rẩy.

Vệ Đình bị tiếng kêu tràn ngập dục vọng của cô làm cho da đầu tê dại, chiếc váy bị hấn nhanh chóng xé nát hoàn toàn không thể che đậy được thân thể,

làn da trắng nõn của cô bại lộ ở trước mắt, giống một chiếc bánh kem bơ thơm ngọt mê người hấp dẫn kẻ khác phạm tội, phía trên bộ ngực căng tròn hiện ẩn sau nội y làm hân miệng khô lưỡi khô. Cô chính là như thế ,luôn làm hân điên cuồng .

“Em thật đáng yêu.” Hân cúi đầu, ở cô in xuống ấn ký.

“A...” Thân thể của cô bị hân đụng vào mà hơi hơi run rẩy, dù biết rõ thân thể của mình không nên cho đàn ông đụng chạm,nhưng là đối tượng là hân, cô không thể kêu ngừng.

“Mắn cảm như vậy?” Hân tà nịnh cười, bàn tay to đặt nhẹ lên Bra cô, cách vài dẹt khẽ vuốt ve “Như vậy có cảm giác gì?”

“Đỉnh ... Không cần...” Cô lắc đầu, phát giác động tác như vậy khiến cô thật thẹn thùng.

“Nhanh như vậy không muốn anh nữa sao?” Hân khẽ cười một tiếng, theo sau lưng cởi bỏ nút thắt Bra, hai luồng tuyết nhũ mềm mại bày ra, lộ ra hai đóa hoa hồng,mà Vệ Đình chỉ thấy chính mình ánh mắt đều hóa đỏ, không suy nghĩ gì liền hành động.

“Đừng ân.....a.....Nhẹ một chút...không chịu nổi...” Nhũ tiêm bị khoang miệng ẩm ướt vây quanh, lại bị mạnh mẽ hút vào, Phuong Thanh cảm thấy đầu vú chính mình như sắp tiết ra sữa, cô thật dâm dăng mà.

Vệ Đình rút cuộc cũng buông tha cho hai đầu nhũ, vừa cẩn thận hôn lên làn da non mịn trước ngực cô. Toàn thân Phuong Thanh lúc này đều là hôn ngân đồ rực hòa cùng nước bọt ướt sũng, đèn trần rọi xuống càng trở nên lóng lánh dâm my. Thân thể của cô đang dần dần thiêu đốt, bụng dưới nổi lên một trận xôn xao không hiểu, bàn tay to của hân lại lần nữa tiến phía dưới của cô, tìm kiếm hoa tâm mềm mại.

“Em ẩm ướt,hân được anh phục vụ rất tốt “hân cười nhìn thẳng vào mắt cô ,đẩy về thành tựu.

“Không thể như vậy...” Cô thở gấp, một chút lực thuyết phục cũng không có.

“Bảo bối , nâng chân lên một chút, Anh giúp người cởi quần lót.” Phuong Thanh cơ hồ đã muốn xấu hổ tới đỏ mặt nên không dám ngẩng đầu, nhưng chuyện này cũng không ngăn cản được hân.

Vệ Đình tiến lên hôn môi cô , đầu lưỡi linh hoạt từ cổ bắt đầu một đường liếm xuống, Hân một bên ôn nhu an ủi cậu, một bên đem côn thịt thô to dâm chọc trước hoa huyết của cô Nóng thiết hân ở hoa huyết xinh đẹp vẽ vòng vòng, cố ý ở đầu bên ngoài mà không đi vào.,

“Không...” phuong Thanh cảm thấy đùi mình có loại gãi ngứa khó nhịn, không thể thoát khỏi sự tra tấn này.

Tại lúc cô còn chưa nhận thức được nguy cơ hân dùng lực đem đại côn thịt chính mình sáp nhập hoa huyết đã sớm dâm dịch chảy ròng ròng. Hoa huyết bị cực đại côn thịt mạnh mẽ dâm vào, Phuong Thanh thét một tiếng chói tai. Sau khi hân đem côn thịt sáp hoa huyết cũng không có lập tức bắt đầu trừu sáp, hân dùng quy đầu lớn ngâm tại tâm hoa huyết , nhẹ nhàng mà ma sát , đồng thời miệng dùng sức mút ngực của cô.

Phuong Thanh la hét mắng:“Buông, không cần! Không cần! A.....anh biến thái ..! Dâm ma...không nói trước đã vào ... Đem dương cụ của anh mau lấy ra..... A..... không cần Nga.....”

Từ chỗ sâu trong huyết động truyền đến từng đợt cảm giác ngứa ngứa, bị quy đầu Vệ Đình ma sát Phuong Thanh nhịn không được mà rên rĩ. Đầu vú bị đầu lưỡi cùng răng nanh của hân liếm cắn.

“Đây là phạt em,lần sau còn giám đến những nơi như vậy không? Hân nói nhưng vẫn không ngừng dùng tay kích thích những điểm mẫn cảm của cô.

Đỉnh ... Tôi.. Tôi cảm thấy không được” Cắn chặt môi, cả người bắt đầu phát run,hân thể nhưng vẫn không di chuyển làm cô cảm thấy rất khó chịu, thân thể cô lên, hai luồng ngực kịch liệt rung động, hai tay nắm chặt lưng hân, nhủ lấy áo sơ mi hân, làm cho thanh âm dễ nghe lại ám muội tự trong miệng phát ra.

“Lần sau có giám nữa không?tôi làm em có thoải mái không ,nếu không trả lời tôi liền đi ra”

“Không..giám.. Anh Động đi Bên trong hảo ngứa.” -cô bây giờ không nghĩ được gì cả nghĩ muốn nuốt thứ gì thật to, bằng không sẽ ngứa chết mất

“Bảo bối, bên trong như thế nào lại ngứa? Nói tôi nghe.” Nhục nhả tựa như thuốc kích thích, một bên nhìn thiên hạ ngây thơ đỏ mặt, một bên tự mình đưa đẩy tiểu huyết, Vệ Đình sớm đã hóa thành nô lệ của dục vọng, nơi nào còn nhớ được chuyện phạt cô. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Lại H rồi-)

“Không biết..xin anh “Phuong Thanh không nói, nhưng ánh mắt khao khát toát ra về cầu xin, nội tâm cô hy vọng cô sắp sâu hơn, nhanh hơn, đừng có ngừng, nhưng cô không dám mở miệng, mà Vệ Đình thấy cô không nói lời nào, liền cố ý đem côn thịt thật lớn từ phía sau lấy ra, quy đầu tại cửa huyết nhẹ nhàng ma xát.

“Không nói,vậy tôi đi ra đây”Bàn tay to theo lời nói mà một chút lại một chút ở hoa huyết miễn cưỡng qua lại xoay tròn khu lõng, thậm chí hai ngón tay sau khi thâm nhập hoa kính còn tà ác hơi tách ra, kẹp lấy viên thịt mềm nộn nhẹ nhàng khẽ động. Rút hai ngón tay ra tiểu hoa huyết, trên tay dính chất lỏng tinh dịch màu trắng. Hắn vơn lưỡi liếm tinh dịch trên đầu tay, vị thật ngon, ngon hơn bất kỳ mỹ thực trên thế gian này. Khoái cảm tầng tầng cuốn đến làm Phuong Thanh thoải mái dâm gọi liên tục. “Àn a... đình ... A a... Thật thoải mái...” Phuong Thanh khó chịu giãy dụa, hoa nước trong mật huyết róc rách chảy ra. “Tiểu yêu tinh, thật miễn cưỡng a...” hắn trêu đùa, làm cho thân thể tiểu nhân nhi nổi lên một tầng ửng đỏ, “Gọi như thế ngọt, như thế lã, là đang quyến rũ tôi sao?”

“Em là ...đang quyến rũ anh...xin anh...”Phuong Thanh xấu hổ mở ra đôi môi kêu gọi, lại không biết nói tiếp cái gì.

“Tiểu yêu tinh ,Em muốn gì , ...nói em muốn làm tình..... Cùng với tôi giao hợp..... muốn đại dương cụ thô sáp tiểu tao huyết của em..... Muốn tôi hung hăng làm ..”

“Nha... A...em muốn anh làm em, muốn anh dùng dương vật to lớn hung hăng đâm nát tiểu huyết “ Nghe tiếng rên uể uải chuyển như ca rung động lòng người, linh hồn hắn tựa như lại bị câu đi mấy phần. Hắn ngồi tựa lên giường cũng đem tiểu bảo bối ôm ngồi trên chân mình.”Thanh Thanh , lần này, chính em đến, àn?”

Vì tình dục khó nhịn, mà Phuong Thanh đáp ứng hắn yêu cầu. Nhẹ nhàng ôm chặt hắn dựa vào giường . Chính mình thì cẩn thận một tay chống lên vai hắn, một tay đỡ lấy côn thịt thô to, nhắm vào hoa huyết của mình, ánh mắt phủ sương mù, hô hấp phả nóng rực. “Bảo bối, muốn bao nhiêu, chính mình đến.” Vệ Đình bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn, bàn tay cầm chặt vú tiểu nhân nhi, qua lại nhu lõng, cảm nhận xúc cảm mềm mại trắng mịn, một tay khác nắm thật chặt vòng eo , giúp bảo bối chậm rãi đi xuống.

Phuong Thanh ghé sát nam nhân, chậm rãi trượt xuống, tiểu huyết nơi hạ thân chậm rãi nuốt vào vật nam nhân to lớn, nội bích có cảm giác mở rộng rõ ràng, thông thả ma sát, mãn trường căng to, theo dục vọng nam nhân thâm nhập mà không ngừng rên rỉ.

Vệ Đình thật sự không chịu nổi tốc độ của cô, nhịn không được đặt cô xuống giường , hắn tăng tốc nhanh đâm rút, trong hoa huyết nóng rực.

Thẳng đến khi cả hai đồng thời phát ra thỏa mãn rên rỉ“Nga..... hoa huyết em thật chặt ,..... Tiểu yêu tinh anh muốn làm chết em..... Thô đại dương vật phải sáp tiểu dâm huyết của bảo bối tôi sáp..... Sáp..... Sáp chết em A.....A.....” Hắn vừa nói vừa bắt đầu mạnh mẽ trườn cắm vào hoa huyết khó nhịn đầy dâm thủy của Phuong Thanh .Vệ Đình đem hai chân Phuong Thanh đặt trên vai mình, làm cho mỗi một lần đâm vào đều có thể khít không một khe hở, hắn tăng độ mạnh lực trườn sáp, Phuong Thanh phản ứng thập phần kịch liệt, theo mỗi một lần côn thịt sáp nhập, cô lại không tự chủ hướng lên đón lấy từng động tác của hắn , khiến cho côn thịt của vệ đình có thể hoàn toàn xâm nhập.. Mà ổ ngực càng ưỡn cao hơn, đưa ngọc nhũ mềm mại đưa đến khoe miệng Vệ Đình , bị hắn há miệng mút vào. Vô lực nhìn về phía hắn phát hiện hắn về mặt mê say, mắt đen khép hờ, lưỡi thô cuốn lấy nú hoa lấy lực mạnh mẽ bú mút liếm láp, cho đến khi hắn thỏa mãn thì hạt châu trong miệng hắn đã sưng to đứng thẳng.

“A. Vệ Đình . . Chậm Chậm Một chút. Ừm” Cảm xúc quá nhiều làm Phuong Thanh gần như không nói được hết câu. “Chuyên tâm chút, ời.” Vệ Đình thở gấp gấp, dùng sức thẳng lưng, hoa huyết không ngừng phun ra nuốt vào gây sát của hắn, nam căn, không hề bị thịt non trong mật huyết xoắn chặt lấy, mỗi một lần nhả vải cũng mang đến cực hạn khoái cảm, “Bảo bối. Ừm Đừng kẹp chặt như vậy. Nha.” Vệ Đình sau cú nhả mạnh mẽ mãnh liệt, áp lấy mông ngọc ngừng lại, há hốc miệng thờ dốc, để hóa giải cảm giác mật huyết ẩm ướt của Phuong Thanh không ngừng phun ra ái dịch, hoa huyết co rút kịch liệt làm Vệ Đình thiếu chút nữa không kiềm chế được phun hết ra ngoài,nhưng nam nhân thô suyển vẫn hung hăng liên tục đâm mạnh.

“A a a...” Phuong Thanh một trận co giật, thân thể xụi lơ. Nơi cổ họng phát tiếng rên rỉ tinh tế như mèo con, nước huyết cũng từng đợt chăm chú phủ lên côn thịt hắn . Một lát sau, mới phát hiện, nam căn trong cơ thể vẫn chưa phát tiết, kinh ngạc ngẩn đầu, lại nhìn thấy đáy mắt Vệ Đình như trước tràn đầy dục vọng: “Anh ...” “Ha ha, tiểu bảo bối , tôi không phải đã nói rồi sao, hôm nay, tôi sẽ không dễ dàng buông tha em...” Hắn tà tứ cười, trở mình đem Phuong Thanh đặt dưới thân, một vòng hoan ái mới, lần thứ hai bắt đầu... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: -))Yêu

Có bạn nào thích đọc ngược không nhĩ,hay t sẽ cho hai bạn ý yêu nhau trong vui về :-)

Cho hấn vừa thoải mái vừa sướng, vừa sâu vừa tràn sức sống đâm vào đi! Vệ Đình nâng 2 chân cô, nhấc mông, vật to lớn phút chốc chìm sâu vào trong.

“A...không chịu nổi “Phuong Thanh lại không kìm nén được nữa kêu lên. Hấn thật to, cô cảm thấy nó như lấp đầy cô vậy. Vệ Đình đông đưa mông, ra vào rất nhanh, khoái cảm làm cho Phuong Thanh ôm lấy vai hấn, theo vận tốc đông đưa của hấn dần dần tiến vào ranh giới cực khoái.

“A... A... Nhanh lên... Em, em chịu không nổi...” Phuong Thanh cắn lên bả vai Vệ Đình . Hấn thả mắng chửi trong bụng,sao cô lại luôn làm hấn mất kiểm soát , ra vào nhanh hơn, hấn muốn đâm chết tiểu yêu tinh này .

Không biết bao lâu, Vệ Đình từ từ dừng lại, lúc này Phuong Thanh không biết đã mấy lần lên đỉnh, cả người xụi lơ, để mặc hấn làm gì thì làm. Yết hầu hấn lên xuống, gặm nhẹ, rút vật đó ra, run run vài cái, tinh dịch như núi lửa bùng nổ phun ra, phun lên đùi Phuong Thanh . Tinh dịch của hấn pha lẫn chất nhờn của cô, chảy đầy chỗ kín và háng cô.

Phuong Thanh tỉnh dậy đã thấy mình được tắm rửa sạch sẽ,ga giường cũng đã được thay.Mà cô thì đang nằm trong lòng của tên ác ma nào đó.Vệ Đình lúc ngủ rất đẹp,nhìn như một đứa trẻ vậy.Nhìn đến đôi môi hấn không hiểu sao cô muốn hôn trộm một cái,nghe là làm Phuong Thanh cúi đặt lên môi hấn một nụ hôn.

“Đây không phải là hôn,em đang định cắn tôi sao?” Vệ Đình mỉm cười hóm hỉnh đầu cô trao cho Phuong Thanh nụ hôn kiểu Pháp.

“Anh.,còn giả vờ ngủ sao”Phuong Thanh cúi đầu không dám nhìn hấn,cô thế nhưng lại để hấn bắt được khi đang hôn trộm.

“Bảo bối,tôi còn phải dạy em nhiều” Vệ Đình yêu chiều nhìn Phuong Thanh đặt một nụ hôn trên trán cô.Cô là người con gái của hấn ,hấn sẽ luôn bảo vệ và dung túng cô.

“Bây giờ,dậy đi chúng ta đi gặp bà mẹ quái gờ của anh” Vệ Đình ôm Phuong Thanh đi đến nhà tắm,nhẹ nhàng đặt cô xuống cạnh bồn rửa mặt.

“Để tôi tự làm “ sao hấn lại xem cô như trẻ con vậy chứ,cô mới không cần bế

“Em đủ sức sao,“Vệ Đình lấy khăn mặt lau sạch cho cô,rồi lại bế cô về giường,ra lấy một bộ đồ cho cô thay.

“Anh ,đừng đông vào túi đấy” Phuong Thanh thật sự bây giờ cũng không còn đủ sức lực để đi lại ,nhưng sao hấn lại chọn cái túi đấy đầu tiên chứ.

“Sao không?” Vệ Đình mở cái túi đồ hàng hiệu mà cô và mẹ hấn đi mua về,hấn sốc ,trong đấy toàn đồ lót tình thú,xê ngược xuôi tưởng tưởng đến việc cô mặc cái này mà hấn suýt phun máu mũi.”Không ngờ,em thích thể loại này đấy”

“Mới không phải,đấy là bác chọn cho tôi”Phuong Thanh cuộn cả người trong chăn không dám lộ ra ,lúc đi mua cùng mẹ hấn ,bác đã bảo mấy cái này nâng cao tình cảm vợ chồng,nhất quyết phải mua cho cô,bảo bà không có con gái nên chẳng bao giờ được mua nhưng thứ này cho con thế là cô lại mùi lòng mà nhận hết ,bây giờ lại bị hấn nhìn thấy.

“Nếu đã vậy thì em cần phải mặc ,đừng phụ lòng tốt của bà”Vệ Đình cười gian xảo,đúng là mẹ con thật hiểu ý nhau.Hấn đưa cả bộ đồ lót tiến đến để mặc cho Phuong Thanh/

“Không cần ,tôi tự mặc là được chứ gì” Phuong Thanh đành lấy nhất quyết không cho hấn mặc

“Dù sao tôi cũng đã thấy hết rồi,em còn ngại gì chứ” tuy nói thế nhưng hấn vẫn đưa cho cô,tiến đến lấy cho cô một bộ váy mặc ở phía ngoài.Nhưng hấn nhìn cả đồng quần áo hai người mua về cái nào cũng đầy sexy ,gợi cảm đúng là làm hấn phát điên ,bảo bối là người của hấn làm sao cho người ta nhìn được.Thế là cảm cả đồng đồ đáng giá tram ti vút vào sọt rác.”Đưa lên cho tôi một bộ váy,kín đáo vào” hấn gọi ngay cho nhân viên ,đưa đồ đến.

Còn Phuong Thanh mặc xong đồ lót ,đang ngại ngần không dám bước ra khỏi chăn,nhìn lên lại thấy hấn vút cả đồng đồ,là tram ti đấy,cái tên này ngủ ra tiền hay sao mà không biết tiết kiệm vậy.”Sao lại vút hết đi,của bác mua cho tôi mà”

“Tôi còn chưa phạt em vì tội ở ngoài mà giám thử” Hấn thật sự á khẩu khi nhìn Phuong Thanh ,Cô mặc bộ đồ này có bao nhiêu là gợi tình , quần lót dây nhỏ cực kỳ gợi cảm,hấn thoáng có thể thấy được họa huyết xinh đẹp của cô,Bộ ngực được che phủ bởi áo ngực đen ,tất cả đều là lưới ôm sát nhũ hoa xinh đẹp ,nhìn Phuong Thanh như một tiểu yêu tinh vậy vô cùng quyến rũ động lòng người ,trên cơ thể cô còn có cả dấu hôn ngân tất cả đều làm cho đàn ông điên cuồng,hấn có thể đảm bảo cô có thể khiến vô số đàn ông chết vì mình.Vệ Đình không chịu nổi ,cậu em của hấn lại biểu tình rồi,hấn tiến đến ôm lấy cô ,Phuong Thanh giãy dụa , lại bị hấn đè chặt trên giường không thể động đậy, giãy tiếp theo cô liền cảm giác được một cây gậy thật lớn, thô dài gì đó đập thật mạnh vào mông mình, vừa nóng vừa cứng rắn như một cây còn bằng sắt. “Anh nhìn không được rồi, bảo bối...” Người Vệ Đình thờ dốc thật mạnh, âm thanh như từ trong kẽ răng bật ra , “Em quả thật sinh ra để quyến rũ đàn ông !”

Vệ Đình cúi đầu hôn thật mạnh lên môi cô, cái lưỡi ẩm ướt linh hoạt thừa dịp cô mở miệng hô hấp mà tiến quân thần tốc, xâm lược khoang miệng cô, cuối cùng ngậm lấy cái lưỡi non mềm, mút vào.

“Em thật sự bức điên anh ! Tiểu yêu tinh!”Vệ Đình nhanh chóng lấy chăn trùm hết người cô,lao thẳng vào phòng tắm.Hấn biết cô đã mệt mỏi quá rồi không thể tiếp tục ân ái,chỉ tội cho cậu em của hấn thôi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

:-):-)

Vệ Đình sau khi tắm xong bước ra, hần nhận được điện thoại của nhân viên, lấy váy cho Phương Thanh. Nhìn lại thấy cô vẫn còn đang ngây ngốc ngồi trên giường, tay giữ chặt tấm chăn, hần chợt nở nụ cười.

“Ngoan, tôi cũng đâu phải là cảm thú, sẽ không làm gì em?” Vệ Đình mặc tây trang màu đen được thiết kế riêng, nhẹ nhàng tiến đến sùng nịnh giúp cô mặc váy “Cũng đã muộn rồi, Em hần là rất đói, hần là bà ấy cũng đang đợi chúng ta?”

Thanh âm Phương Thanh có chút lo lắng “Cảm ơn ! Chúng ta lại bắt bác đợi, liệu bác ấy có hay không không ghét em?”

“Lo lắng?” Vệ Đình nhìn thẳng vào cô “Không sao đâu bà ấy vô cùng thích em. Nhưng đó là mẹ tôi em lo lắng cái gì? Hay là sợ mẹ chồng và con dâu bất hòa?”

“Mới không phải” Phương Thanh không giám nhìn hần, cô lại bị hần trêu đùa.

Vệ Đình không đùa Phương Thanh nữa, nhanh chóng mặc bộ váy màu vàng nhạt, xứng với mái tóc đen của cô, bên tóc hần còn cột một cái kẹp tóc gắn kim cương, xuống bên dưới váy là đôi giày bệt, thanh thuần đến muốn cắn cô một ngụm, cô đúng là dù kín đáo hay sexy cũng làm hần điên đảo.

“Em như một tiểu công chúa vậy, làm tôi có cảm giác đang chiếm đoạt mầm non quốc gia, nhưng chúng ta thật đẹp đôi đúng không?” Hần ôm cô đến trước gương, rồi hôn lên làn da.

“Vâng..” Phương Thanh nhìn vào, cô cũng chỉ được xem là thanh tú, không được như những ngôi sao ngoài kia làm sao xứng với hần đấy chứ, nhưng cô vẫn rất muốn cùng hần đi đến cuối cuộc đời, cô sẽ đấu tranh và phấn đấu để được ở bên hần.

Nói xong, Vệ Đình liền lái xe đi khách sạn. Không đến 10 phút, hần đã đem xe đi đỗ, nắm tay cô đi tới điểm hẹn, phát hiện tay cô đang run.

“Làm sao bây giờ?” Phương Thanh gấp đến độ chau mặt ủ rũ “Em, bác ấy sẽ không giận chứ, với sao bây giờ anh mới nói còn có cả cha anh nữa!”

“Em khẩn trương làm gì, ông ta em cũng không cần để ý tới, ông ta không phải cha tôi” Vệ Đình nhìn cô liếc mắt một cái, lấy tay lau đi giọt nước mắt trên mặt cô “Vội cả mẹ rất quý em, em cứ trò chuyện với bà ấy là được còn lại không cần để ý.”

Cô dùng sức gật gật đầu “Vâng, em sẽ trò chuyện với bác và ăn thật ngon?”

“Ừ, ngoan” Vệ Đình mở cửa đi vào, trong phòng tiệc có hai người, ánh mắt đều đặt ở trên người hần.

“Hai đứa này, sao đến muộn vậy, đúng là tuổi trẻ sung sức nha?” Linh Phương Đình vui vẻ nói

Vệ Đình nhìn bà, rồi hướng đến người ngồi bên cạnh, Hoắc kinh Hoa ông ta vẫn giả tạo như thế. Hần kéo Phương Thanh ngồi vào ghế.

“Con chào hai bác, xin lỗi chúng con đến muộn”

“Ngoan, chúng ta không trách con, con thật là dễ thương như lời Phương Đình nói” Hoắc Kinh Hoa nhìn người con gái trước mắt, tên con vợ của hần bây giờ chuyển khẩu vị sao, nhìn thế nào cũng chỉ là một cô gái bình thường.

“Sớm muốn ăn một bữa đoàn viên, muốn mọi người làm quen một chút rồi ăn một bữa cơm thì sẽ tốt hơn một chút.” Linh Phương Đình cười cười nhìn về phía Vệ Đình “Chúng ta có cần phải giới thiệu một chút phải không?”

“Không cần, bắt đầu ăn đi.” Vệ Đình không kiên nhẫn nói, chỉ cần nhìn thấy bộ mặt giả tạo của ông ta là hần không chịu nổi, cô xinh là việc của hần ông ta cũng không cần phải quan tâm.

Vệ Đình và Phương Thanh ngồi một bên. “Con ăn nhiều vào” Hoắc Kinh Hoa đưa bát cháo yến về phía Phương Thanh.

“Vâng, cháu cảm ơn ạ” Phương Thanh mỉm cười chuẩn bị ăn

Kết quả, một giây sau, Vệ Đình liền đem bát cháo trước mặt cô về phía mình.

Giọng nói của Phương Đình có chút không tự nhiên, “Trên bàn ăn có nhiều như vậy, con làm gì mà phải giành trong bát của Phương Thanh, con có phải là đang khó chịu với cha con điều gì không?”

“Cô ấy bị dị ứng không ăn được !” Vệ Đình trả lời rất kiên quyết, “Ngốc nghếch, không ăn được thì bỏ đi gì phải cố chứ .” Hắn gõ nhẹ lên đầu Phương Thanh , mỉm cười cưng chiều ,hắn biết là cô muốn gây ấn tượng tốt trong lòng gia đình hắn, biết cô là quan tâm hắn nên mới cô gắng như vậy. Nhưng cô cũng không cần ép bản thân như vậy, như thế sẽ làm hắn đau lòng

Phương Đình ở bên cạnh cười vài tiếng, “Nhìn hai đứa bé này mà xem, quan hệ thực sự tốt, Phương Thanh ta thật ghen tị với con nha!”

“Dạ, anh ý rất quan tâm bác ,con chẳng bản đầu ợ”

“Thật sao, này cô bé nói thế đúng không Đình Đình” Phương Đình ánh mắt mong chờ nhìn về phía con trai.

“Nhiều lời, mọi người mau ăn đi ” Hắn gấp cho Phương Thanh một ít đồ ăn .

“Cảm ơn” Phương Thanh cũng vươn tay gấp cho Vệ Đình , để thức ăn vào bát. Nhưng chẳng hiểu sao ,bác lại cười âm lên ,rồi nhìn cô với ánh mắt khâm phục lóe sáng.

“Đình Đình con cần xem lại bản thân đi ,ha.. ha.. ha..”

Phương Thanh quay sang nhìn Vệ Đình thấy ánh mắt hắn tối lại ,miệng cười đầy gian xảo .Hắn kéo Phương Thanh lại gần ,thì thầm vào tai cô “Bảo bối, là anh chưa đủ sức thỏa mãn em sao?” còn cô ý thổi hơi vào tai Phương Thanh làm cô ngại đỏ hết cả mặt.

“Là sao, anh biến thái ? ” Phương Thanh thật không hiểu cô đã làm gì sai .

“Em ...ngốc nghếch ”Cô gái này thế nhưng lại gấp cho hắn nhưng hươu ,cái này chẳng phải ý là bản lĩnh đàn ông của hắn còn yếu sao. Nhìn khuôn mặt còn chưa hiểu chuyện của cô thì hắn biết chắc cô cũng không biết món gì nhưng xem bà mẹ hắn cười hạnh phúc chưa kia, kiểu gì chuyện này mẹ hắn cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua mà trêu hắn suốt cho xem.

Sau khi ăn xong ,Phương Đình và Kinh Hoa ngồi xe về khách sạn , còn Phương Thanh với vệ Đình thì trở về nhà của hắn. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

"Anh ...biến thái" Đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới sao, hắn còn không biết cả hai rơi vào tình trạng nào hay sao.

" Hừ, hai người rơi vào tay tôi mà thiên tử vẫn còn có thể kiêu ngạo như vậy sao?"

" Hoắc Kinh Hoa ,bây giờ ông muốn gì "

" Á,...Đình ,đừng..." Phương Thanh lo lắng lên tiếng, sao lại là Hoắc Kinh Hoa ,cô rất kinh ngạc hắn ta sao có thể đối xử với Vệ Đình như vậy.

" Cái ta cần là tính mạng quý giá của thiên tử"

Hắn cười lớn ,rất nhiều tên áo đen cầm súng đứng bao quanh xung quanh Vệ Đình.

Lướt qua chúng một lần, Vệ Đình sắc mặt không thay đổi lạnh lùng, khế cười

"Chỉ dựa vào lũ các người mà cũng đòi lấy mạng ta" Vệ Đình nhanh chóng lấy tay che mắt Phương Thanh ,rời ra hiệu .

"Bảo cáo Phó giám đốc ,thiên tử đã ra hiệu ,Phương Thanh tiểu thư cũng đã an toàn "

"Đã vào vị trí cả rồi thì hành động đi?" Đông Hải mỉm cười gian xảo từ lúc làm công ty hắn đã lâu lắm không dùng súng rồi. Hàng loạt tiếng súng vang lên ,bắn vào những tên ở xung quanh Vệ Đình .

Phương Thanh hoảng hốt muốn mở tay Vệ Đình ra nhưng hắn nhất quyết không cho ,ôm cô vào ngực, tiến ra phía cửa . "Lần sau nhớ chuẩn bị kế hoạch nào công phu hơn đi nếu muốn giết tôi" Vệ Đình xoay người hướng camera nói tới.

Sau khi ra ngoài Vệ Đình cho Phương Thanh xuống, cởi áo khoác cho cô mặc.

+Đoàng +

Máu từ chiếc áo bắt đầu lan ra...

Tên đàn em của Hoắc Kinh Hoa ,cổ sức tỉnh dậy bắn vào người cô,theo phản xạ ,hắn nhanh chóng nhận ra liền quay người ôm chặt cô đỡ viên đạn.Hắn thật sự là quá chủ quan khi nghĩ bọn họ chết hết rồi Phuong Thanh sợ hãi lẫn lo lắng nhìn máu lan dần ra chiếc áo .

"Có sao không"Đông Hải nhanh chóng rút súng bắn chết tên kia ,hướng Vệ Đình chạy tới.

"Xin anh hãy cứu anh ấy "Phuong Thanh thấy máu nhuộm đầy tay mình ,hắn sẽ không chết chứ.

Đang suy nghĩ thân thờ ,cô thấy bàn tay to lớn nắm lấy mình ,nước mắt lại tự rơi nhiều hơn.

"Cầu xin gì chứ,đây là nhiệm vụ của cậu ta,tiếng cầu xin của em chỉ được nói ra khi ở trên giường cùng tôi mà thôi,nghe rõ chưa" Dù bị thương nặng ,giọng nói cũng nhỏ đi nhưng vẫn mang đầy quyền uy ra lệnh cho người khác .Người đàn ông này đến tột cùng ,dù cận kề cái chết vẫn là luôn thích trêu đùa bất nạt cô.

"Nhưng ..Anh,đừng nói nữa.." Thấy máu chảy ra càng nhiều cô thật không thể không sợ hãi.

Trái với vẻ mặt của Phuong Thanh ,Vệ Đình khẽ nhăn mày không biết là vì vết thương ở bả vai làm hắn đau hay do nước mắt của cô làm hắn xót xa,tay phải đưa lên ,khẽ vươn đến gương mặt xinh đẹp đã lấm lem bụi đất cùng với nước mắt của cô.

"Nín đi bảo bối ,tôi không sao".

Đông Hải đứng bên nhủ mảy "Em an tâm đi cậu ta không chết được đâu ,hắn sống lâu lắm,chết được thì tôi đã không khổ thế này rồi "Đờ Vệ Đình lên xe ,Đông Hải phàn nàn nói.

Nhưng khi đỡ hắn lên Đông Hải thật không cười nổi,bị nặng đến mức này sao,hắn vội vàng đưa Vệ Đình đến bệnh viện.

"Nhất định phải cứu sống hắn,nếu không cái bệnh viện này của các người cũng dẹp luôn đi "Đông Hải hét lớn .

Vệ Đình được đưa vào phòng phẫu thuật ,Đông Hải định dẫn Phuong Thanh đi ăn nhưng cô không chịu nhất quyết là phải ở đây chờ hắn.Thật ra Đông Hải cũng đang rất lo lắng không có tâm trí nào ,nhưng trước khi ngắt đi Vệ Đình có dặn hắn là phải chăm sóc cho cô,Người anh em này của hắn thật sự đã yêu cô gái này quá nhiều rồi.

2 tiếng sau bác sĩ tiến ra ,Phuong Thanh thật muốn hỏi xem hắn thế nào rồi,nhưng cô không nói nổi,âm thanh cứ bị nghẹn lại.

"Tuy viên đạn rất gần nơi nguy hiểm nhưng ca phẫu thuật đã thành công ,sau khi hết thuốc mê hắn sẽ tỉnh lại ,em an tâm,em có thể vào thăm hắn" Đông Hải thở phào nhẹ nhõm,cuối cùng cũng đã không có việc gì.Hắn tiến ra ngoài mua ít cháo,tên kia chắc sớm sẽ tỉnh lại thôi.

"Vâng "Phuong Thanh tiến vào phòng bệnh,hắn đang nằm đó,thật may quá hắn vẫn còn sống,nước mắt cô vẫn không ngừng rơi.Cô thật sự không thể tượng tượng nổi một cuộc sống không có Vệ Đình,cô đã quá yêu hắn rồi,không thể rút ra nổi.

Phuong Thanh ngồi xuống bên giường bệnh ngắm nhìn khuôn mặt hắn,đôi môi Vệ Đình có chút tái nhợt nhưng nhìn vẫn rất quyền rũ, tên ngốc này sao lại đỡ đạn cho cô cơ chứ,cô đã làm gì để được hắn đối xử tốt như vậy .

"Tôi biết mình đẹp trai ,nhưng em cũng không cần phải nhìn đắm đuối như vậy đâu" Vệ Đình mỉm cười,lấy tay lau đi những giọt nước mắt của cô."Tôi cũng không có chết em khóc làm gì chứ,.tôi sẽ đau lòng bảo bối".

"Anh,tên ngu ngốc này ,anh giám chết tôi sẽ hận anh suốt đời"Phuong Thanh thấy hắn tỉnh dậy ,ôm lấy hắn khóc nức nở.

"Rồi,ngoan nào,tôi mà chết thì ai sẽ thỏa mãn em chứ,tiểu mèo hoang em cần có tôi để dạy dỗ chứ" Hắn xoa đầu cô,cô bé hay mít ướt này ,nhiều lúc hắn nghĩ mắt cô được làm từ nước hay sao mà lúc nào cũng có thể khóc được .

Tuy cô vì hắn mà khóc nhưng hắn vẫn không muốn, ngay lập tức cúi xuống nuốt sạch lời nói của cô. Siết chặt thân thể nhỏ bé dưới thân. Cuồng dã chiếm đoạt môi cô , lưỡi cô. Đôi mắt mạnh mẽ mút lấy tư vị ngọt ngào của cô. Hơi thở nam tính một lần nữa quán quýt hơi thở yếu ớt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

"ukm...ngô"

Vệ Đình đầu lưỡi dò xét đi vào cùng cô dây dưa ,Phuong Thanh không kịp nuốt nước miếng chảy xuống khóe miệng lại bị Vệ Đình liếm.

Phuong Thanh cảm thấy chính mình càng ngày càng vô lực , rõ ràng người bị thương là hắn cũng không phải cô nha.

"Em thật ngọt ." Vệ Đình liếm đi nước bọt trên khóe miệng Phuong Thanh thanh âm khàn khàn.

Phuong Thanh xấu hổ đến vội vàng đẩy hắn ra, hiện tại chính mình còn tại trong bệnh viện sao lại cùng hắn làm ra loại sự tình này.Hơn nữa hắn còn đang bị thương ,không cần thận lại ảnh hưởng đến vết thương của hắn .

"Á..em đối xử với người bị thương vậy à,đừng sợ không có ai đâu"

"Không cần ,thả em ra ,không cần thận vết thương sẽ chảy máu !" nước mắt cô tràn mi, cô rất sợ hắn lại bị thương,hắn đau cô cũng đau.

"Sao lại khóc rồi,vậy em chủ động hôn anh đi nếu không anh sẽ tiếp tục dù sao em cũng đâu có quan tâm anh ? Vệ Đình nhìn ra Phuong Thanh suy nghĩ cái gì, nói xong lại tiếp tục hôn cánh tay bị thương cũng giờ lên ôn lấy cô.

"Không cần,để em" Phuong Thanh hôn lên bờ môi mỏng nhưng lạnh như băng của hắn , gặm gặm gặm.

"Vẫn là để tôi đi ..." Chỉ thấy Vệ Đình dùng bàn tay nhỏ bé của cô đẩy từ bị động sang chủ động, vừa nói vừa hôn lên đôi môi anh đào của cô, cuồng nhiệt ẩm ướt ,quần quýt đầu lưỡi. Hắn thoải mái mở ra hàm răng cô, đầu lưỡi chui vào khoang miệng quấy đảo cuốn lấy cái lưỡi ngọt ngào.

Cái lưỡi thơn thò của cô bị hắn đùa giỡn tay không quên vòng ra phía sau mở bra của cô .Vệ Đình rời đi môi cô, cúi xuống bầu ngực mê người, há mồm ngậm lấy bầu vú phần nộn tinh tế liếm láp, mút lấy đầu nhũ tiem chăm chú nhắm nháp, đầu cẳng ngày càng chôn sâu vào giữa hai bầu vú, hấp thụ hương thơm ngọt ngào của cô..

Ý thức Vệ Đình muốn làm cái gì, Phuong Thanh liều mạng lấy tay đập lưng hắn , muốn hắn thanh tỉnh một ít buông ra mình. Nếu như bị người ta nhìn thấy, quả thực không cần sống ,tên tinh trùng thượng nào này.

"Tôi đang bị thương đấy " Vệ Đình để Phuong Thanh đập nhưng không có buông ra ngược lại càng hôn càng sâu.

"Xin lỗi" Phuong Thanh không dám làm cản , "A..." Bộ ngực cùng hoa kính truyền đến khoái cảm, làm cho cô không khỏi cúi đầu, vừa cúi xuống liền nhìn thấy một bàn tay to lớn đang đặt trên bộ ngực của cô không ngừng dao động , còn có tay kia thì đang ở trong chỗ tư mật bóng loáng giữa hai chân cô hoạt động, ngón tay trong hoa huyết đảo vòng làm cho thịt mềm bên trong xoắn lại, một trận ê ẩm, khoái cảm thổi quét toàn thân, cô không khỏi run rẩy .

"A...Tay.... anh đang bị thương ...Không cần... Ở trong này được không..." Phuong Thanh biết chính mình chung quy là trốn không ra nam nhân này .

"Tôi tự biết bản thân nhưng em thật sự là vật nhỏ nhắn cảm, chỉ là vuốt ve em bộ ngực như thế này, còn có dùng ngón tay nhẹ nhàng rút ra chọc vào hoa huyết của em một chút, em dám thủy liên tràn đầy, tràn ra cả hoa huyết, bàn tay của anh đã ướt đầm dính đầy dâm thủy của em rồi."

"A..." Phuong Thanh không tự hiểu là phát ra thờ gáp. Đôi mắt mê ly, "Nhưng , em còn chưa chuẩn bị tốt..."

"Không sao, chúng ta cùng nhau chuẩn bị." Vệ Đình đem Phuong Thanh ôm lên giường bệnh , làm cho Phuong Thanh dựa lưng về phía anh. Bàn tay to dọc theo cái mông bóng loáng của cô, chậm rãi nâng về phía trước, đi vào tiểu huyết nữ tính ướt át. Ngón trở xấu xa vôn về trần châu của cô, nhẹ nhàng mà cọ xát.

"Đã lâu không được chạm vào em,em xem nó nhớ em đến mức này rồi" Vệ Đình xả miệng cười, rất nhanh kéo khóa quần xuống, lửa nóng cơ hồ đã muốn phát, nhìn thấy quần lót biến dạng, chỉ biết vật nam tính bên trong đã to ra. Hắn đem nam căn cực nóng để nơi non mềm của Phuong Thanh , không ngừng ma sát.

Phuong Thanh cảm giác được hắn cực đại, kêu sợ hãi : "Đình , anh... em..."

Vệ Đình hai tay đưa bốn nhũ hoa của cô, một bên ở bên tai cô nhẹ nhàng thổi khí, trầm giọng nói: "Em luôn làm cho anh dục hóa như vậy, công việc dập tắt, đương nhiên là em làm rồi,bảo bối anh thật sự không nhịn nổi rồi" Vệ Đình nâng mông cô lên, kéo hai chân cô gác lên vai anh, vật đàn ông dưới háng đã dựng đứng, tràn trề sức lực. Anh hạ eo một cái, nháy mắt chìm vào lối vào ướt át của cô.

"Á ... Ha...: Phuong Thanh thét lớn một tiếng, thứ đó của hắn vừa thô, vừa to dài, lại nóng rực. Nó không ngừng đâm vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô.

Phuong Thanh cố gắng nín thở , lại nghe thấy nam nhân ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ: "Em kêu lớn tiếng một chút bằng không bên cạnh nghe không được."

Mặt Phuong Thanh lập tức ửng đỏ cháy sạch, vội vàng lấy tay che miệng, lại bị nam nhân ác ý kéo ra.

"Kêu đi nào, dù sao bên cạnh cũng không biết em là ai."

"Hức... Anh khôn nạn..." Cô vắt vẻo nhả vật lớn kích thích trong cơ thể, nhưng lại bị nam nhân đùa giỡn phân tâm.

Vệ Đình cuối cùng cũng chơi đủ tiền diễn, bắt đầu bữa ăn chính. Tính cụt bưng bưng phần chần luật động di chuyển, lấy ra xuyên vào vừa nhanh vừa mạnh mẽ.

"A..." Cô rên rỉ dưới tốc độ di chuyển của anh, anh ra sức đưa đẩy, tiếng va chạm tạo ra âm thanh giao hoan mê người. Anh mỗi lần đều đâm vào chỗ sâu nhất, tựa như trả mối thù cô vừa đánh anh khi nãy, ra vào vừa nhanh vừa mạnh, không lâu sau, cô đạt cực khoái, toàn thân kiệt sức, đầu óc trống rỗng.

Phuong Thanh bắt đầu còn bắt kịp nhịp độ, sau đó thì hoàn toàn không có cách nào thích ứng, bị đâm đến nảy lên nảy xuống, ngay cả rên rỉ cũng đứt quãng, vật lớn trong cơ thể nóng giống thanh sắt nung. Cuối cùng cô chịu không nổi mà cầu xin tha thứ: "Anh... Anh chậm một chút..."

Mà lần đầu tiên Vệ Đình thuận theo ý cô, nghe xong thì dừng lại chậm rãi rút ra, rồi chậm rãi đẩy vào.

Nam nhân thật sự chậm lại, này còn gọi là làm tình, hẳn thật sự là đang trả thù cô.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Hoa huyết mềm yếu tình tế nổi lên cảm giác ngứa ngáy, như là không chiếm được âu yếm của hắn mà kháng nghị, Phuong Thanh miễn cưỡng buông bỏ xấu hổ nói: "Anh... Anh sao có thể như vậy..."

Vệ Đình ác liệt mà cười: "Anh làm sao? Em kêu anh chậm anh cũng chậm, còn muốn sao nữa?"

Phuong Thanh đỏ mặt, chẳng nói, hẳn mạnh mẽ như vậy thế để xem ai đầu hàng trước, mà Vệ Đình lại nhàn nhã như là không sao cả, vẫn chậm rãi di chuyển, ngón tay còn thỉnh thoảng còn ở nơi hai người giao hợp xoa ấn, miệng lưỡi bắt chước động tác làm tình lên bầu ngực xinh đẹp làm Phuong Thanh từng đợt từng đợt sợ run quá là kích thích đi, hẳn biết mọi điểm nhạy cảm trên cơ thể cô, Phuong Thanh cố nhịn trong chốc lát, cuối cùng che mặt cam chịu: "Anh... Anh vẫn là nhanh lên đi..."

"Em phải nói như thế nào, nói đi như anh đã dạy em" Vệ Đình chính là muốn lời dâm đẳng thốt ra từ đôi môi xinh đẹp kia, cô là thế, lúc nói ra lời ngượng ngùng thì lại dễ cao trào hơn.

"Em muốn muốn anh, lấy cậu nhỏ của anh cắm vào, cố sức mà cắm vào..."

"Đây là em nói đấy, tuân lệnh bảo bối." Lời dâm đẳng thốt ra từ đôi môi vô cùng xinh đẹp, rồi cuộc đập vỡ sự tự chủ cuối cùng của hắn, Vệ Đình gắt gỏng, đưa tay nắm chặt lấy cái eo cong cong mê người, rồi mạnh mẽ mà đâm hết vào. Phuong Thanh còn chưa thở được một hơi đã bị nam nhân liên tiếp mãnh liệt đâm đến thở không nổi.

"Aaaa..." Hoa huyết bị hưng khí cứng rắn hung hăng tách ra, Phuong Thanh ngón tay cào cấu lung tung không giám động vào vai hắn rít lên một tiếng thối nản.

"... Bảo bối... Thanh thanh của tôi... bây giờ... tôi dùng không được... tôi muốn em... tôi nhớ em muốn điên lên rồi..." Mấy tháng qua, chưa từng có xa cục cùng lâu như vậy, lần này cô còn gặp phải nguy hiểm, hẳn một tí nữa thì mất cô rồi cuộc giữ không nổi khả năng kiềm chế điên cuồng vào ra cơ thể ngọt ngào bên dưới.

"Aa... Sâu quá sâu quá... Chính chỗ đó... Đừng có dừng lại... Ô... Đình..." Mong nhớ ngày đêm, khoái cảm mãnh liệt đến muốn chết đi sống lại làm cho Phuong Thanh ngơ ngẩn đầu, lớn tiếng khóc lóc.. Cô muốn trầm luân cùng người đàn ông này.

"Bảo bối... Tôi yêu em... Tôi yêu em... Tôi thật muốn cứ như thế thao chết em, vĩnh viễn không muốn rời khỏi..."

"Đừng rời khỏi... Đừng rời khỏi! Y a a a... Đình... Thao chết ta... Đừng sức thao chết ta, ..."

Trong nháy mắt nam nhân nói ra mấy câu hạ lưu kia, cô thật sự muốn cứ như vậy bị làm chết trong ngực nam nhân. Cô bây giờ không thể sống mà không có hắn rồi, con người này đã từ từ chiếm trọn cuộc sống của cô.

Tiếng quát xuyên vào phốc phốc cùng âm thanh lẳng lặng của hai người đơn giản là không chịu nổi lọt vào tai, bảo sao bọn họ vệ bảo Vệ Đình không cho ai vào, hẳn hiểu kì nên mới Đông Hải sắc mặt tái xanh kể cả đại khí cũng không dám suyễn một chút.

Bởi vì hắn biết nếu như bị lão đại phát hiện hẳn toàn bộ nghe thấy, sợ cũng không phải chỉ có thể giải quyết bằng lưu vong đất khách. Nhất định sẽ bị giết diệt khẩu.

Ý nghĩ này xuất hiện trong não, hần mồ hôi lạnh chảy ròng ròng nhẹ nhàng đi ra xa căn phòng,mà tên này mới tỉnh dậy mà đã hành hạ con nhà người ta rồi.

Toàn thân Phuong Thanh run rẩy, phía sau cũng theo phản xạ mà co rút lại, chỉ nghe hần thở dốc càng ngày càng trầm nặng, rồi một cổ nhiệt lưu đánh vào thân thể.

Cô thở hổn hển mấy hơi mới bình phục lại một chút. Chậm rãi mở mắt ra, hần chống trên người cô nhìn cô , trong mắt như có tia sáng, thâm sâu lại đầy cảm xúc.

Vệ Đình cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên môi cô, lấy tay xoa mặt cô: "Bảo bối,đề em phải chịu khổ rồi ?"

"Không...anh mới là người bị thương mà " Cô biết hần lo lắng cho cô,lúc đấy khi hần ôm cô ,Phuong Thanh có thể cảm nhận được thân thể hần đang run lên.nghe đến vết thương của hần vì cô mà nước mắt cô lại không kìm được tuôn trào.

"Ngu ngốc,bị thương khi bảo vệ người mình yêu là hạnh phúc của đàn ông ,là tôi muốn làm thế " Vệ Đình đỡ Phuong Thanh xuống nằm bên cạnh hần ,đắp chăn cho hai người rồi ôm cô vào lòng.

"Anh mới ngu ngốc,tên ngu ngốc" Phuong Thanh ôm chặt hần.

"Ngoan ,đừng khóc nữa tôi sẽ đau lòng,tôi sẽ không bao giờ để em gặp phải chuyện như hôm nay,nếu chuyện như không thể bảo vệ em để chuyện này xảy ra một lần nữa thì tôi sẽ rời xa em" Hần nắm chặt tay ,nhìn thẳng vào mắt cô , hần thật sự đã phạm sai lầm lớn,nhìn bảo bối bị trời hần thật muốn cho mình một phát đạn ,cô gái này nếu còn bị tổn thương nữa hần sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân.

Phuong Thanh đã dùng hết khí lực toàn thân, khóc hô ôm chặt lấy hần này"Không cho phép,nếu như thật sự có chuyện này xảy ra nữa cũng không cho phép anh rời khỏi, chỉ lúc nào anh không cần em ,nếu thực sự có ngày anh đổi ý , đừng nói ra miệng... Cứ bắn một phát giết em đi .

" Sao lại có tâm tình như vậy.Yêu hần đến hận không thể chết đi, để có thể giữ lại giờ khắc hạnh phúc này.Là hần theo đuổi cô trước, cô cũng biết hần thật tâm thương yêu cô.Nhưng là hiện tại cô lại nhìn không được lo lắng, bởi vì thật sự là quá hạnh phúc, hạnh phúc giống như hư ảo.

Thật sợ khi tỉnh lại, Hần sẽ không muốn cô nữa. Hoặc là sau khi rời bệnh viện sẽ chia tay cô,sẽ yêu một người con gái khác. Chỉ là tưởng tượng một chút thôi cô đã khổ sở đến thở không nổi, trái tim dường như muốn ngừng lại,biết Vệ Đình lâu như thế, mới nhận ra được cô là yêu anh bao nhiêu.Rời xa hần , có lẽ cô thực sẽ chết.

"Bé ngốc,em là bảo bối của tôi làm sao không cần em được ,là sao có thể nỡ lòng nào mà giết em được" Vệ Đình hôn lên khuôn mặt không ngừng chảy xuống nước mắt của cô.

"Tôi yêu em, Thanh Thanh tôi yêu em..." cô là hạnh phúc lớn nhất mà hần có thể ao ước ,là mục tiêu sống là người tô vẽ màu sắc lên cuộc đời nhạt nhòa của hần.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Phuong Thanh cứ ôm lấy hần nức nở cho đến khi thiếp đi,nằm xuống ngủ bên cạnh cô.Hôm qua đến giờ tâm trạng hần luôn lo lắng bây giờ nhìn cô trong vòng tay hần thật sự hạnh phúc,và an tâm

"Tỉnh dậy ,mèo con thích ngủ kia" Hần nhìn cô cuộn tròn nằm trong lòng hần thực không muốn thức cô dậy nhưng sợ cô hôm qua đến giờ chưa ăn gì ,Vệ Đình nâng cầm cô lên ấn xuống một cái hôn thấm thiết, môi cô cũng vô lực khép lại, tùy ý người hần cắn mứt, nướ bọt trong suốt theo khóe miệng chảy xuống lại bị người nọ hút hết đi.

Tuy có chút buồn ngủ nhưng hần tấn công kịch liệt làm cô mở ra mí mắt hơi sưng, Phuong Thanh miễn cưỡng thanh tỉnh một chút. Con đau trên cơ thể lập tức nảy lên đại não, làm cô nhớ tới chính mình không nhận biết được đây là bệnh viện vong tình thét chói tai rên rĩ , cô không thể tưởng tượng được bộ dạng mình lại dâm dăng như vậy.Phuong Thanh cuộn mình trong lòng hần bộ dạng lúng túng không không giám ngưỡng đầu lên.

"Tỉnh rồi sao? Có đói bụng không?" Vệ Đình cung chiều ,âm trầm hỏi thiên hạ trong lòng.

"A... Bây giờ là mấy giờ rồi,anh còn đau không ?" Cô thế nào lại chăm sóc người bệnh kiêu này chứ,không biết lúc ngủ có lộn xộn chạm vào vết thương của hần không?

"Không đau,bây giờ là 6 h tối ." Vệ Đình hôn lên tóc cô

"A! Vậy... chẳng phải đã qua mất bữa tối ..." Hấn còn đang bị thương phải bồi bổ ! Điều này sao được! Còn có hấn còn phải uống thuốc!

"Yên tâm đi bảo bối, Đông Hải đã mua cháo đến rồi bây giờ đang đợi người ta làm nóng lại "

"Anh lại làm phiền người khác ,lẽ ra việc này phải để em làm ...Á nhưng em " Phuong Thanh cúi xuống thấy mình đã mặc quần áo hấn hơi ngược lên nhìn hấn với ánh mắt nghi vấn. Hấn như là biết cô suy nghĩ cái gì, "Là tôi đã thay giúp em,cơ thể em chỉ có thể để tôi nhìn ,ai giám tôi sẽ móc mắt người đó"

Phuong Thanh xấu hổ đến không có chỗ trốn, tuy cô cùng hấn làm cũng đã làm, nhưng lúc thanh tỉnh cô vẫn xấu hổ không muốn hấn nhìn thấy mình khỏa thân.

"Làm đều đã làm rồi ,trên cơ thể em có gì tôi chưa chạm qua ,chưa nhìn qua em còn xấu hổ cái gì?" Vệ Đình nói rồi nắm eo Phuong Thanh lật lại. Phuong Thanh gất gao chui vào lòng hấn, đôi mắt mở to nhìn hấn, lông mi run rẩy giống như con bướm chân kính.

Vệ Đình nâng lên cái cằm tinh xảo của cô , hung hăng hôn trong chốc lát mới khàn khàn nói "Tiểu yêu tinh ,em làm tôi không kiên nhẫn được mất " cô gái này thật sự không biết là ánh mắt đó có bao nhiêu là mê hồn ,thật muốn dụ hấn phạm tội mà.

Phuong Thanh bị hấn ôm chặt vào lòng, gây sát nóng bỏng lại để trên đùi cô, mặt cô ằm một cái thiêu cháy, lấp bắp nửa ngày mới nói: "không giám...dùng"

"Tha em một lần" Vệ Đình ôm cô ngồi dậy ,lấy một chiếc điện thoại mới đưa cho cô.

"Sao lại đưa em cái này,em không dùng " Cô không muốn nhận những thứ này từ hấn ,cô yêu hấn không phải vì những thứ này

Vệ Đình nhún mày ,đưa điện thoại bỏ vào tay cô: "Bên trong có gắn thiết bị định vị"

Phuong Thanh lập tức ngược lên nhìn hấn,ánh mắt đã ngăn ngăn nước mắt "Anh... ! Anh muốn theo dõi em,anh không tin tưởng em sao!"

Về mặt Vệ Đình không tốt mà nhún mày búng yêu lên trán cô: "Thân phận của anh không được tốt, chỉ sợ có người muốn gây chuyện với em,còn việc tin tưởng em thì chẳng phải em nói lúc nào không cần em thì anh giết em đi ấy,em mà phản bội anh anh từ bỏ em thì bán em cho bọn nhà giàu để lấy tiền bù chiếc điện thoại này chứ" hấn mỉm cười nhìn cô,thật yêu chết về mặt này của cô,làm hấn cứ muốn bắt nạt trêu chọc cô.

"Anh..." Phuong Thanh run run rẩy rẩy nửa ngày, một chữ cũng không thể nói ra. Lý do của hấn có vẻ là đúng.

"Được rồi, đây cũng không phải chuyện gì to tát,anh cũng sẽ không phải dùng nó để theo dõi em thường xuyên đâu .Vậy nên sau này nếu em có gặp chuyện gì ngoài ý muốn, cũng không cần lo lắng, ngoan ngoãn chờ anh đến là được."

"Vâng ạ " Đều là hấn lo cho cô, nói đến hợp tình hợp lý,có cái này rồi sau này lỡ cô có thật sự bị bắt thì hấn cũng sẽ không bị đặt vào tình huống nguy hiểm nữa.

Đang trong lúc hai người nói chuyện thì có người bưng cháo và thuốc vào, "Thiên tử,đồ của người ạ "

"Đề đây,ngươi ra ngoài đi"

Tên kia lấy cháo đặt ở đầu giường rồi nhanh chóng lui ra ngoài

Phuong Thanh lấy cháo ngồi trên giường vừa ăn cháo vừa dứt cho Vệ Đình cô cảm thấy cảm thấy hai người giống như cặp vợ chồng vậy cứ như vậy được cả đời quả thật là hạnh phúc. "À,anh ăn nhanh xong đề còn uống thuốc"

"Không cần uống,sẽ tự lành" Vệ Đình nhăn mày ,hấn ghét nhất là uống thuốc vừa đắng lại vừa có mùi khó chịu.

"Phải uống chứ,cũng không đáng lắm đâu" Phuong Thanh bỏ cháo xuống,thử uống một tí thuốc xem đã đủ nguội chưa.

"Cũng không phải là không thể ,em uống một ngụm trước đi"Nhìn một ít thuốc còn vương trên đôi môi xinh xắn của cô Vệ Đình cười gian xảo,cuộc sống có cô cái gì cũng thật tuyệt chưa bao giờ hấn lại muốn uống thuốc như thế này.

"Làm gì ạ,em mới không phải bệnh nhân"Phuong Thanh khó hiểu nhìn hấn,cô uống thuốc làm gì chứ.

"Cứ làm như tôi nói" Hấn đưa tay nhéo nhéo gương mặt cô

Phuong Thanh rút cuộc cũng không hỏi nữa , hấn đã không nói thì cũng không hỏi thêm được gì,hấn bá đạo như vậy sao cô vẫn cứ say đắm chứ,cô lắc đầu đưa bát thuốc lên uống một ngụm lớn.

Vệ Đình lập tức ôm lấy gương mặt Phuong Thanh hôn sâu lại trượt vào cô môi quăn lấy lưỡi cô mút lấy tất cả thuốc trong miệng cô về đưa về .Thuốc ở trong miệng cô sao thật ngọt ngào , hấn tham lam uống, cho đến thuốc trong miệng cô bị hấn uống hết, ,mà Phuong Thanh lại không biết làm thế nào đầu lưỡi vô tình hấp thụ chất lỏng trong miệng hấn.

Hắc... ." Hấn rời đi môi cô "Em ở quyền rũ anh sao?"

"Mới không phải, em không uống nữa " Cô nhếch cái miệng nhỏ nhắn, hai mắt lưng tròng đăm lẹ nhìn hấn.

"Thật ,thế tôi cũng không uống.Đừng quên tôi vì ai mà bị thương ?"

"Được thôi! Em đáp ứng anh!" Hấn tốt xấu, cũng chỉ thích khi dễ cô!

Thấy cô nhận lời, hấn lại cùng cô uống mấy ngụm thuốc, thẳng đến khi thuốc trong bát cạn, hấn mới dừng lại thưởng thức hai má hồng nhuận của cô.

"Bảo bối,em thật đáng yêu." Hấn đùa bỡn sợi tóc cô "Nếu không phải bây giờ em mệt muốn chết, anh hận hiện tại không thể lại một lần ăn em,một lần nữa muốn em,tiến vào hoa huyết nóng bỏng đó"

Phuong Thanh đỏ mặt chu miệng lên, nghiêm trọng kháng nghị: "Không cho anh nói nữa"

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Phòng bệnh viện bây giờ đã trở thành phòng họp.

Tiếp cận không khí lạnh làm cho nhân viên đều dọa trắng mặt. Bởi vì công ty mới đầu tư ở Nhật bị lỗ, những người có chức cao chẳng những không báo kịp thời, còn cố ý giấu diếm.Vệ Đình căn bản không cho phép có sai lầm như vậy xuất hiện trong công ty của mình,trong nhân viên của mình.

Hiện tại, tất cả nhân viên trong lòng đều run sợ đợi hành động kế tiếp của hấn.

Ánh mắt như chim ưng lợi hại tăn ra làm người ta khiếp đảm.Vệ Đình nhìn chung quanh một vòng, hơi hơi híp mắt. Buộc chặt đôi môi chậm rãi nói:

"Đồng Hải cậu quá dễ giải cho họ rồi,Phó giám đốc cậu chắc phải đi công tác nước ngoài nhì,còn rảnh thời gian bao che cho họ cơ mà"

"Họ cũng mới phạm lỗi lần đầu ,với cả công ty cũng vừa mới mở chi nhánh ở Nhật,nên.." Đồng Hải hấn số thật xui mà,chẳng mấy khi mở lòng bao dung với nhân viên lại bị tên đại boss này phát hiện,hấn đã phải xử lý công việc của giám đốc hộ Vệ Đình mấy hôm đã bận búi bụi bặm bây giờ còn bắt hấn đi công tác khác nào giết hấn cho rồi,đã lâu lắm hấn không được đến bar với mấy cô em xinh tươi rồi.

Tuy rằng lần này tổn thất này chỉ là việc nhỏ so với công ty hấn cũng không đáng kể nhưng là Vệ Đình tuyệt đối không tha những việc làm bại hoại thanh danh của mình,người mà hấn nuôi phải là những người làm được việc.

"Từ bây giờ công ty không cho phép sai lầm như vậy nữa, những nhân có liên quan trong đó, sau khi tan họp tôi muốn thấy đơn từ chức của các người!"

"Xin ngài tổng giám đốc"các nhân viên lo sợ nói, vài vị quản lí không ngừng hướng Đồng Hải cầu tình, bây giờ thật sự không ai có thể giúp nổi họ,Thật ra Vệ Đình đối với bọn họ có rất nhiều ưu đãi,tiền lương cao bọn họ thật không muốn mất công việc này.

Đồng Hải nhú mày ,lần này hấn không giúp được bọn họ thực sự làm không tốt,với cả hấn cũng chưa muốn phải đi công tác đâu.

....Cách....

"Em mua về...rồi" Phuong Thanh há hốc miệng ,bước vào phòng cô thấy ngoài Đồng Hải đang ngồi trên ghế ra thì có một toán người cầm giấy tờ đang cúi đầu đứng xung quanh giường bệnh của hấn.

"Bảo bối,em về rồi ,sao lại mặc như thế này ra đường lại đây" Vệ Đình thân tình ngoắc ngoắc cô.Hấn đã bảo là để người khác đi mua vậy mà cô lại nhân lúc hấn ngủ chạy ra ngoài hại hấn tỉnh dậy không thấy cô.

"Đồng Hải ca chào anh ,chào mọi người , " Phuong Thanh ngại ngần vô thức tiến về phía hấn.

"Chào em,bảo bối "Đồng Hải cười đưa tay định vuốt mái tóc của cô,cô là cô gái dễ thương nhìn cô hấn không khỏi xuất hiện cảm giác muốn được bảo vệ cô nhưng cô đã là người của bạn thân hấn.

"Bảo bối không phải là từ cậu có thể gọi" Vệ Đình nhanh chóng nắm tay cô kéo về ,né cánh tay của Đồng Hải.

"Ngoan,mặc ấm vào,đợi tôi xong việc với mấy người này rồi ăn" Hấn ôm cô ngồi lên giường lấy áo mặc lên cho cô,nhẹ nhàng hôn nhẹ lên trán cô.

Còn đám quản lý bọn họ là thuộc hạ đi theo hấn nhiều năm vô cùng ngạc nhiên..

Tổng giám đốc mà bọn họ biết chưa bao giờ là một người dịu dàng, thân thiết và đối xử với ai cũng chiều như vậy.Đối với thì bọn họ mà nói có Vệ Đình

là vị tổng giám đốc tài giỏi nhưng lãnh huyết vô tình luôn lạnh như băng khiến mọi người vừa coi trọng vừa sợ hãi nhưng hôm nay, bọn họ có chút phản ứng không kịp. Bọn họ rất kinh ngạc khi phát hiện Vệ Đình dùng sắc thái chưa bao giờ xuất hiện đối đãi với những cô gái nào khác. Cô gái này khiến tổng giám đốc hiền dịu như vậy liệu đây có phải là người cứu được bọn họ. "Tổng giám đốc! Cầu anh thủ hạ lưu tình!" bọn họ vừa thấy Đông Hải ra hiệu là có thể cầu xin Vệ Đình thông qua cô gái này thì phía dưới vài vị quản lý đã không chịu nổi bắt đầu hướng Vệ Đình cầu tình.

"Không cần nhiều lời, đừng để tôi nói thêm lời thứ hai" Hần vừa vuốt mái tóc dài của Phương Thanh vừa nói, bọn họ thật phiền phức hẳn đã quyết định như vậy rồi, bây giờ hẳn muốn ở riêng với bảo bối nhà họ.

"Phương Thanh, em xem họ chỉ mới làm sai lần đầu tiên mà Vệ Đình hẳn đã muốn đuổi con nhà người ta rồi, họ còn có gia đình để nuôi làm như vậy thì họ hẳn gặp rất nhiều khó khăn" Đông Hải hướng Phương Thanh nói, hẳn biết cô là người dễ mềm lòng hẳn thế nào cũng cầu xin Vệ Đình cho mấy người nhân viên. Biết Vệ Đình sẽ hẳn học đòi trừ lương hẳn nhưng ai bảo hẳn là người tốt chứ với cả lương hẳn mà dù có bị trừ thì cũng còn rất nhiều...

"Tiểu thư, xin cô" Cả đồng người chuyển sang hướng Phương Thanh cầu xin

"Cô ấy không liên quan đến việc này, các người về dọn đồ là vừa" Vệ Đình tức giận nói, sao lại đưa bảo bối nhà họ vào đây chứ. Đông Hải được lắm biết được nhược điểm của họ, biết hẳn không nỡ từ chối lời thỉnh cầu nào của cô, chắc hẳn phải nghĩ đường thương thêm vài tháng nữa cho tên bạn tốt này làm việc cho tốt vào.

Đúng lúc này, một thanh âm vang lên, "Vệ Đình... Anh có thể xem lại được không"

Đường Liệt hơi nhíu mày, nhìn về thiên hạ đang ở trong lòng, cô lại dám nói điều kiện. Khóe miệng giờ lên nụ cười xấu xa, cô lại vì người ngoài dụ dỗ mà hướng anh cầu xin.

Vệ Đình ôm chặt Phương Thanh, chậm rãi mở miệng "Hả, vậy ý của em là quyết định của tôi là sai, là tôi hách dịch không biết trừ đường sống cho ai giống lời Đông Hải nói"

Phương Thanh nhìn sắc mặt họ, vội vàng phản minh "Không phải, ý em là... em cảm thấy là anh nên tha thứ cho họ một lần" Cô lo sợ nắm chặt lấy áo. Biết là không nên can thiệp vào việc công ty của họ nhưng mấy người này rất tội nghiệp nha.

Mọi người im lặng, ngay cả hô hấp cũng không dám, cô đứng là vị cứu tinh của bọn họ, trước nay không ai dám cùng Tổng Giám Đốc tranh luận.

Cô gái này đúng là làm họ tức điên lên, cư nhiên dám công khai kháng nghị xúc phạm uy nghiêm của anh nhưng chỉ như vậy họ vẫn có thể nhin cô, đây cô kháng nghị lại là vì nghe Đông Hải xúi lại còn vì vài tên không ra gì hướng anh cầu xin. Đã thế họ phải phạt cô mới được, cần phải tận dụng cơ hội này.

"Vậy em định làm gì cho tôi để tôi tha cho đây, tôi là nhà kinh doanh không thể làm việc mà mình bị thiệt được" Vệ Đình lấy tay hướng cô nhìn vào họ mỉm cười âm hiểm hỏi.

"Em... không biết" Xong rồi! Cô đã chọc giận anh.

Tuy rằng chính cô cũng không hiểu được anh vì đâu mà tức giận, theo ánh mắt anh nhìn, cô có thể rõ ràng cảm giác được anh tức giận mãnh liệt đến mức nào, và cô sẽ phải chịu hành hạ thế nào.

"Em nghĩ sao về việc đồng ý cả ngày hôm nay chịu phạt, tôi có thể làm gì với em tôi muốn" Hần cúi xuống nói nhỏ vào tai cô, còn cô ý thối hơi vào.

"Anh... em không" tên biến thái này, trước mặt bao nhiêu người mà làm ra hành động như thế.

"Vậy thì mọi việc như cũ, không cần thương lương"

"Tiểu thư, xin cô" Mọi người lại hướng đến Phương Thanh cầu xin.

"Rồi, em đồng ý" Cô không thể nào chịu nổi ánh mắt cầu xin của bọn họ, coi như hôm nay gặp xui đi.

"Đã xong, các người có thể ở lại nhưng lương thì sẽ bị trừ, không được vi phạm lần thứ 2" Vệ Đình sắc lạnh nhìn bọn họ, ánh mắt tràn đầy cảnh cáo.

"Cảm ơn tổng giám đốc, cảm ơn tiểu thư, và Phó tổng" Mọi người đồng thanh, được ở lại đã tốt lắm rồi, lương ở công ty dù có bị trừ vẫn cao hơn các công ty khác nhiều.

Vệ Đình bỏ giấy tờ trên bàn trầm giọng nói: "Tốt, tan họp!"

Đông Hải cũng nhanh chóng đi ra cửa phòng bệnh thì thanh âm lạnh như băng vang lên: "Chắc tôi còn phải đường thương nhiều, vậy công việc đành nhờ cậu vậy Phó tổng?"

Cùng với chỉ lệnh cuối cùng, dường như có người hít một ngụm khí lớn, rốt cục họ vẫn không thoát nổi. "Đa biết thế nào cậu cũng không tha cho tôi" Đông Hải hậm hực đóng cửa đi ra ngoài.

"Bảo bối, bây giờ chúng ta bắt đầu tính chuyện nhĩ"

Chương 35

Trong phong bệnh cao cấp ,chẳng khác nào khách sạn có một cô gái bắt đầu phải chịu áp bức ,bất nạt :-)

"Em tự cời đồ ra,an tâm tôi đã khóa cửa rồi"Vệ Đình mỉm cười nham hiểm nhìn cô.

"Không cần được không" làm sao cô có thể đồng ý chứ,nhìn ánh mắt của hắn khiến cô bắt đầu hối hận rồi.

"Làm đi ,em đã đáp ứng tôi"

Phuong Thanh cắn môi, tay cứng đờ đưa tới cái cúc trên chiếc váy , đã lỡ đồng ý với hắn, mà cô bây giờ chỉ không thể nói không với những mệnh lệnh của hắn .

Ánh mắt sáng rực của Vệ Đình nhìn chăm chú vào người cô, tay cô chạm tới khóa kéo, run rẩy liên hồi, muốn kéo xuống, nhưng chẳng hiểu sao không có sức.

Vệ Đình thật không đợi nổi ,đột nhiên bước tới gần một bước, đưa tay ôm lấy vai cô, ngón tay thon dài lướt qua cổ, cầm lấy khóa kéo.

"Soạt" một tiếng, bộ đồ người hầu bị kéo xuống ngực.

"Anh ,đợi chút....." Phuong Thanh hoảng sợ ,đánh hắn, lại bị hắn đè lên trên giường, hắn quỳ ngăn chặn hai chân của cô, một bàn tay đè thân thể của cô., tay kia thì nhanh chóng cời hết bộ váy dùm cô.

Phuong Thanh ngượng ngùng gầy dựa, lại bị hắn dùng đai lưng vừa cời xuống của cô cột hai tay nâng lên đỉnh đầu, còn ngai không đủ, lại kéo bra của cô xuống, trói tay cô vào đầu giường.

... A..." Hai tay bị trói ở trên đầu giường ,Phuong Thanh phát ra thở dốc dồn dập, cặp đùi trắng nõn rộng mở cũng không tự chủ liên tiếp mở bụng, đơn giản là hai ngón tay đang trong cơ thể cô tàn sát bừa bãi, không chế toàn bộ thần kinh của cô.

Vệ Đình cúi người hôn cô, cái lưỡi ở trong miệng cô đánh thẳng về phía trước, từng chút từng chút tiến thật sâu vào miệng. Cảm giác giống như đã từng quen biết, giống như từ trong mộng bị gọi ra, chỉ là thiếu chút mỏng lung thốt khổ, hơn chút sung sướng. Lưỡi hắn rút khỏi miệng cô, dọc theo thân thể của cô. đi xuống, ngậm đóa anh đào ở trước ngực cô.

"A....."Hắn hút lại khê cắn, làm cho Phuong Thanh bị kích thích nhịn không được muốn kêu to ra.

Chỗ mẫn cảm nhất dưới thân đột nhiên tăng thêm lực, bị ngón tay thon dài hữu lực kia vuốt ve xoa nắn, làm cho cô thét chói tai cả người run run.

Bảo bối, em ẩm ướt ." hắn chuyển động hai ngón tay đang trong cơ thể cô, cảm giác từ trong cơ thể cô tuôn ra dục triều phối hợp cùng ngón tay của hắn phát ra thành âm dâm mỹ. hắn dùng ngón cái ngăn chặn âm hạch của cô, lặp lại xoa nắn ma sát, không ngừng kim, kỹ xảo cao minh làm dưới thân Phuong Thanh phát ra càng mạnh liệt thở dốc cùng thét chói tai.

Cô thống khổ van xin hắn: "Xin anh đấy... Ô, em khó chịu quá! Ô... Xin anh..."

Vệ Đình vốn định tra tấn cô,phạt cô nhưng nhìn bộ dạng cô vì tình dục mà trở nên mị hoặc dâm lăng, cả người lập tức sục sôi.

Vệ Đình từ trong cơ thể cô rút ra ngón tay, cũng đem ngón tay dính đầy dịch ẩm ướt thâm nhập vào miệng cô, mang theo biểu tình đùa bỡn nhìn cô hút ngón tay mình, ánh mắt dâng tứ tà khí.

"Bảo bối, em thật ngọt ." Anh ôn nhu nói ,nhưng hành động tiếp theo thì không được ôn nhu như lời nói.Hắn nhanh chóng cầm cơn thịnh nộ nóng bỏng của mình, nhắm ngay huyệt huyết vừa nhỏ vừa nhanh, hung hăng xuyên vào.

"A---" thoải mái từ huyết truyền đến khiến cô thét lên một tiếng, hắn gầm nhẹ, ngay lập tức dùng sức trều đưa qua lại, hưởng thụ khoái cảm được cô vậy lấy càng lúc càng nhanh. Hắn đâm vào sâu hơn rồi lại sâu hơn nữa...

Hai tay hắn giữ chặt bên eo cô, Phuong Thanh ngửa người ra sau, không có hai tay chống đỡ thiếu chút nữa cậu đã ngã xuống, hai chân nhanh chóng cuốn lấy hông hắn, gắt gao bám vào.

"Hào... hào sâu ..á ,em muốn a!"

"Em này tiểu yêu tinh đem anh hấp thật nhanh thật chặt !"

Hắn gầm nhẹ, dùng sức trườn đưa, mỗi một cái đều thật sâu xâm nhập vào hoa huyết . Một bàn tay vươn ra sau cõi bỏ dây trói trên cổ tay cô, dây vừa rớt xuống, cô lập tức bám lấy vai hắn.

"Anh ,...không được.."

"Em bảo ai không được " Cô bé này thoái mái đến nói lung tung rồi lại giám bảo hắn là không được cơ đấy , Vệ Đình tăng tốc dút vào trong cơ thể cô, lần sau so với lần trước còn mạnh mẽ hơn, mỗi một lần luận động đều hung hăng đụng tới hoa tâm, khiến cho Phương Thanh bị kích thích tới nỗi thiếu chút nữa mất đi không chế.

như vậy chịu đựng kích tình, Tô Tô nhin không được nữa, miệng hé ra tiếng rên rì:" A...a...Ừ...Mau.... A.... " Tô Tô dùng đưa vòng eo, nghênh hợp với động tác của Mộ Tư Dạ, hai người cùng nhau tiến vào cảnh giới dục vọng, trong không khí tràn ngập tiếng thân thể va chạm.

"A... Đình ... Rất... rất nhanh ... A..." Cô run giọng cầu xin , hai mắt xinh đẹp đáng thương nhìn phía anh, hai đồng tử thủy tinh chứa đựng một tầng nước.

"Anh thích em bộ dáng em thế này ." Vệ Đình hướng tới da thịt tuyết trắng phun khí, tựa tiểu phi tiểu ngẩng đầu, hai mắt tinh quang bức người gần gũi nhìn cô, "Em không nên vì người khác mà ra mặt ,bọn họ không xứng đáng,nếu cond có lần sau anh sẽ phạt em thật nặng ?"

Phương thanh bị dục hỏa hùng hực nam tính của anh va chạm khốc không ra nước mắt, căn bản không biết nên trả lời vấn đề của anh như thế nào.

"Bởi vì họ đáng thương ... A!"

"Bảo bối,em còn ngây thơ lắm tạm bỏ qua cho em .Mà còn dám hoài nghi người yêu em không thể được nữa không?" Vệ Đình vừa luận động vừa vuốt ve ngực mềm mại của cô, hơi thở vững vàng giống như người đang vận động kịch liệt không phải là hắn vậy.

"Em không giám,đã có lúc nào em giám có suy nghĩ đấy đâu" Phương Thanh ôm chầm lấy hắn không giám ngược nhìn lên.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Tại cổng sân bay ,dưới ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người một nam thần ôm cô gái nhỏ nhắn đang còn ngái ngủ lên máy bay hắn ôm vô cùng nhẹ nhàng như sợ bảo bối trong lòng tình giác nhìn đã biết chàng trai này có bao nhiêu là cưng chiều cô gái trong lòng.Điều đặc biệt là chiếc máy bay lớn như thế nhưng cũng chỉ có hai hành khách là họ.

Ban đêm,Phương Thanh mơ mơ màng màng cảm giác được người bên cạnh chuyển động,cô dường như nghe thấy Vệ Đình đứng dậy gọi điện thoại.

"Tôi cùng bảo bối đi du lịch rồi việc công ty đành phiền phó tổng vậy " Vệ Đình thoái mái nói

"Cậu ,giết tôi đi còn hơn,tôi sẽ bị cậu bóc lột hết sức lao động ,tôi sẽ kiện cậu"Đông Hải cầu nhau,ôi ngày nghỉ của hắn nay còn đâu,tên Vệ Đình này chắc bảo thù hắn việc hôm trước đây mà.

"Cứ kiện nếu cậu làm được " Vệ Đình mỉm cười ,đã lâu rồi không nghỉ ngơi bây giờ nhân cơ hội này phải dồn hết công việc cho tên bạn thân hay cán nhân này của hắn .

"Biết rồi,cậu đi bao lâu về" Đông Hải buồn rầu cười hỏi,tuy hơi mệt mỏi nhưng đã lâu hắn chưa thấy Vệ Đình yêu người con gái nào như vậy .Hắn cũng chẳng bao giờ đi chơi luôn chăm chăm vào công việc cứ như sống chỉ để làm việc,đã là bạn từ nhỏ bây giờ thấy Vệ Đình được như vậy hắn thật sự rất vui.

"Chưa biết được" Vệ Đình cưng chiều nhìn cô gái đang ngái ngủ lơ mơ chưa hiểu chuyện hương về phía hắn.

"Chơi vui về nhé,chuyện công ty cứ an tâm"

"Cảm ơn cậu" Đông Hải là người bạn thân chí cốt của hắn luôn bên hắn trong tất cả mọi chuyện.Hắn thật sự rất coi trọng tình bạn này .

"Không cần ...tút" Đông Hải chưa kịp nói hết Vệ Đình đã tắt máy ,tên này lại sắp nói câu gì sến sẩm đây hắn mới không muốn nghe , Vệ Đình trở về bá đạo vòng tay ôm chặt Phương Thanh vào lòng.

Cả người như là hư thoát, lần nữa mờ mắt, Phương Thanh giật mình há to miệng,Vệ Đình bên cạnh nhân cơ hội hôn lên môi xinh của cô, "Tĩnh rồi à? Bảo bối!"

Trên người hắn còn lưu lại hương bạc hà nhẹ nhẹ, cả người vô cùng thần thái, áo sơ mi màu đen mặc ở trên người hắn càng tuấn dật, tiêu sái lỗi lạc, làm cô nhìn không rời mắt được .

"Tôi biết mình đẹp nhưng em có cần nhìn đến chảy nước miếng thế không ha,,,ha..." hắn chưa bao giờ thấy vui vẻ hay tự hào vì mình đẹp trai đã có biết bao nhiêu người hâm mộ và yêu hắn vì khuôn mặt này nhưng hắn cũng không quan tâm nhưng bây giờ thấy cô nhìn mê say như vậy chợt hắn thấy rất cảm ơn vì ông trời đã ưu ái cho hắn.

"Em ...nhưng thật bất công,sao có người cái gì cũng hoàn hảo thế chứ" Phương Thanh đưa tay lên miệng để lau ,nhưng "Anh lừa em ,em mới không có chảy nước miếng"

"Hi ,thật dễ thương " Vệ Đình vuốt mái tóc dài của cô ,đặt lên trán một nụ hôn.

"Chúng ta đang ở đâu vậy ,sao lại đi máy bay ?" Phương Thanh từ trong lòng hắn dịch chuyển, ngồi trở lại vị trí bên cạnh,cô cũng không biết bọn họ lên máy bay lúc nào , mà cô lại ngủ trong ngực hắn lâu như vậy?

"Đưa em đi du lịch !" Vệ Đình sủng nịch nheo nheo chớp mũi của cô, cười rất sâu.

"Nhưng em chưa chuẩn bị gì cả,cũng chưa nói với cha mẹ với cả vết thương của anh cũng chưa lành hẳn" Phương Thanh hốt hoảng,được đi du lịch với hắn cô rất vui nhưng còn bao nhiêu việc phải làm.

"Em cứ yên tâm mọi chuyện anh giao cho Đông Hải xử lý dù em rồi,còn sức khỏe anh thế nào chẳng lẽ qua việc hôm qua mà em vẫn chưa rõ sao" Vệ Đình gỡ gỡ lòng bàn tay của cô, gian xảo nói.

"Anh ,...em chịu thua ,nhưng sao khoảng này không có người vậy"

"Chỉ có hai người đi thôi"

Phương Thanh cả kinh, quay đầu nhìn bốn phía, trong khoang hạng nhất ngoại trừ hai người bọn họ, một người cũng không có.

"Thế nào ,Em có muốn một lần yêu trên máy bay không " Vệ Đình ghé sát vào tai Phương Thanh khiêu khích bên tai cô rồi nhẹ nhàng thổi một hơi: "Nhất là khi ở trên máy bay sẽ có người nha...Em nghĩ xem,tôi sẽ cho em bao nhiêu khoái cảm? Em đừng quên mình đã hứa với tôi gì đấy,...mới đấy mà tôi đã nhớ, mỗi lần em ở dưới thân tôi mềm mại ."

Đầu lưỡi hắn thoáng qua chạm vào tai cô, khẽ liếm qua mà trong nháy mắt dẫn theo cảm xúc hơi tê dại.Bàn tay của hắn chuyển vào trong lớp váy của cô đến trước ngực Phương Thanh , khẽ cười một chút... "Vật nhỏ nhắn cảm, chỉ mới mấy câu nói đó, trông em, đều không chịu nổi?"

Phương Thanh cảm giác toàn thân nóng lên mà trong đầu cũng ong ong, tựa hồ như không tìm nổi một tia thanh tỉnh "Anh ,biến thái ... "Cô dùng sức đẩy tay hắn ra, lại cảm thấy hắn bóp mạnh một tí , xoay người, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

"Tôi biến thái cũng không phải hai ba ngày,chẳng phải em thích tôi như vậy sao " Hắn lười biếng liếc cô, khỏe môi nhàn nhạt câu lên một mặt cười.

"Không muốn "Phương Thanh không thèm để ý hắn , xoay người nhìn ngoài cửa sổ máy bay.Chẳng mấy khi hắn dẫn cô đi du lịch cô không muốn bị hắn làm cho không xuống nổi giường đâu.

"Được rồi,không giận ,bảo bối ngoan " Vệ Đình vươn tay ôm cô vào lòng

"Không phải em giận nhưng bọn mình đi du lịch em muốn được vui chơi không muốn bị anh bắt ở trên giường suốt đâu" Cô nũng nịu dựa vào người hắn

"Rồi,hôm nay tạm tha cho em " Hắn mỉm cười,cô lại dùng gương mặt cún con đó xin hắn thì hắn biết làm sao được ,cô mà không muốn làm trên giường thì hắn không có chỗ khác làm cô sao,ánh mắt Vệ Đình lóe lên tia âm hiểm.

"A, vậy bây giờ chúng ta đi đâu đây" Cô hứng thú hỏi

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Chẳng phải em đã từng nói chưa bao giờ đến Nhật Bản sao,bây giờ anh mang em đi" Vệ Đình hôn nhẹ lên mái tóc Phương Thanh ,khóa khư của cô hắn không thể nào xen vào được nhưng tương lai hắn muốn bọn họ cùng nhau làm mọi thứ,cùng nhau làm nhưng điều mà cả hai đều chưa bao giờ làm đến những nơi mà cô muốn đi chỉ cần cô thích hắn đều có thể đáp ứng.

"Thật ạ,em rất phấn khởi nha,cảm ơn anh ..anh là tốt nhất" Cô rướn người vui vẻ hôn nhẹ lên môi hắn .

"Anh đã hoàn hảo từ lúc nào bây giờ mới nhận ra sao?,em chắc khiếp trước chắc phải làm nhiều điều tốt lắm nên kiếp này mới được anh để ý đấy " Vệ Đình cười hạnh phúc,tuy nói đùa cô như vậy nhưng nếu thật sự có khiếp trước thì chắc hẳn phải là người vô cùng lương thiện nên mới được ông trời đưa cô đến bên cạnh hắn,soi sáng cuộc đời của hắn.

"Vâng ,anh là tuyệt nhất ,em phải cảm tạ trời đất vì đã cho em được gặp anh,đại ma vương... hi.... hi " Cô thật sự cảm thấy bản thân mình may mắn,may mắn vì được gặp anh,may mắn vì anh còn sống trên thế gian này và ở cạnh bên cô.

Máy bay dừng lại ,Vệ Đình ôm Phương Thanh đi ra cửa nơi có một chiếc xe limo đang đợi sẵn.

"Em tự đi được ,anh để em xuống "Phương Thanh ngại ngùng,cô cũng đã lớn rồi lại để hắn ôm như vậy thật không ra gì mà.

"Đừng lộn xộn,cũng không phải lần đầu"

"Chào mừng ngài ,Thiên vương" Người tài xế cung kính bước xuống xe,hướng Vệ Đình nói.

"Không cần câu nệ,chuẩn bị xuất phát đi"Vệ Đình ôm thiên hạ trong lòng mình,ngồi vào xe.

"Xin hỏi ngài muốn đi đâu ạ"

"Bảo bối,bây giờ muốn đi chơi đâu trước "

""Ngắm hoa anh đào đi ,em muốn xem một lần " Cô hào hứng nhìn ra ngoài cửa xe,Nhật Bản cuối cùng thì cô cũng được đến đây.

"Cậu nghe cô ấy nói rồi đấy "Vệ Đình nhìn thấy biểu cảm của cô thì không khỏi buồn cười,cô như con cún con được thưởng kẹo vậy,thật dễ thương.

Môi cô mấp máy hát một số bài tiếng Nhật, cô quay sang nhìn hắn , trong con mắt cô hiện lên sự vui mừng thấy rõ.

"Xem em kìa ,chẳng khác gì trẻ con" . Vệ Đình mỉm cười cưng chiều đút cho cô một miếng bánh ngọt.

"Em mới khôngÁ ,tối rồi" Phương Thanh kinh ngạc nhìn ra cửa sổ,hoa đào ngoài kia nở thật đẹp.

Vệ Đình lấy cho cô một cái áo khoác ,rồi dẫn cô ra ngoài, ngoài kia hoa đào nở rộ một màu đỏ rực rỡ những cánh hoa đào khoe sắc cùng gió xuân.Những cánh đào bay lá tả tơi rải rác khắp lối đi, con gió nhẹ thổi qua cuốn đi nhưng cánh đào mỏng manh. Ánh đèn led nhấp nháy khiến những cây đào trở nên lung linh diệu kì.

Phương Thanh đưa mũi kiếng chân lên ngửi một bông hoa đào. Nhắm mắt để tận hưởng lắng nghe nhịp điệu .

Vệ Đình nhìn cô,bảo bối của anh giống như thiên sứ nhỏ vậy ,cảnh tượng này hẳn có lẽ sẽ không bao giờ quên được.

"Thật là đẹp,!" Phương Thanh vừa chạy vừa thưởng thức hoa.

"Bảo bối." Âm thanh của Vệ Đình như thuật thôi miên nhẹ nhàng mang theo chút ủy khuất.

"Làm sao vậy?" Cô chỉ phải nhận mệnh quay đầu lại, nhìn hắn hỏi.

"Em không quan tâm anh,em còn thích nơi này hơn anh sao?" Trên mặt Vệ Đình rõ ràng mang theo một tia bất mãn, hơn nữa vẻ mặt của hắn rõ ràng đang nói cho cô biết, nếu cô trả lời không cho hắn vừa lòng, hẳn khẳng định sẽ cho cô biết tay.

Cô nên nói là vì hoa đẹp quá nên tạm thời quên mất anh? Đương nhiên không có khả năng. Nhưng Vệ Đình là đang ăn dấm chua sao,thật trẻ con .?

Cô nhú nhú mày, trong đầu chợt nảy ra một sáng kiến, nhìn hắn mỉm cười nói: " Em đương nhiên là bởi vì muốn nhìn xem nơi nào đẹp nhất để đưa anh gọi anh đến thưởng thức,anh luôn là nhất trong em"

"Vậy sao?" Vệ Đình nhướn mày, nửa cười nửa không nhìn cô nói: "Sao anh lại thấy được như vậy nhỉ?"

"Đó là bởi vì anh không cảm nhận được thôi." Cô đã biết hắn không dễ dàng cho qua như vậy mà, may mà ban nãy đã tính toán sẵn.

"Bướng bỉnh,hiện tại cảm giác như thế nào,có thích không?" Vệ Đình ôm Phương Thanh lại,muốn hỏi về cảm nhận của cô.

"Cô cùng vui vẻ ,cảm ơn anh?"

"Em thật là ,có mệt không?" Vệ Đình vuốt mái tóc dài của cô,tiểu yêu tinh này trên giường với hắn thì lúc nào cũng kêu mệt ,lúc trên máy bay cứ tưởng như không còn sức vậy mà bây giờ thì ...,hazz hẳn là bị cô lừa sao.

"À, không sao." Tuy rằng có chút hơi mệt ,nhưng cô vẫn còn muốn chơi nữa ,chi sợ nói mệt hắn lại trực tiếp mang cô về khách sạn.

Lúc này, Vệ Đình từ trong túi lấy ra một lọ tinh dầu, mở ra lấy tay thấm một chút, sau đó nhẹ nhàng lau một chút ở trên mặt cô.

"Anh làm gì vậy?"

"Giúp em bôi,nó giúp chống muỗi rất tốt" Vệ Đình cười ,kéo cô ngồi xuống bàn đá.Bảo bối của hắn đã lớn thế này rồi nhưng lại có mùi sữa,ờ với cô ,hắn có thể nhận ra được lũ muỗi rất thích đốt cô,nên mới đặc biệt chuẩn bị.

"Vậy em cũng giúp anh"Phuong Thanh vươn tay lấy lọ tinh dầu.

"Không cần ,Anh đâu còn trẻ con như em ,nào uống tí nước đi"

"Cho muỗi đốt chết anh"Lại nói cô trẻ con ,Phuong Thanh đón nhận lấy tách trà từ tay Vệ Đình , chậm rãi thưởng thức tách trà nóng trong tay.

Sau khi chơi đùa vui vẻ ,Phuong Thanh tựa vào vai hắn ,ngắm hoa.

"Thế nào ,mệt rồi" Vệ Đình cung chiêu hôn nhẹ lên môi cô.

"Em còn muốn chơi nữa " Cô bướng bỉnh nhìn hắn

"Ngày mai đi,bây giờ anh đưa em đến suối nước nóng đi, có thể vừa thưởng thức phong cảnh lại có thể ấm thân mình được không."

"Đồng ý." Cô lập tức ra tiếng đáp, cô sợ nhất chính là lạnh,mà cô cũng muốn một lần được tắm suối ở Nhật.

Hai người trở về xe ,đi thật lâu, rốt cục cũng đã đến suối nước nóng trong truyền thuyết.

Cô đi đi vào phòng thay đồ, sau khi thay xong, đi tới cửa, thấy Vệ Đình đồng dạng một thân áo tắm đứng ở nơi đó. Thân hình gợi cảm rắn chắc, hơn nữa khuôn mặt lại vô cùng vô cùng đẹp.

"Thay xong rồi?"Vệ Đình cầm nước ấm trong tay đưa cho cô, nói: "Đến đây, uống chén nước trước."

"Vâng ," Phuong Thanh ngoan ngoãn đem nước toàn bộ uống sạch.

Vệ Đình đem cái chén không trong tay cô đặt lên bàn bên cạnh, sau đó dặt tay của cô, nói: "Đi thôi, chúng ta đi ngâm suối nước nóng "

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Phuong Thanh nhìn đồ mình mặc mà nóng bừng cả mặt, vô cùng hối hận vì khi du lịch mà để hắn chuẩn bị đồ ,quá sexy đi. Cô kéo tóc để che nửa mặt, né tránh ánh mắt của mọi người.

"Em che cái gì?" Vệ Đình cười nói. "Chúng ta có gì phải hổ thẹn."

Cô mỉm cười ôm hắn, hôn nhẹ lên má hắn. "Em ngại người khác "

"Không phải lo về chuyện đó"Vệ Đình nắm lấy tay Phuong Thanh trái rẽ phải quẹo đi tới một chỗ trong suối nước nóng

"Ồ đây,chúng ta liền chọn chỗ này ."

"Oa." Phuong Thanh nhìn hơi nước lượn lờ bốc lên từ dòng suối trong vắt,. Đá cuội xếp bên bờ tắm, cây xanh tràn đầy sức sống, mềm mại uyển chuyển như quang cảnh thiên nhiên bên ngoài. Dòng suối nước nóng trong xanh giữa bể bốc hơi nghi ngút, chậm chậm chảy, bên trên mặt nước bông bành cánh hoa hồng cô nhất thời kinh hô, ngâm mình bên trong đó chắc chắn sẽ cực kỳ ấm áp Chỉ là... Vì sao nơi này không có ai hết vậy?

Tựa hồ là nhìn ra nghi vấn trong lòng cô, Vệ Đình cười nói: "Không có người chẳng phải tốt sao?Đáng vẻ em khi ngâm suối nước nóng sẽ không ai nhìn thấy."

"Anh lại bao hết chỗ này rồi à,thật lãng phí,chẳng mấy chốc cũng hết tiền "Phuong Thanh chu môi,cái tên này tiêu tiền như nước vậy,chỗ này rộng thế này mà ...

"Ha,,ha.. tiền anh kiếm ra cũng chỉ để phục vụ trên người em ,em an tâm đi anh có thể nuôi em cả đời" Thật sự số tiền của hắn bây giờ chỉ sợ mấy đời sau cũng tiêu chưa hết được,trước đây hắn làm việc kiếm tiền chỉ vì sở thích nhưng không có mục đích bây giờ mục đích của hắn là làm cho cô sống cuộc sống sung sướng no đủ.

Vệ Đình đi xuống bể nước trước,nằm ngâm vẩy tay với cô "Bảo bối ,lại đây"

Phuong Thanh thấy Vệ Đình đang nằm ngả trong bể tắm bên cạnh, đầu gác trên những hòn đá cuội, thoải mái thư giãn. Lúc này hần không còn cái vẻ bá đạo , , cũng không giống anh chàng phong lưu hay ông chủ khó tính nữa nhưng có cảm giác gì đó rất cô đơn ,Phuong Thanh nhanh chóng chạy đến bên suối nước nóng, chuẩn bị đi xuống cạnh hần,cô không muốn thấy hần một mình . Từ này cô sẽ cố gắng bù đắp những khoảng trống trong hần.

"Chạy chậm bảo bối ,để anh." Vệ Đình đứng lên ôm cô, ngồi xuống, lấy tay vốc một chút nước hắt lên chân cô, nhìn cô hỏi: "Cảm thấy thế nào? Thoải mái không ,đủ ấm chưa?"

"Rồi ạ,thật dễ chịu quá." Cô vui vẻ hô lên.Cuộc sống của cô bên cạnh hần giống như mơ cô vô cùng hạnh phúc khi người bên cạnh cô là hần, cả người nhất thời bị dòng nước ấm áp vây quanh , không nghĩ tới ngâm suối nước nóng sẽ làm người ta thoải mái như vậy.,

"Nếu em thích, mỗi ngày anh cũng có thể cho em ngâm suối nước nóng." Vệ Đình ngồi ở bên cạnh cô,cung chiều nói.

"Không cần đâu" Phuong Thanh hướng ánh mắt nghi ngờ nhìn hần.

Vệ Đình khẽ cười một tiếng, vươn tay nhẹ nắm lấy cằm của cô, để cho cô nhìn thẳng hần, nói: "Nói cho anh biết,phải chăng trong lòng em nghĩ vậy ?"

"Mới không phải,anh mới thế" Phuong Thanh đỏ mặt không dám nhìn vào mắt hần.

"Anh luôn nghĩ vậy khi ở bên em " Vệ Đình cười nhẹ nhàng ,cúi người hai cánh môi lạnh như băng không hề báo trước đột ngột dán sát lại, chiếc lưỡi linh hoạt tách đôi môi đang mím chặt của cô, xâm nhập vào trong miệng cô cùng cô cùng nhau chơi đùa. như thế nào.

"Anh ,....."Cô trừng lớn hai mắt, đầu trống rỗng, nhất thời không biết nên phản ứng

"Nhắm mắt của em lại,thở đi ngu ngốc ,đã bao nhiêu lần rồi em vẫn chưa biết cách " Giờ phút này Vệ Đình tựa hồ thập phần vui vẻ, hướng cô cười lưu manh , nhẹ giọng ra lệnh nói.

"Em ... Nhưng nơi này là suối nước nóng." Anh có thể không cần lúc nào cũng khắc khắc động dục được hay không, cô tiếp tục trừng mắt nhìn hần.

"Suối nước nóng thì sao." Vệ Đình xoay người , hai tay đem cô cố định ở bên trong, làm cho cô không chỗ để trốn.

" Anh... Anh muốn làm gì." Nhìn thấy ánh mắt đỏ của yêu nghiệt, cô lập tức có chút khẩn trương hỏi,hốt hoảng xô hần ra,nhưng đồng thời cũng làm bộ bikini bằng giấy rút sắp bị roi xuống.

Vệ Đình hóa đá,Bảo bối của hần áo quần không chỉnh tề, Ánh mắt ngây ngô ngây ngô ôm chặt lấy cổ hần, Vệ Đình say mê cô cuốn vào một nụ hôn kiểu Pháp nồng nhiệt.Hần tách ra chậm rãi cúi đầu, ở bên tai của cô nhẹ giọng nói: "Nếu có thể, anh thật muốn ở trong này muốn em. Không biết cảm giác chơi đùa tại suối nước nóng, là như thế nào nhỉ?"Vệ Đình, nhẹ nhàng ở bên tai cô thổi một luồng hơi nóng.

"Anh ... anh..." Nhìn Vệ Đình hạo sắc ánh mắt nóng như lửa, cô nhất thời không biết làm gì phản ứng, chỉ có thể lắp bắp nói: "Em... em..."

"Không bằng chúng ta thử xem,em cũng nên trả hết món nợ hôm trước đi" Vệ Đình vẻ mặt chờ mong nhìn cô.

"Nhưng ,sẽ có người" Phuong Thanh bối rối ,ôm cổ hần.

"An tâm,không có lệnh của anh sẽ không ai giám bước vào."hần ôm chặt cô vào thân mình. Mỗi lại tiếp tục giao chiến, Mà bảo bối thân hình mềm mại ở trong lòng hần dùng sức vặn vẹo cọ sát, đầu lưỡi tại trong khoang miệng , kỹ thuật hôn ngây ngô đáp trả như vậy ngược lại khiến hần cả người đều run lên.Dục vọng bùng bùng phần chân,hần dùng đầu lưỡi của mình mạnh bạo hôn bảo bối đang rên rỉ bên môi hần, như thể tuyên bố vị trí chủ động của mình.Phuong Thanh khoanh miệng mềm yếu bị một trận bá đạo mứt cùng liếm, ngay cả vòm miệng lẫn cảm cũng không buông tha, cảm giác ngứa ngáy còn có mang theo một chút tê dại. Nước bọt không khống chế được theo khóe môi tràn ra.

"Đìnhuh.." giác tê dại đánh sâu vào đại não sau đó lan tràn đến toàn thân,Phuong Thanh dục hòa đốt người thật khó chịu

"Ngaoan "Vội Vệ Đình chỉ hôn thôi làm sao đủ? Hần cảm thấy chính mình như trở thành một mao đầu tiểu tử vội vàng xao động tuổi 20, miệng đang hôn không ngừng, hai tay đã kim lòng không đặt mà vội vàng trượt vào trong áo cô . Đầu nhũ mềm mại sớm trở nên cứng rắn như chờ chính hần an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Vệ Đình ôm cô lên cho Phương Thanh ngồi lên thành ,kéo hai chân cô, cúi xuống liếm lên hoa huyệt cô, lúc nơi đó chảy ra "dòng mật", dùng ngón tay dính lấy mật hoa chậm rãi tiến vào hoa huyệt của Phương Thanh . Nơi này dù đã bị hắn huấn luyện nhiều nhưng vẫn chặt như vậy, cho nên phải làm đủ khúc đạo đầu mới có thể đi vào, bằng không sẽ khiến cô đau, cô lại khóc nháo như con thú nhỏ với hắn,hắn sẽ đau lòng.

"Đình , Anh dừng lại ,em...em..."

"Yên tâm, anh sẽ không tiếp tục ."

Mắt phượng trong bóng đêm tràn ra một tia tà khí, bạc môi hơi hơi gọi lên.

Hắn sẽ không chủ động đi qua, trừ phi.....

Cô cầu hắn.

"Ngô....." Nóng quá.Phương Thanh cắn chặt cánh môi, cố gắng chống chọi với luồng nhiệt trong cơ thể ,đôi thủy mâu nhìn chăm chú vào hắn ,cô không thể tiếp tục đầu hàng được ,nhìn vào mắt hắn cô có thể thấy tình hương cũng không phải là chỉ có cô.

"Rất khó chịu sao?"Thanh âm từ chỗ tối truyền đến, ngữ điệu mang theo một tia dụ hoặc .

"Ngô....."

Vệ Đình thấy bộ dáng quyến rũ này của cô, hắn thật muốn đầu hàng bắt chấp đi vào cơ thể ngọt ngào đấy , bộ dáng kiều diễm mê người của cô châm ngòi dục hỏa của hắn.

Thân thể rục rịch, cực độ muốn cô,nhưng là nếu hắn chủ động, chờ khi xong cô sẽ lại trách hắn nói hắn không thương cô lúc nào cũng bắt nạt cô, cho nên chờ cô chủ động trước, như vậy ít nhất hắn còn có lý do nói là chính cô muốn, tuy rằng lợi đều là hắn.

Bạc môi, gọi lên một chút cười gian, Vệ Đình tay trong hoa huyệt vẫn bất động lẳng lẳng chờ đợi.

"Ngô..... Đáng giận..... em muốn....."

"Bảo bối, Như thế nào đã đợi không kịp?" Vệ Đình một bên thoát còi hết các thứ vương trên người cô,vừa cười hỏi.

"Em muốn... Đình... em muốn"

"Em nói cái gì? Anh nghe không có rõ."Hắn muốn cô nói lại lần nữa.

"Em muốn...Xin anh..."

"Như ý em muốn" Vệ Đình đem đầu chuyển hướng đến giữa hai chân cô , đôi môi dày nhẹ nhàng ngậm lấy hoa huyệt nóng bỏng,lần này mút rất ôn nhu đa tình, khiến Phương Thanh toàn thân thả lỏng, tựa như đang bồng bềnh trên dòng nước ôn hòa, rất thoải mái dễ chịu. "Ừm... Ah! Ah! ... Thật thoải mái... Ừm

Bàn tay to đưa lên , cầm một bên no đủ càng rõ, bàn tay to không ngừng niết nắm miên như no đủ, làm cho nhũ tiêm mẫn cảm đứng thẳng.Làm cô lên cao trào một lần , liền ngược lên, nhìn cả người cô nằm vô lực thờ dốc, cái miệng nhỏ ny khê nhếch, đôi gò bồng cũng theo nhịp thờ nhấp nhô, làm bản tính dâng trào, Hắn ôm cô xuống rộng lên cầm đại nhục bồng dùng sức đi vào.

"Ư... Chậm... Chậm một chút..." Vệ Đình nhanh chóng tiến vào làm cô có chút không thích nghi được.

"Sh... Bảo bối, thả lỏng, em thả lỏng nào, không siết chặt lấy anh." Hắn bị cô kẹp chặt lấy vô cùng thoải mái, nhưng sợ cô đau, cố sức nén dục vọng muốn xỏ xuyên qua cô của bản thân, môi kề sát bên tai cô liếm láp, bàn tay to xoa lên mông cô ,nhẹ nhàng .

MÀ từng trận dứt vào, hoa huyệt Phương Thanh có cảm giác một loại đau đớn đến chết lặng. Nhưng dần dần sau đó cũng chỉ có chấp choạng không có đau đớn như lúc đầu. Từng đợt khoái cảm hoa huyệt sinh ra. Cái loại cảm giác này khiến cho người ta dục tiên dục tử, chỉ cảm thấy bên trong ngứa ngứa khó nhịn, cần hắn đến ma sát.

"Ah... Ah... Đình ... Thật thoải mái... Ngứa ngứa, Anh , nhanh, ... Dừng sức... Dừng sức sắp !"

"Chết tiệt ,là em nói đấy" Thở rống một tiếng, hắn dùng lực động thất lưng, ra sức cao thấp , động tác này có thể làm cho hắn đi vào chỗ sâu nhất, hưởng thụ cảm giác bị cô bao trụ, qua lại, đem hạ phúc(thân dưới) hai người đều biến thành một mảnh âm ướt.

Tay nhỏ bé của cô ôm lấy cổ hắn, mái tóc đen nhánh của hắn vì dao động mà tung bay tía lả, thân hình hai người cũng vì thế mà cọ vào nhau , nhũ hoa tuyết nộn cùng bộ ngực cứng rắn va chạm cao thấp nhấp nhô, nhũ hoa cứng rắn nở rộ qua lại quyến rũ tầm mắt của hắn. Bàn tay to kéo nhanh eo nhỏ, tang lực đạo xỏ xuyên qua cô bắt đầu tới tấp., bạc môi tiến đến hôn lên môi cô.

"Bảo bối..... Thích không.....".

Vệ Đình hôn lên nhũ hoa, hắn hỏi mơ hồ.

"Thích..... A....."

"Sẽ còn thích hơn" Vệ Đình nâng cô lên để chân cô kẹp qua hông hắn, đem tuyết nộn nhũ hoa càn đưa vào trong miệng của hắn, càn động thân tăng thêm lực đạo, nhìn huyết nộn bôi thịt phun ra nhiều lần, thị giác thấy hết kích thích càn châm thêm dục hỏa. Hắn càn đưa nhanh hơn, càn dùng sức, không ngừng giào ra hoa dịch, hai người nơi riêng tư chặt chẽ giao triều sát nhập vào nhau, theo tần Suất kết hợp , truyền ra thanh âm .

"Ah! ! Ah! ! Đình ! !"

"Bảo bối -- ah ah! Ngươi hóa huyết thật chặt... Nóng quá... Kẹp chặt thật thoải mái... Ah " Vệ Đình tốc độ dứt vào nhanh hơn.

"Gọi ông xã."

"Ông xã" Cô nghe lời khinh ngâm.

" Thanh Thanh của ta..... Em thực phóng túng....."

"Ah... Ah... ông xã... Hảo hảo làm em.. thao bà xã!" Quá kích khoái cảm làm cho cô nhin không được khóc lên,nói những điều mà cô chắc không bao giờ dám nghĩ lại.

"Ừm.. Bảo bối,em là tiểu yêu tinh dầm đang đi,... chuyên đi quyến rũ nam nhân sao, trả lời nhanh không tôi sẽ dùng đây "Vệ Đình thả chậm tốc độ.

Cảm thấy hân thông thả, đang kịch liệt thờ dốc, Phương Thanh mang theo giọng mũi mềm nói, "em chỉ đối với một mình anh"

"Nói hay lắm...bảo bối... Anh thật muốn đem dâm huyết em... đâm nát?" Cô thật biết cách trả lời lấy lòng hắn, Hắn đẩy cự đại nhục bồng cách một tầng thịt hung hăng ma sát

"Ah Hóa huyết là ... là cho anh đâm nát! ... Ah ah ah! ! Em không được... Đình... không chịu nổi!"Quá kích khoái cảm làm cho Phương Thanh nhin không được khóc lên, thân thể rớt cuộc chống đỡ không được. hoa huyết co rút nhanh, co rút, đem vật cực đại vẫn còn trong cơ thể vậy chặt làm cho hắn càn thêm thư sướng.

"Nhanh..... Cũng sắp..... Chờ ta....."

Vệ Đình thờ gấp, càn dùng sức đưa vài cái, khi nhất kích cuối cùng, thật sâu trong huyết hoa tràn ngập mật sữa.

"A ——"

Phương Thanh nhin không được khê kêu lên, vì khoái cảm mạnh mẽ thâm nhập cả người mà run rẩy, co rút lại hoa huyết không ngừng hấp thu dịch nóng phun trào. Bạch dịch nóng rực lấp đầy tiểu huyện phấn nộn, bắt lưu một tia khe hở, rớt cực, một trận điên cuồng co rúm sau, cô trước mắt trở nên tăm tối hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

" Bảo bối,dậy chúng ta đi ăn" Vệ Đình cung chiều hôn lên trán cô đánh thức tiểu thiên hạ đang ngủ trong lòng.

" Đừng làm ồn" Phương Thanh lằm bằm một tiếng,đưa tay đánh mạnh vào mặt anh,trong ngực anh nhúc nhích tìm được vị trí thoải mái lăn ra ngủ.

Vệ Đình nhìn bộ dạng ngủ của cô không khỏi buồn cười bất đắc dĩ lắc đầu ,cô thực ra vẫn còn trẻ con lắm.

Để cho cô ngủ, Vệ Đình lấy máy tính ra xem xét công việc của công ty.Mấy cái tên trưởng phòng làm việc không đạt được hiệu quả tối đa thật khiến anh bức mình,lúc về hắn phải cho đào tạo lại mới được.Lúc đang định gọi cho Đông Hải nói về việc trừ lương mấy người này thì anh nghe thấy tiếng Phương Thanh.

" Ukm.uh" xoay người lại thấy khuôn mặt ngái ngủ đang mở đôi mắt to tròn nhìn vào anh thì Vệ Đình lập tức vui vẻ ,bỏ qua mọi chuyện nói to : "Tiểu mèo hoang mê ngủ,em hẳn được trao giải con mèo lười của năm"

(may quá :-) mấy anh trưởng phòng lại đc thoát vì chị ý)

"Tại người nào chứ" Phương Thanh trừng mắt nhìn anh,rồi nhìn ra bên ngoài cửa sổ," Bây giờ đã mấy giờ rồi ,sao anh không gọi em"

"Nửa đêm rồi,anh có gọi được con mèo lười dậy đâu ,nào bảo bố dậy đi anh ôm em đi thay đồ rồi bọn mình đi ăn" Vệ Đình cất máy tính ôm cô vào lòng nhân tiện cúi xuống ấn chút đầu hũ của cô.

"Anh sắc lang này,không cần ra ngoài đâu ,hôm nay em sẽ tự nấu "Phuong Thanh vui vẻ mỉm cười.Đây là lần đầu tiên cô và hấn đi du lịch nên muốn tự tay làm cho anh một bữa ăn,hai người cùng vui vẻ ăn với nhau.

"Hả,em sẽ nấu sao"Vệ Đình vừa mừng vừa sợ hết lên,anh chưa bao giờ nghĩ đến việc cô sẽ nấu ăn cho anh.Anh cũng chẳng phải luôn mong muốn cô biết nấu công,cũng chẳng buồn khi cô không biết nấu ăn điều đó chẳng ảnh hưởng gì đến tình cảm anh dành cho cô cả,nhiều lúc anh nghĩ cô không biết nấu ăn cũng được không phải mệt mỏi .Anh có rất nhiều tiền có thể cho cô ăn những thứ cô muốn nhưng khi nghe cô nói vậy,Vệ Đình không thể giấu được nụ cười hạnh phúc trên môi,là một bữa ăn gia đình.

"Chỉ là nấu ăn thôi ,anh có gì phải kinh ngạc như vậy "Từ rất sớm Phuong Thanh đã được mẹ dạy cho rất nhiều món ăn,mẹ luôn dạy cô con gái thì phải biết lo chuyện bếp núc,còn nói là đàn ông yêu qua đường dạ dày .Cô cũng rất thích được vào bếp phụ mẹ nấu ăn,nên cô nấu ăn cũng không tồi đi.

"Anh rất hạnh phúc,bảo bố!" Vệ đình ôm chặt cô "Vợ anh thật tài giỏi"

"Ai là vợ anh chứ" Phuong Thanh đỏ mặt lên lập tức thoát khỏi vòng tay anh ,khoác áo đi vào phòng bếp

"Anh muốn ăn món gì" Cô mở tủ lạnh khinh ngạc nhìn bao nhiêu là thức ăn,này không phải là hấn biết cô sẽ nấu ăn đấy chứ,thức ăn cũng chuẩn bị đầy đủ thế này.

Nhưng cô không biết rằng khách sạn họ ở vô cùng đắt tiền và danh giá vì luôn muốn cho khách hàng có cảm giác như ở nhà nên luôn chuẩn bị đầy đủ như vậy.

"Cái gì cũng được,miễn là của vợ thân yêu tự mình nấu anh đều ăn" Vệ Đình tiến đến ôm phía sau cô cúi xuống nói nhỏ vào tai,rồi thổi nhẹ.

"Không cần như vậy,nếu không sẽ không có gì ăn đâu" Phuong thanh ngại ngùng đẩy anh ra.

"Tuân lệnh bà xã đại nhân" Anh cười cười đứng bên cạnh nhìn bảo bố vắt và chạy lăng xăng trong bếp để chuẩn bị đồ ăn cho mình.Nhiều lần anh muốn tiến đến giúp cô nhưng mấy cái thứ trong bếp này cứ như muốn chống đối anh vậy không hoàn thành nổi hại anh bị cô nói chỉ biết phá cô nên anh chỉ biết ngoan ngoan ngồi chờ.

Còn với Phuong Thanh thì vừa bực mình vừa buồn cười,vì Vệ Đình có ý giúp cô nên Phuong thanh đã nhờ hấn gọt hồ củ cà rốt vậy mà cái vị vương tử hồ mưà gọi gió ngoài thương trường này lại làm không ra gì ,vỏ gọt không hết đã thế còn dùng lực gọt hết cả ruột ,thế thì không biết bao giờ mới ăn được vẫn là tự cô làm,Sau một hồi vắt và cuối cùng bữa tối cũng hoàn thành.

Sau khi dọn xong hai người ngồi xuống,cô ăn thử cảm thấy cũng tạm được đi mà nhìn anh ăn thì rất là vui vẻ lại còn rất nhiều vừa ăn vừa chăm chú nhìn cô.

"Ăn đi ,làm gì nhìn em như vậy"

"Cảm ơn em,anh rất vui" Anh triều mến nhìn gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang bĩu môi chờ anh trả lời.

"Chỉ một bữa cơm thôi mà,anh cần gì phải thế .Em mới nên phải cảm ơn anh vì anh đã đư em đi du lịch chứ ạ"

"Đây là lần đầu tiên ,anh được ăn cơm từ người con gái mình yêu,người con gái mà anh thật lòng quan tâm và người con gái đặc biệt này là thật lòng quan tâm anh mà nấu bữa ăn này ,anh rất hạnh phúc thật cảm ơn em"

Nhìn ánh mắt tràn đầy nhu tình của Vệ Đình cô có chút không nói nên lời ,dù biết trước đây anh đã quen rất nhiều người con gái nhưng cô tin lời anh nói là thật lòng,một người đàn ông bá đạo như anh lại có thể nói ra những lời như vậy thật khiến cô cảm động ,lại còn đôi mắt tràn đầy nhu tình có chút cô đơn làm cô thấy như mình phải có nhiệm vụ xóa đi sự cô đơn đó phải chịu trách nhiệm với anh ,không được làm anh tổn thương.

"Bảo bố,nếu có kiếp trước thật thì anh nghĩ mình kiếp trước chắc hẳn mang nợ em "Vệ Đình ôm cô để cô ngồi vào lòng nhu mi nói.Phải rồi,chắc anh phải có duyên nợ với cô nên sang kiếp này mới yêu cô say đắm như vậy,muốn cung chiều cô đến tận xương tủy.Anh thật không giám tưởng tượng nếu mất cô anh sẽ ra sao,sẽ phải sống thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chương 41

"Phải là em nợ anh mới đúng,nên bây giờ mới cam lòng bị anh bắt nạt để trả nợ đây" Phương Thanh mỉm cười hôn nhẹ lên môi anh.Để được gặp lại nhau thế này ,để được anh quan tâm yêu thương chắc chắn khiếp trước cô đã làm rất nhiều rất nhiều việc thiện,thật cảm ơn ông trời đã cho cô được gặp anh.

Vệ Đình ôm chặt Phương Thanh ,khẽ lắc đầu bọn họ chắc là đều nợ nhau.

"Bảo bối ,em có muốn ra ngoài không,anh dẫn em đi dạo " Anh ôm cô vào phòng ,để cô ngồi xuống giường rồi đi lấy quần áo cho Phương Thanh.

"Em có thể tự làm được,như vậy phiền phức cho anh lắm" Anh cứ chiều cô như vậy ,Phương Thanh sợ mình sẽ chìm trong sự ngọt ngào này mất ,anh sẽ không chê cô phiền chứ?

"Phiền phức,em đang đùa sao bảo bối ,được chăm sóc cho em đối với anh là hạnh phúc,vậy nên ngoan ngoãn ngồi đấy đi" Anh chưa bao giờ phải phục vụ ai,cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ làm việc đó nhưng đối với cô anh muốn làm .Anh không thể chen chân vào khóa khử của cô nhưng tương lại của cô anh muốn tất cả đều có anh .

"Dạ" Cô ngồi nhìn người đàn ông cô yêu đến tận xương tủy.Con người này sao lại hoàn hảo như vậy chứ ,mỗi cử chỉ ánh mắt đều khiến người khác không thể không đắm chìm vào giống như thiên sứ vậy.

"Không chịu,em không mặc " Phương Thanh thét lên không chịu đưa tay nhận lấy bộ đồ anh đưa,anh lấy đầu ra bộ bikini siêu hớ này chứ,cô sai rồi thiên sứ gì chứ anh là yêu ma chuyên dùng khuôn mặt chết người này để dụ dỗ rồi ăn thịt người khác mà người đây bây giờ chính là cô ,người đau khổ này chính là cô .

"Nhưng làm đây vợ ới ,đi vội quá anh chỉ kịp chuẩn bị cho em loại này thôi " Vệ Đình cầm váy và bikini rồi ôm cô lên khuôn mặt ngây thơ hướng cô nói.

"Anh... mua cái khác đi ,ở khách sạn chắc chắn có" Đúng nhất định mua cái khác ,anh đừng có nghĩ cô sẽ ngoan ngoãn mặc loại bikini này lần thứ hai.

"Thế nhưng như thế phí tiền lắm,anh không có,bảo bối em sẽ không bỏ anh vì điều này chứ" Anh hướng Phương Thanh ủy khuất nói,khuôn mặt đáng thương dụi dụi vào vai cô.

"Anh...không..hazz"Phương Thanh á khẩu ,sao có người nói dối không chớp mắt mặt dày thế không biết,nói anh không có tiền thì thà nói rằng mặt trời mọc phía Tây luôn cho rồi ,xem nét mặt còn rõ là tội nghiệp cứ như cô sẽ vứt bỏ anh thật vậy ,cô thua , " Anh muốn sao thì như vậy" Phương Thanh ngán ngẩm cúi đầu ,cô sẽ không bao giờ đấu lại nổi anh.

"Cảm ơn em đã không chê anh " Vệ Đình gian xảo cười ,cởi áo khoác ra giúp cô mặc đồ.

"Anh quá gian xảo ,biến thái"

"Trai không hư ,gái không yêu " Anh nhẹ nhàng đưa tay lên nhũ hoa của cô xoa nắn.

"Đừng ,em thật sự mệt mỏi rồi,không muốn" Phương Thanh nũng nịu ,giữ tay anh không để Vệ Đình tiếp tục làm loạn.

"Chỉ một chút thôi ,bảo bối" Vệ Đình cúi xuống hôn lên đôi môi nhỏ xinh đang chu lên kia ,rồi nhanh tay khóa lại áo cho cô.Cô lúc nào cũng vậy dễ dàng khơi lên dục vọng của anh .Chỉ một câu nói ,một động tác thôi cũng khiến anh điên cuồng ,cho dù anh đã ăn cô bao nhiêu lần thì vĩnh viễn vẫn là không đủ.

You'll also like

Đa Tình (full,NP,18+) by himawari_hikari

Đa Tình (full,NP,18+)

By himawari_hikari

58.2K 701

Văn án

"Ân —— Tiểu Tước, ta muốn..." Trong khi hắn đang gặm cắn cổ ngọc tron mịn, nàng khẽ rên rỉ yêu cầu. Chu Tước là thuộc hạ cận thân, từ nhỏ đã cùng nàng lớn lên, đối với thân thể nàng đều quen thuộc đến cả nàng so ra cũng không hiểu nhiều như hắn, hơn hết hắn còn là được sư (người luyện thuốc) nên dễ dàng châm lên lửa ham muốn nơi nàng.

"Băng chủ, nàng muốn cái gì?" Hắn một bên ôm sát eo nhỏ , lại liên tục hạ xuống những dấu hôn ngân xanh xấn lên xương quai xanh của nàng. Không dừng lại ở đó, hắn một bên kéo xuống quần lót của nàng, ngón trỏ nhanh chóng ve vãn cánh hoa đã ướt sũng, thỉnh linh hắn đã chen được vào trong u cốc mà ung dung thám hiểm. Cạo nhẹ, chơi đùa, xoay tròn, ... hắn như đã vừa lòng với sự ướt át và thít chặt của nàng. Mặc cho nơi hạ thể đã bắt đầu sưng to phát đau, hắn vẫn không gấp mà để cho nàng tự mình chủ động cầu hắn.

Chủ tử chỉ ở vào thời điểm như lúc này mới chịu thu mình trước bọn hắn, hắn không thể bỏ phí cơ hội trên trọc nàng.

" A Bỗng nhiên, người thật đúng là yêu tình!"

Tiêu Vương (h) END by ngontinhqt

Tiêu Vương (h) END

By ngontinhqt

32.6K 276

Vấn án :

Oa, nam nhân đội mặt nạ bạc này thật đáng khen nha! Trước không nói công phu thổi tiêu của hắn xuất thần nhập hóa, chỉ cần khí chất u buồn lại thần bí của hắn cũng đã đủ khiến cho lòng nàng nai con hỗn loạn...

Hào, nếu hắn đã hành hiệp trượng nghĩa ra tay cứu giúp nàng như thế, nàng cũng không rầy rà, quyết định lấy thân báo đáp hắn!

Mà vị hôn phu của nàng này cũng thật xa hoa đi, còn giúp đỡ chữa khỏi thương tật của cha nàng, tiêu diệt đám người xấu xa có ý đồ xâm chiếm hòn đảo nàng đang sinh sống. Ha ha, cậu được con rùa vàng tốt như vậy, nàng thật là có phúc khí-

Chờ hai người vào động phòng xong, nàng mới biết được thì ra chính mình nghĩ quá ngây thơ rồi.

Tình tình của hắn cả lúc gió lúc mưa, lúc thì coi nàng như bảo bối, lúc lại chà đạp nàng như chiếc giày cũ dưới chân. Hại nàng trong chốc lát muốn yêu thương hắn, lát sau đã lại muốn đem hắn đá thẳng ra ngoài!

Hơn nữa nam nhân này còn không phải là hàng nguyên vẹn nha, sớm đã có một nữ nhi mười tuổi. Hại nàng mới làm tân nương, tiếp theo vội đã trở thành mẹ kế của người ta...

Câu hồn đoạt phách (5P, Cao H, inc) by yomi_hiruma

Câu hồn đoạt phách (5P, Cao H, inc)

By yomi_hiruma

22.7K 58

Xấu nữ tung hoành thiên hạ - Dật Danh (full,NP,18+) by himawari_hikari

Xấu nữ tung hoành thiên hạ - Dật Danh (full...

By himawari_hikari

4.4K 65

Xấu nữ đi ngao du giang hồ :v

TRUYỆN H, CAO H, NP, INCEST,...2 by proserpina92

TRUYỆN H, CAO H, NP, INCEST,...2

By proserpina92

214K 285

10 days to live (Mười ngày) Hoa Minh Tuyết (NP, Cao H, short story) - END by HoaMinhTuyết

10 days to live (Mười ngày) Hoa Minh Tuyết (...)

By HoaMinhTuyết

72.3K 2.5K

Thể loại: NP

18+

Cao H

- Cảnh báo: Truyện mang tính chất thỏa mãn cá nhân, có thể có nhiều tình tiết tùy hứng của tác giả, không có ngọt sâu răng, nhịp điệu nhanh, ai không thích mời đi đường khác, tác giả không thích để lại những lời comment mang tính chất chê ông chê eo vì tác giả không phải nhà văn. Thân ái!

Mình Tuyệt thích tùy hứng, thích lung tung, không thích tình cảm dài dòng =."

Nếu thích ngọt sâu răng xin mời đi đường khác, tâm lý "trưởng thành" có thể đi tiếp ٩ (ノ 彡 ٩) ٩

Yêu em by susuiululu

Yêu em

By susuiululu

71.5K 403

Thể loại: sm, rape, sextoys...

"uh..Đình"

"Em dám quyến rũ anh " Vệ Đình gằm nhẹ cắn cắn vào môi cô/

"Em không có là do anh tự suy diễn" Phương Thanh hậm hực nhìn anh,anh lúc nào cũng vậy luôn là người động thủ mà luôn nói cô quyến rũ anh ,cô mới không phải vậy

Bị đôi mắt to tròn ngập nước còn nhiễm chút phong tình nhìn chằm chằm cuối cùng Vệ Đình cũng không nhịn được buông cô ra đi vào phòng tắm"Em vẫn là tự mặc đi ,tiểu hồ ly câu dẫn nam nhân" cô thật không biết là mình như vậy có bao nhiêu là dụ hoặc sao? ở cạnh cô hẳn thấy khan năng kiểm chế của mình chắc luôn ở mức zero.

"Bảo bối,lên xe."Vệ Đình tiến vài bước đem cửa ghế phụ mở ra,hướng Phương Thanh nói"

"Vâng , cảm ơn" Phương Thanh hờn dỗi bước lên xe

"Không cần khách sáo tiểu thư" Vệ Đình kéo qua hôn cô, vẫn còn giận chuyện anh nói cô là tiểu hồ ly sao thật dễ thương .

"Còn giận sao,bảo bối là anh sai rồi không nên nói em như vậy " Anh nắm rồi hôn lên tay cô.

"Em mới không cần giận anh,nhưng nếu anh đã có thành ý như vậy thì cứ xem như là em tha thứ" Phương Thanh mỉm cười hờn hờ ,liếc xéo anh.

"Ngoan, Thanh Thanh giờ em muốn đi đâu ?" Anh vui vẻ xoa đầu cô ,nhẹ nhàng hỏi.

Phương Thanh cau chặt mày, "ngoan" anh luôn dùng từ này để nói chuyện với cô,cô đã là sinh viên đại học rồi đấy

"Em dù có bao nhiêu tuổi, đối với anh cũng chỉ là một cô bé thôi." Vệ Đình dường như đọc được những gì Phương Thanh đang nghĩ, nhàn nhạt đáp.

"Em muốn đi mua một vài thứ." Đã bắt nạt cô như vậy thì hôm nay cô sẽ tiêu hết tiền của anh.

"Trung tâm mua sắm?" Vệ Đình hỏi lại cô

"Không đi được sao.Nếu anh bận em có thể tự đi." Cô cười nhìn anh.

"Bận gì chứ bận mình đi"anh đưa cô đến trung tâm mua sắm lớn trong thành phố, rồi lại dẫn cô đến các thương hiệu trang sức trực thuộc tầm quản lí của công ty anh .

"Đưa em đến đây làm gì?" Phương Thanh cau mày nhìn anh.

"Đem cho tôi nhẫn đôi đến đây,loại tốt nhất " Vệ Đình khí thế bồng bồng trước mặt nhân viên. Thân vận đồ thoải mái rộng rãi tóc cũng không vuốt keo nhưng quả thật vừa bước vào đã làm điên đảo thần hồn của nhân viên nữ.

"Vâng,Tổng giám đốc chờ một lát." Cô nhân viên ngơ ngác cũng vội vàng gạt đầu., tổng giám đốc huyền thoại sao bỗng dung lại đến Nhật ,lại còn mua nhẫn đôi thật làm tan nát trái tim nhân viên nữ các cô.

" Cắt cái khí thế của anh vào!" Phương Thanh trừng mắt nhìn anh, cái người này đi đâu cũng có thể làm mê hoặc nữ nhân được.Mà tổng giám đốc sao? anh lại có cả chi nhánh ở bên này sao?

"Đây thưa tổng giám đốc ,anh xem qua ạ ."

"Được rồi. Cô đi làm việc đi." Vệ Đình phất tay cho cô nhân viên nữ đi chỗ khác, cùng Phương Thanh xem và chọn.

"Em thấy cái nào được,tùy theo ý em chọn .Anh muốn có một món đồ đôi với em" Vệ Đình nắm tay Phương Thanh ước thử nhẫn.

"Vậy thì cái này đi" Phương Thanh chỉ vào cặp nhẫn hình trăng sao.

"Tuân lệnh" Vệ Đình lập tức kêu người gói lại, xong xuôi, kéo cô tiếp tục đi đến khu quần áo.

Bảo bối , mặc cái này." Vệ Đình trực tiếp chọn đồ cho cô, cầm đến một cái váy ngủ màu trắng.

"Anh thích thì lấy mà mặc ." Phương Thanh không muốn nhìn tên sắc lang này nữa chăm chăm vào đồng Jean cùng áo freesize trước mặt, không thèm quan tâm đến anh bên cạnh.

"Thử đi,bảo bối thử một cái thôi. Không đẹp thì không lấy."

"Anh thật phiền đấy." Phương Thanh giật lấy cái váy trong tay anh, bước thẳng một mạch vào phòng thay đồ.

Không lâu sau Phương Thanh bước ra, cái váy đúng thật rất hợp với cô. Vô cùng quyến rũ

"Tiểu thư, cô mặc bộ này thật hợp đó."

"Cảm ơn." Gật đầu nói với người nhân viên kia, hợp gì ,sao cô có thể hợp với mấy bộ đồ hở hang này chứ.

"Vợ của ngài mặc bộ này rất đẹp." Một câu vợ của ngài làm cho Vệ Đình cảm thấy thật mát tai thiếu chút nữa đã đem nguyên cái thương hiệu này về nhà. Lập tức kêu người đóng gói tất cả các mẫu vừa với Phương Thanh vừa thủ hay xem qua, gửi về tận khách sạn

"Anh...." Phương Thanh tròn mắt nhìn đây chuyện sản xuất trước mặt, một đám người bu vào một đồng đồ cần gói. Mua hết bao nhiêu đây? Tính làm gì vậy.

"Hả?" Vệ Đình vẫn còn treo ý cười trên mặt, quay sang nhìn Phương Thanh

"Anh, anh định mua hết bao nhiêu đây hả?"

"Không thích sao?"

"Anh...anh định mua về làm qua cho ai nữa sao?" Phương thanh ngơ ngác hỏi

"Không có, mua cho em " Vệ Đình lắc đầu. Căn dặn nhân viên một chút, lại đưa Phương Thanh đi chỗ khác.

"Anh định đi đâu nữa?" Trời ơi, cô đúng là có ý muốn tiêu tiền của anh thật, vì anh trêu đùa nên muốn phá thật nhưng như thế này, có phải hơi quá rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chương 42

Lúc Vệ Đình đang kéo Phương Thanh sang cửa hàng khác thì nhận được cuộc gọi từ công ty.Cô thấy anh vô cùng tức giận và lo lắng,là công ty làm ăn không tốt sao?

"Thanh Thanh ,Đồng Hải gặp phải chuyện xấu ,bây giờ anh cần phải trở về nên hôm sau chúng ta sẽ đi chơi tiếp được không em?" Tên Đồng Hải này không biết hấn xử lý công việc như thế nào mà xảy ra chuyện.Là bạn thân anh biết Đồng Hải sẽ không bao giờ làm việc gì không cẩn thận chắc chắn đã có người âm mưu hãm hại trong công ty.Anh sẽ xử hết những tên giám phán bội và làm hại đến người anh em tốt của anh.

"Gặp phải chuyện không may ?vậy chúng ta nhanh chóng trở về ,em cũng chơi đủ rồi" Phương Thanh lo lắng hỏi thúc anh về nước.Cô biết Đồng Hải là người bạn quan trọng đối với anh,và anh Đồng Hải là người tốt ,hi vọng anh ấy được bình an.

"Anh sẽ đền bù cho em sau," Vệ Đình hôn lên trán cô rồi lập tức nắm tay Phương Thanh lên xe phóng thẳng đến sân bay.

Khi đến nơi đã có sẵn một chiếc máy bay lớn đang đợi.

"Thiên tử ,ngài đến rồi"

"Nhanh chóng trở về" Anh bước lên vào chỗ rồi lấy điện thoại ra gọi về nước.

"Tất cả chuẩn bị ngay cho tôi, chết tiệt đừng để tôi phát hiện ra là ai trong các người là nội gián hay là không hoàn thành nhiệm vụ khiến Phó giám đốc bị thương, tôi sẽ giết hết không trừa một ai" Vệ Đình tức giận thét vào điện thoại.

"Đình ,.....anh ấy sẽ ổn thôi" Phương Thanh kinh ngạc xen chút sợ hãi nhắm lấy tay anh, cô chưa bao giờ thấy anh như vậy khiến cô có chút xa lạ nhưng không sao đây là anh ,Phương Thanh mỉm cười cô rất vui khi có thể biết được tất cả mọi mặt về anh.

"Bảo bối ,làm em sợ sao,anh xin lỗi?" Vệ Đình kéo Phương Thanh vào lòng ôm chặt lấy Phương Thanh muốn nhận một ít hơi ấm ,anh chưa bao giờ muốn cô thấy mình như thế này,anh chỉ luôn muốn được nuông chiều đối xử ôn nhu với cô .Anh sợ cô bị dọa đến sợ sẽ rời xa anh,sợ cô không thể chấp nổi mặt này của mình .Nhưng chỉ là nhất thời tức giận và lo lắng cho Đông Hải nên anh đã lỡ nói ra những lời như vậy.

"Em rất vui ,vô cùng vui về" Cô cúi đầu vào ngực anh ,Phương Thanh cô cũng không phải là người yếu đuối không hiểu lý lẽ luôn bảo vệ công lý .Cô biết trong xã hội hiện nay luôn cần đấu tranh để tồn tại ,con người luôn phải tự bảo vệ mình. Vệ Đình luôn là người làm việc có chừng mực,cô sẽ không bao giờ vì những người xa lạ muốn làm hại anh mà bảo vệ họ ,nói những lời làm tổn thương anh.

"Tại ..sao..." Anh có chút ngạc nhiên nhìn cô, không phải bị dọa đến hòng rồi chứ

"Bởi vì em tin anh. bởi vì em muốn được hiểu anh hơn ,anh đừng lúc nào cũng đối xử tốt với em ,luôn cho em thấy sự hiền dịu tất cả mặt tốt hay cho em thấy rõ tất cả về anh kể cả những điều chưa tốt ,điều đó sẽ khiến em cảm thấy hạnh phúc hơn nhiều" Tuy cô biết có những việc làm của anh trong khóa khứ sẽ rất khó chấp nhận nhưng sẽ ôn cả thôi vì người đó là anh ,cô sẽ có thể chấp nhận được hết.

"Anh.. Thanh Thanh cảm ơn em ,anh thật sự yêu em chết đi được" Đúng rồi anh lo sợ gì chứ,cô là người mà anh chọn ,thông minh tốt bụng sẽ có thể hiểu cho anh .Tất cả vì quá yêu cô nên mới hồ đồ như vậy sợ hãi như vậy ,bây giờ thì tốt rồi ,Anh hôn lên môi cô ,mãnh liệt cắn mút cho đến khi bờ môi Phương Thanh sưng mọng lúc đó mới chịu buông ra.

"Bảo bối" anh khẽ gọi cô

"Sao ạ" Phương Thanh bị hôn đến mơ màng không biết trời đất gì vô thức đáp lại anh.

"Đã lâu không được động đến em,em lại đáng yêu như vậy thật ghen chết anh"

Phương Thanh đỏ mặt tỉnh hẳn,anh thật không biết xấu hổ ,thật không nên cho anh tí mật ngọt nào cô sẽ bị anh lừa mất"Hôm nay không được ,anh còn có việc gấp cần giải quyết với em cũng mệt lắm" Cô không chịu đâu,bây giờ đang ở trên máy bay mà lại có mỗi hai người anh sẽ ăn hết cô mất ,bị anh ăn chỉ sợ cô sẽ thâm sức về nhà cũng không còn ấy chứ.

Vệ Đình mỉm cười ,chỉ cần được ở bên cô mọi buồn phiền của anh đều biến mất ,việc của Đông Hải vô cùng quan trọng anh cần phải hành động ngay nhưng bây giờ vẫn còn chưa đến nơi nên muốn tận dụng khoảng thời gian này được ở bên cô ,trêu chọc cô. Việc hôm nay thật sự khiến anh vô cùng tức giận ,anh sợ mình sẽ vì nóng giận mà làm đại khai sát giới ,mà trêu chọc có thể giúp anh bình tĩnh lại bên cạnh cô giúp anh ổn định được trái tim mình .Vệ Đình mỉm cười gian xảo đưa tay luôn xuống đưa vào váy của Phương Thanh.

"Buông ra" Phương Thanh xấu hổ có chút giận giữ anh luôn như vậy thích trêu chọc cô,bây giờ là trong hoàn cảnh nào rồi chứ.

"Đùa em thôi,bảo bối ,anh sẽ không làm gì em ,ngủ đi anh muốn nghỉ ngơi một chút" Anh ôm cô vào lòng mình khẽ nhắm mắt lại ,anh cần chớp mắt một chút mà chỉ khi cạnh cô anh mới một giấc ngủ ngon.

"Thật ạ " Phương Thanh mỉm cười thả lỏng ,được nằm trong vòng tay anh có cảm giác vô cùng yên bình và an toàn .Cô ngước lên nhìn anh ,Vệ Đình anh vát và rồi ,anh luôn có bao nhiêu điều phải lo lắng bao nhiêu công việc để làm .Cô phải thật cố gắng mới được để sau này có thể ở bên cạnh tuy chắc không thể bao vệ được anh nhưng có thể cùng anh chia sẻ những công việc khó khăn .Phương Thanh đưa tay lên vuốt đi nét cau mày của anh rồi vuốt xuống đôi môi đầy mê hoặc của anh.

Vệ Đình chợt mở mắt mỉm cười ,đưa lưỡi liếm lấy ngon tay cô "Em nghiện anh quá rồi đấy ,anh thật sự đẹp đến thế sao?"

Phương Thanh ngại ngần không dám nhìn thẳng vào anh "Đừng loạn nữa ,ngủ thôi"

Anh đưa tay lên mân mê đôi môi xinh xắn "Là em không an phận ,quyến rũ anh"

"Vây bây giờ em ngoan được chưa"

"Được ,tha em" Vệ Đình dùng lưỡi liếm môi cô ,hương vị ngọt ngào vẫn vương trong miệng làm anh vô cùng lưu luyến.Ôm chặt cô vào lòng ,Vệ Đình sát bên tai cô thổi một hơi đe dọa "Nhưng em biết không,đàn ông không nên bị bỏ đói quá lâu nếu không thì ..."

"Thì ..sao.." Phương thanh nuốt nước bọt can đảm hỏi

"Sẽ ăn hết người con gái họ yêu cho đến khi thỏa mãn con đói của mình ,nhưng phía rất lâu rất lâu mới có thể giải toát được con đói đó đấy"

"Em.."

Vệ Đình cười gian xảo ,ôm lấy tiểu thiên hạ đáng thương đang run rẩy vào trong lòng mình "Ngủ ngon ,bảo bối"

Ngủ ngon ,anh đưa ra tối hậu thư như vậy cô có thể ngủ được sao,đáng chết !!!

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 43

Đến bây giờ mà t vẫn chưa nghĩ ra cái kết của truyện,hazz :-(hay là cho kết thúc giang dở nhĩ!!! Hehe như thế không biết có bị ném đá không nữa???

(Sorry vì ra muộn dạo này đang thi :-))

Chiếc xe hơi màu đen dừng lại trước cổng Quách gia , một người đàn ông đầy cuốn hút mặc ây trang đang ôm cô gái nhỏ một cách cẩn thận cung chiều.

"Bảo bối,đến nơi rồi ,em dậy đi" Vệ Đình đánh thức tiểu mèo hoang còn đang ngủ say trong lòng mình.

"uh...ạ,,nhưng anh có cần em giúp việc gì không?"Phuong Thanh hướng anh hỏi,dù sao cô cũng là sinh viên khoa kinh tế mà lại thường xuyên được học bổng,cô tự tin về năng lực của mình.

"Không cần đâu,em nhìn lại mình xem ,nhìn em đang mệt mỏi lắm đấy ,anh cso thể tự làm được nhưng mà em đủ sức thì anh muốn..." Vệ Đình gian xảo tà ác sờ mõng cô.

"Sắc lang,anh vẫn là tự làm việc chăm chỉ đi!"Phuong Thanh đỏ mặt đánh tay anh , "Vậy em về để mai còn đi học ,anh về cẩn thận nhé"

"Không làm thì không làm,nhưng phải để anh ôm em vào nhà chứ ,em đừng hong cướp mất niềm vui này của anh" Vệ Đình ôm cô bước ra khỏi xe tiến vào Quách gia.

"Đừng ...anh còn có gì ..."gì còn ở nhà thì sao ,cô hoảng hốt ,phải làm sao?

"Không sao,không có ai ở nhà đâu ,hôm nay công ty nhà họ Trương có tiệc nên họ đi dự tiệc cả rồi" Anh thật sự không muốn đưa cô về ngôi nhà này,chỉ muốn mang cô về biệt thự của mình nhưng bảo bối của anh bình thường có vẻ lạnh lùng nhưng lại vô cùng nhạy cảm.Mà anh mấy này tiếp theo đây chắc anh sẽ không có thời gian trở về nhà chung của hai người nên mới bắt đắc dĩ mang cô về đây.

Anh đưa Phuong Thanh về phòng rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống giường ,kéo chăn đắp lên người ,Vệ Đình ngắm nhìn tiểu thiên hạ của mình ,nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô rồi miễn cưỡng rời đi ,nhưng lại có một bàn tay nhỏ nắm lấy góc áo của anh.

"Đình ,anh thật yêu em sao" nhìn người con trai này Phuong Thanh vẫn không thể tin nổi anh yêu mình ,sợ tất cả là mộng tưởng.

"Cô bé ngốc,anh làm tất cả như vậy em còn không hiểu tâm ý của anh sao?"Đôi mắt Vệ Đình đen láy,sâu thẳm đầy nhu tình nhìn vào người mà anh yêu nhất "Bảo bối,Anh yêu em"

Phuong Thanh động lòng nhìn anh "Em cũng yêu anh"

Tất cả yêu thương chỉ có thể hóa ra ba chữ này đối với Vệ Đình mà nói tất cả lời ngon tiếng ngọt cũng không bằng ba chữ này của cô.

Phuong Thanh chủ động ôm Vệ Đình ,hướng anh dâng lên đôi môi ngọt ngào.

----- (tôi là giải phân cách;-) -----

Sau khi rời khỏi Quách gia Vệ Đình nhanh chóng trở về công ty xem xét công việc .

"Này,còn sống chứ"

"Ông chủ ,sao cậu có thể lạnh lùng như vậy ,dù sao tôi cũng là người bạn thân thiết tốt bụng của cậu" Đông Hải ủy khuất nói.Tên này rõ ràng là đang quan tâm anh nhưng lại luôn tỏ ra lạnh lùng nói ra những lời ác liệt như vậy để che dấu.

You'll also like

Búp bê không nghe lời (NP-H) by yomi_hiruma

Búp bê không nghe lời (NP-H)

By yomi_hiruma

29.5K 87

Trời Đêm Cuồng Dại (Edit, Incest, 21++++) by khichibel

Trời Đêm Cuồng Dại (Edit, Incest, 21++++)

By khichibel

14.6K 75

10 days to live (Mười ngày) Hoa Minh Tuyết (NP, Cao H, short story) - END by HoaMinhTuyet

10 days to live (Mười ngày) Hoa Minh Tuyết (...)

By HoaMinhTuyet

72.3K 2.5K

Thể loại: NP

18+

Cao H

- Cảnh báo: Truyện mang tính chất thỏa mãn cá nhân, có thể có nhiều tình tiết tùy hứng của tác giả, không có ngọt sâu răng, nhịp điệu nhanh, ai không thích mời đi đường khác, tác giả không thích để lại những lời comment mang tính chất chê ông chê eo vì tác giả không phải nhà văn. Thân ái!

Minh Tuyết thích tùy hứng, thích lung tung, không thích tình cảm dài dòng =."

Nếu thích ngọt sâu răng xin mời đi đường khác, tâm lý "trưởng thành" có thể đi tiếp ٸ (ٸ ٸ) ٸ

Yêu em by susuiululu

Yêu em

By susuiululu

71.5K 403

Thể loại: sm, rape, sextoys...

Giai nhân (cao H-3P) by yomi_hiruma

Giai nhân (cao H-3P)

By yomi_hiruma

41.2K 98

Tinh khô và nồng nhiệt (Siêu sắc, H nặng, 21++) - Hoàn by truyensiusac

Tinh khô và nồng nhiệt (Siêu sắc, H nặng, 2...

By truyensiusac

55.9K 456

Tinh khô và nồng nhiệt

Tác giả: Y Sắc

Thể loại: Hiện đại, siêu sắc, SM, HE

Rating: Tùy vào mọi người đánh giá

Số chương: 127 + Phiên ngoại

Nguồn convert: <http://poisonic.wordpress.com/>

Edit: mkhoi

[Edit] Thất Túy Ca Hoài (XK, 3S, H,Incest..) by qiongying123

[Edit] Thất Túy Ca Hoài (XK, 3S, H,Incest..)

By qiongying123

24.4K 108

Thất Túy Ca Hoài

Tác giả: Xuân Thu Loạn

Thể loại: H+, Incest, 3S

Editor: Lei

<https://ngocdichlau.wordpress.com/>

"Cậu còn đùa được như vậy chắc là ổn rồi,có muốn quay lại làm việc luôn không" Vệ Đình mỉm cười ,sau khi nghe nói Đồng Hải đã tỉnh lại anh liền gọi cho hân ,xem ra không còn nguy hiểm nữa thật may mắn.

"Xin cậu,lần này tôi quyết định đình công hân ba tháng ,mà cậu đừng quan tâm đến công việc nữa nhanh đến thăm tôi,tôi thật sự vô cùng cô đơn" Đồng Hải giọng điệu đau thương nói

"Kính tởm,sau khi giải quyết xong món nợ của cậu,tôi sẽ đến"

"Rồi rồi,mà cậu phải báo thù cho tôi đó ,khuôn mặt đẹp trai của tôi suýt bị tổn thương rồi đấy"

"Mặt cậu bị thương thì làm phúc cho các cô gái rồi ,ha ha thôi tôi bận rồi nói cậu sau"

Khéo lại di động ,Vệ Đình lộ ra nét tức giận ,anh ngồi xem xét lại tất cả hồ sơ cho đến khi thư kí đứng ngoài cửa nhắc nhở đã đến giờ họp mới đi ra ngoài,phải nhanh chóng xử lý xong mọi chuyện mới được.

.....

"Thanh Thanh sao mấy hôm nay cậu lại nghỉ học vậy ,tớ nhớ cậu chết đi được !!!" Thu Trang ôm chầm lấy cô mừng nịu

"Cậu bao nhiêu tuổi rồi mà còn ,tớ chỉ đi du lịch thôi"

"Vớ ai vậy,lẽ nào cậu đã có bạn mới không muốn chơi với tớ nữa sao,đừng như vậy tớ chỉ có cậu là bạn thân thôi " Thu Trang lo lắng nắm chặt tay Phương Thanh ,tuy ích kỉ nhưng cô thật không muốn Phương Thanh thân người khác ngoài cô cả.

"Nha đầu cóc,tớ mà là người như vậy sao" Cô mỉm cười nhìn khuôn mặt sắp rung rung nước mắt của Thu Trang.

"vậy nói đi ,cậu đi với ai vậy" Thu Trang vịn vẹo tò mò hỏi

Reng ...reng..

"Đợi tớ ra nghe điện thoại rồi sẽ vào nói ,kể hết mọi chuyện với cậu"Phương Thanh nhanh chóng cầm điện thoại đi ra ngoài,là anh ..

"Alo ,anh"

"Bảo bối,đang làm gì đấy" Vệ Đình hỏi cô,sau khi họp xong bao nhiêu việc còn giang dở khiến anh thật sự mệt mỏi ,anh thật muốn nghe giọng nói của cô,chỉ cần nghe được anh sẽ cảm thấy thoải mái vui vẻ hơn nhiều.

"Em đang chuẩn bị vào học,anh đã làm xong công việc chưa?" Nghe giọng anh có vẻ mệt mỏi khiến cô rất lo lắng ,công việc có gì không thuận lợi sao?

"Chưa, Đông Hải bị thương nên khâu quản lý bị đứt gãy nên...chắc còn phải mất vài ngày nữa mới có thể gặp được em" Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bàn lấy hồ sơ làm việc ,thật muốn bỏ hết để đến gặp cô.

"Thật nhiều việc như vậy!anh nhớ phải giữ gìn sức khỏe,đừng làm việc quá sức" Phương Thanh đau lòng nói,cô thật sự giúp được việc gì cho anh ,muốn khuyên anh nên gác công việc lại nghỉ ngơi nhưng cô biết anh không thể vì anh là người có nguyên tắc với cả bọn họ đã động đến bạn thân của anh,đứng rồi Đông Hải cô phải đi thăm anh ấy ,thay Vệ Đình chăm sóc anh.

"ukm...anh biết rồi,em mới là người phải quan tâm đến bản thân đừng ăn uống thất thường ,nhớ đi ngủ sớm"

"Em đâu phải là trẻ con nữa,mà anh có thể cho em biết bệnh viện mà anh Đông Hải nằm được không ,em muốn đến thăm anh ấy" Cô sẽ đi thăm rồi giúp anh xem xét sức khỏe của Đông Hải,cho anh an tâm mới được .

"Em đến thăm tên đó làm gì,hắn không chết được đâu" Vệ Đình nghiêng răng thét lên ,cô sao lại quan tâm đến người đàn ông khác chứ ,dù cho đó là bạn thân của anh cũng không được ,Thanh Thanh chỉ được quan tâm mỗi anh thôi.

"Anh đừng như vậy ,chẳng phải vì anh nên em mới quan tâm đến bạn của anh sao,không phải anh cũng rất lo cho anh ấy sao?Anh làm xong cũng nên đi thăm anh ấy đi ,chuyện này không phải là lỗi của anh đâu."Phương Thanh mỉm cười,anh lại như vậy rồi bá đạo chiếm hữu ,anh thật không biết ngoài anh ra thì cô không và sẽ không thể yêu được người đàn ông khác sao? Tên này sao không chịu hiểu tâm ý của cô lại nổi giận thành ra như vậy.

"Em..." Sao cô có thể tốt như vậy,luôn thấu hiểu anh.Vệ Đình anh thật sự cảm thấy việc Đông Hải bị thương là do một phần lỗi của anh vì đã sơ sẩy lơ là nên đến bây giờ không đi gặp hắn,muốn lúc nào bắt xong kẻ có tội rồi mới giết hắn ta đến cho Đông Hải xử ,mới đi gặp tên bạn thân này,Anh cũng rất lo cho Đông Hải nhưng vì cảm thấy mình chưa bắt được kẻ có tội ,lòng tự trọng của anh không cho phép anh về tình hình sức khỏe của hắn ,nhưng nếu cô mà đến thì anh sẽ an tâm hơn nhiều.

"Em làm sao" Phương Thanh bấu môi ,có chút bướng bỉnh giận dỗi hỏi anh

"Cảm ơn em nhiều lắm,cảm ơn em vì đã ở bên anh và hiểu anh như vậy.Hắn ở 156 bệnh viện H",Vệ Đình thấy thật may mắn khi có cô bên cạnh.

"Anh nói gì vậy ,cảm ơn gì chứ,anh ấy cũng là bạn của em nữa mà ,chiều tan ca học em sẽ đến bệnh viện " Phương Thanh mỉm cười ,đây là điều nhỏ mà cô có thể giúp cho Vệ Đình.

"Bảo bối..." Vệ Đình nhẹ giọng buồn khẽ gọi cô

"Sao ạ"

"Anh nhớ em " tuy vừa rời xa cô không lâu nhưng anh thật nhớ cô đến sắp điên lên ,nhớ hơi ấm và niềm vui khi được ôm bảo bối của mình vào lòng.

"Đình,em cũng nhớ anh" Anh làm vậy khiến cô cảm thấy vô cùng ngọt ngào

"Anh nhớ nụ cười ,nhớ anh mắt của em.Nhớ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của em mỗi khi anh tiến vào ,vào giọng nói ngọt ngào đầy quyến rũ khi em cầu anh nhanh lên ..." Vệ Đình bá đạo hoài niệm nói

"Anh....."

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 44

A...a...a.. ,vậy mà cậu lại giấu mình ,phạt cậu phải bao tở một châu .

"Rồi ,rồi,cũng không phải muốn giấu cậu mà tại tớ chưa có thời gian để nói,sau giờ học cậu cùng mình đến thăm bạn anh ấy rồi về bọn mình cùng đi ăn nhé"Phương thanh vui vẻ nói,.Sau khi cùng Vệ Đình nói chuyện điện thoại thì cô vào kể hết chuyện giữa hai người cho Thu Trang nghe ,Thu Trang là bạn thân của cô nên cô muốn cho cô ấy biết chuyện.

"Được ,cậu đã hứa rồi đấy nhé!!" Để phạt cô thân Phương Thanh ,Thu Trang cô phía chọn món thật đắt mới được.Cuối cùng cô bạn suốt này chỉ biết học tập và làm việc của cô đã có người thương rồi cơ đấy ,Hihi đã bị rơi nặng vào lưới tình

(Thu Trang sẽ không thể nào biết được sau buổi chiều định mệnh này thì cuộc đời cô cũng sẽ hoàn toàn thay đổi)

"Đến rồi,bọn mình vào thôi" Phương Thanh nắm tay Thu Trang vào bệnh viện.

"Cậu có thể lên trước được không ,tớ phải qua mua ít thuốc cho bạn gần nhà ,nghe tớ nói đến bệnh viện nên cô ấy nhờ mua"

"VẬY CẬU ĐI ĐI NHÉ"

Phuong Thanh nhanh chóng đi đến phòng bệnh Vip 1

"Đồng Hải ,anh đã đỡ hơn nhiều chưa,hôm nay em mang rất nhiều táo đến cho anh đây,Vệ Đình nói anh thích nhất là táo" Phuong Thanh bước vào vui vẻ nói,nhìn quanh thấy bao nhiêu cô y tá đang vây quanh Đồng Hải .Hazz đúng là bạn thân có khác người naoof người đầy đều thu hút phụ nữ ,ở chỗ nào cũng có cả loạt phụ nữ vây quanh.

"Phuong Thanh ,em đến thật tốt chứ không giống tên vô tâm nào đó ,mau vào đây" Đồng Hải nói các cô gái đi ra ngoài ,hướng Phuong Thanh vây tay.Cái tên Vệ Đình này ,cho người phụ nữ của hắn đến thăm anh ,đã tốt thì tốt cho trót lại còn trả đũa anh hay sao chứ.Táo là quả mà anh ghét nhất mới đúng.

"Vâng ạ"Phuong Thanh và Đồng Hải ngồi nói chuyện một lúc thì phòng bệnh bật mở.

"Xin lỗi Thanh Thanh tớ bị lạc đường" Thu Trang ủy khuất nói.

"KHÔNG sao,vào đây Trang"

"Trang??" Bạn em sao ,Đồng Hải ngược lên nhìn về phía của phòng.

"Vâng ạ ,đây là bạn em Thu Trang còn đây là Đồng Hải bạn thân chí cốt của anh ấy"

"Chào anh ,em là Thu Trang" Thu Trang nhìn chàng trai tuyệt suất trước mặt,sao nhìn anh có vẻ quen thuộc nhỉ?

"Em..." Đồng Hải lặng người nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt.Cô không phải là vật nhỏ bướng bỉnh của hắn sao,cô gái hại hai anh em hắn không thể nào quên được,khiến hắn tìm kiếm khắp nơi bây giờ rốt cuộc đã ở trước mắt hắn.

"Đồng hải,anh không sao chứ" Phuong Thanh thấy anh lặng người không khỏi lo lắng hỏi.

"Anh không sao,nhưng bây giờ anh còn có việc một tí.cảm ơn em và bạn em đã đến nhưng hôm sau mình gặp lại được không" anh sợ không chịu được ,sợ nhìn cô lâu hơn tí nữa sẽ không kiềm chế được mình mà bắt lấy cô.Anh phải nhin xuống ,đầu tiên là phải thông báo cho Đồng Thần biết là anh đã tìm thấy được cô.

You'll also like

Búp bê không nghe lời (NP-H) by yomi_hiruma

Búp bê không nghe lời (NP-H)

By yomi_hiruma

29.5K 87

Trời Đêm Cuồng Dại (Edit, Incest, 21++++) by khichibel

Trời Đêm Cuồng Dại (Edit, Incest, 21++++)

By khichibel

14.6K 75

10 days to live (Mười ngày) Hoa Minh Tuyết (NP, Cao H, short story) - END by HoaMinhTuyet

10 days to live (Mười ngày) Hoa Minh Tuyết (...)

By HoaMinhTuyet

72.3K 2.5K

Thể loại: NP

18+

Cao H

- Cảnh báo: Truyện mang tính chất thỏa mãn cá nhân, có thể có nhiều tình tiết tùy hứng của tác giả, không có ngọt sâu răng, nhịp điệu nhanh, ai không

thích mời đi đường khác, tác giả không thích để lại những lời comment mang tính chất chê ông chê eo vì tác giả không phải nhà văn. Thân ái!

Minh Tuyết thích tùy hứng, thích lung tung, không thích tình cảm dài dòng =."

Nếu thích ngọt sâu răng xin mời đi đường khác, tâm lý "trưởng thành" có thể đi tiếp ㄟ (ノ ㏄) ㄟ

Yêu em by susuiululu

Yêu em

By susuiululu

71.5K 403

Thể loại: sm, rape, sextoys...

Giai nhân (cao H-3P) by yomi_hiruma

Giai nhân (cao H-3P)

By yomi_hiruma

41.2K 98

Tình khô và nồng nhiệt (Siêu sắc, H nặng, 21++) - Hoàn by truyensieusac

Tình khô và nồng nhiệt (Siêu sắc, H nặng, 2...

By truyensieusac

55.9K 456

Tình khô và nồng nhiệt

Tác giả: Y Sắc

Thể loại: Hiện đại, siêu sắc, SM, HE

Rating: Tùy vào mọi người đánh giá

Số chương: 127 + Phiên ngoại

Nguồn convert: <http://poisonic.wordpress.com/>

Edit: mkhoi

[Edit] Thất Túy Ca Hoài (XK, 3S, H,Incest..) by qiongying123

[Edit] Thất Túy Ca Hoài (XK, 3S, H,Incest..)

By qiongying123

24.4K 108

Thất Túy Ca Hoài

Tác giả: Xuân Thu Loạn

Thể loại: H+, Incest, 3S

Editor: Lei

<https://ngocdichlau.wordpress.com/>

"VẬY BỌN EM XIN PHÉP VỀ TRƯỚC" Phương Thanh cúi chào rồi cùng Thu Trang ra cửa.

"Chào anh" Thu Trang xoay người lại nhìn Đông Hải lần cuối ,sao tìm cô lại đập mạnh thế này,Cảm giác anh có cái gì đó rất thân quen .

"Đi nào ,mình bao cậu một bữa" Thấy Thu Trang thất thần Phương Thanh kéo cô ra phía ngoài ,nhanh chóng dùng đồ ăn dụ cô.Phương Thanh biết Đông Hải là người phong độ đẹp trai nên Thu Trang cảm thấy lưu luyến cũng đứng nhưng cô sợ Thu Trang mà yêu Đông Hải thì sẽ bị tổn thương nên mới nhanh chóng kéo cô bạn thân ra khỏi phòng bệnh.

"Được ,chúng ta đi"

Đây đã là ngày thứ năm cô và anh không gặp nhau rồi,cô thật nhớ anh nha.

"Phương Thanh,em đã làm việc xong rồi sao,đã lâu không gặp em" Hàn Phong tiến nhanh đến Phía cô.

"Học trưởng,em vừa tan ca à" không phải cô bận mà là vì cô muốn tránh anh,không muốn bị người khác hiểu lầm quan hệ giữa hai người,với lại bây giờ trong lòng cô luôn nghĩ về người đàn ông của cô,cô không muốn anh hiểu lầm.

"Hay quá,vậy bọn mình ra ngoài ăn tối ,anh mời em một bữa xem như tạ tội với em vì sự việc hôm trước" HÀN Phong mỉm cười dịu dàng ,đã lâu không được gặp cô. Tiểu học muội vẫn xinh đẹp như vậy .Cô luôn chiếm một vị trí quan trọng trong lòng anh.

"Không được ,hôm nay em có hẹn rồi ,xin lỗi anh"

"Vớ ai? Vậy chúng ta ra uống nước một chút thôi" Hàn Phong hỏi cô ,mặt anh mang theo nét đượm buồn.

"Vớ tôi"

Phương Thanh nghe thanh âm chưa kịp ngoảnh lại đã bị một bàn tay bá đạo ôm vào lòng ,Cảm nhận được vòng tay và giọng nói quen thuộc khiến cô vô cùng an tâm,đôi môi xinh xắn không khỏi nở nụ cười,tay nắm chặt tay anh.

"Xin hỏi ,thiên vương đến đây có việc gì" HÀN Phong tức giận ,xót xa nhìn tiểu học muội bị người khác ôm vào lòng.

"Tất nhiên là đến đón bạn gái tôi,không ngờ Trương thiếu gia lại thân thiết với bảo bối nhà tôi như vậy" Vệ Đình liếc mắt gian xảo cười nói.muốn mơ mộng đến bảo bối nhà hắn ,đừng hòng mơ tưởng.

"Cô ấy là học muội của tôi nên mới thế" Hàn Phong cây đắng ,chua chát nói.

"Vậy xin phép,chúng tôi đi đây " Vệ Đình đắc ý .ôm lấy Phương Thanh về phía xe.

"Học trưởng,em đi trước ,anh về an toàn "

Dọc theo đường đi, Vệ Đình tức giận một câu cũng không nói, thẳng đến về tới nhà của cô , vào giường ,đem cô ôm ngồi xuống giường cũng không nói chuyện .Cô gái này anh cấp tốc xử lý công việc để đến gặp cô ,mà lại nhìn thấy cô đang nói chuyện với tên Hàn Phong kia thật vui vẻ ,tức chết anh.Cô luôn làm anh phải lo lắng.

"Đình Anh sao vậy?" Phương Thanh thật không biết vì sao Anh không nói chuyện cùng cô,mà chỉ lặng lặng ôm cô ngồi trên giường.

"Hừ! Làm cái gì? Là bị em làm tức chết? Em sao lại nói chuyện cùng anh? Muốn quyến rũ nam nhân? Thừa dịp Anh không ở, hai người liếc mắt đưa tình à?" Biết là cô sẽ không nghĩ đến tìm một nam nhân khác, nhưng anh vẫn không khỏi ăn giấm chua khi cô cùng người khác nói chuyện.

" Anh .. đang nói cái gì a? Bình tĩnh một chút được không, em cùng học trưởng hoàn toàn không có cái gì." Ý tưởng trong lòng cô, anh nhất định là hiểu lầm .

Không cho cô có cơ hội biện giải, đôi môi ấm nóng lập tức hôn lên cái miệng nhỏ nhắn bạc trắng của cô , cái lưỡi bá đạo tham nhập trong miệng cô khẽ nhếch , giữ lấy mỗi một chỗ non mềm trong miệng cô . Lưỡi cứ lướt qua, chuyển động ở trong miệng cô , điên cuồng hôn làm cho cô bắt đầu mê mẩn, một cổ dục hỏa kịch liệt ở hạ thân anh hùng hực thiêu đốt, anh muốn cô! Trong đầu anh hiện tại chỉ tồn tại duy nhất ý niệm này.

"Đình ,đừng như vậy ,em không.."Phương Thanh khóc ,cô thực sự rất nhớ anh,nhưng sao đến lúc gặp nhau lại thế này .Anh sao lại đối xử như vậy với cô chứ.

Vệ Đình đã bị tức giận làm mờ lí trí ,khi anh phát hiện có nước rơi trên mặt mình , thế này mới phát hiện, trên gương mặt của cô đầy lệ.

"Đáng chết,anh xin lỗi bảo bối " Thấy vẻ mặt cô thống khổ,lý trí anh lúc này mới trở về một ít,anh lại làm cô khóc .

Vệ Đình ôm chặt cô nói: "Anh không muốn em tiếp xúc với tên Hàn Phong kia, anh em vốn có ý đồ đối với em." Giọng nói của anh đầy vẻ khó chịu.

Cô nhẹ gạt đầu, "Vốn dĩ em ở trong trường , là học trưởng đột nhiên xuất hiện..... Anh phải tin tưởng....." Còn chưa có nói xong, đôi môi lại bị anh che kín lại.

Đôi môi nóng rực di chuyển lần lần xuống cổ trắng ngần của cô , nhẹ nhàng cắn cắn xương quai xanh, hạ xuống một dấu hồng ửng đầy kích thích. "Không cho em gọi anh là học trưởng ngọt ngào như vậy"

"Anh ,bá đạo,Vệ Đình em nhớ anh" Phương Thanh ngượng ngùng nói,t rong lòng anh , thật sự rất ấm áp! Làm cho cô có cảm giác cả đời cũng không muốn rời đi , muốn được vĩnh viễn ở trong vòng emy ấm áp này của anh.

"Anh cũng nhớ em vô cùng bảo bối,mà em đói bụng sao? Có muốn ăn chút gì hay không ?" Anh cưng chiều ,hôn lên cái miệng nhỏ xinh đang buống bình chu lên của cô.

"Em còn không đói bụng....." Cô hiện tại chỉ muốn được nằm trong vòng emy ấm áp này ,đã 5 ngày không được anh ôm rồi

"Thật sự không đói bụng? Nhưng là Anh đói bụng a!" Anh cười có chút tà ác. Cô vẫn đang còn bản thân, thẳng đến khi thấy anh tươi cười,"Đói bụng vậy anh đi ăn trước đã."Anh chắc làm việc mệt mỏi nên đói lắm rồi, cô càng nói càng nhỏ giọng. "Thật vậy chẳng? Vậy Anh đây sẽ không khách khí "Đôi môi anh đột nhiên dựa vào cô thật gần thật gần, giây tiếp theo , " Anh muốn ăn, chính là em!" Nụ hôn của Vệ Đình hạ xuống rất nhanh , hoàn toàn đúng ngay lúc cô đang định mở miệng kháng nghị .

Vệ Đình ùng nộ hôn triển miên nhất khiêu gọi lên nhiệt tình của cô , anh chặt chẽ chiếm cứ đôi môi mọng của cô, đầu lưỡi anh nhanh chóng luồn lách vào miệng cô. Ve vuốt lấy đầu lưỡi của cô , dùng sức mút xoay tròn đùa giỡn bên trong.

"Ngô..... n....." Hai vòng tay nhỏ bé của Phương Thanh không biết đã vòng lên cổ anh từ lúc nào, hai thân hình tựa như nam châm dán sát vào nhau ,mặt đỏ tím đập tiếng thò dúc không ngừng, tiếng rên rỉ động tình, càng thêm ái muội..... " Ừm..... Hừ....." Toàn thân cô mềm nhũn vô lực, chỉ có thể để mặc anh ôm ấp, bên miệng tràn ra thở gấp , than nhẹ. " Bảo bối miệng của em thực ngọt....."Anh hôn nhẹ lên đôi môi đã sưng mọng vì nụ hôn của anh.

"Uy Anh ăn thật ngon" Động tác anh ôn nhu nâng lên hai má ửng hồng của cô , đầu lưỡi không buông tha liếm vòng quanh cánh môi của cô , một chút có, khiêu khích nhẹ nhàng một chút không .

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chương 45(H)

Phương Thanh ngược nhìn mắt của anh thiếu đi ôn hòa bình thường, hé ra hung mãnh,hoàn toàn giống như là ánh mắt dã thú. "Đình" Không phải là do nhìn quá lâu chứ, Cô không khỏi nhũn lòng này, nhìn qua anh có chút lạ lẫm.

"Bảo bối,gặp anh." Vệ Đình kéo tay nhỏ bé của cô, trực tiếp che ở trên nóng bỏng của mình.

Miệng nhỏ của cô có chút mở ra, cảm giác như bây giờ anh còn lớn hơn , làm cho cô nhìn không được thờ dúc vì kinh ngạc. Thực tế khi bàn tay nhỏ bé của cô che ở thô thiết anh, nhiệt thiết còn chưa bùng bùng phần chần, nhưng so với độ ấm trong tưởng tượng của cô cao hơn một ít. Hai tay của cô nhẹ nhàng che ở trên mũi dao thịt của anh, ngây ngô không biết được bước tiếp theo phải làm như thế nào, chỉ biết dùng bàn tay nhỏ bé nắm ở nhiệt thiết của anh, nhẹ nhàng mà cao thấp khuấy động lấy, vốn là xui xẻo to và dài, lại như là vật còn sống, dần dần tại bên trong lòng bàn tay của cô bùng bùng phần chần đứng lên.

"Bảo bối ,thật tuyệt , tiếp tục..... chính là như vậy....." anh thoải mái mà thở khê một tiếng. Thật không ngờ cô chỉ đụng chạm như vậy, cũng đủ để cho thần kinh toàn thân của anh căng thẳng. Cô lên lút liếc nhìn anh, phát hiện nét mặt của anh tựa hồ rất thoải mái, phảng phất được anh ủng hộ vậy, càng là không ngừng cao thấp khuấy động. Thẳng đến anh bắt lấy tay nhỏ bé của cô, con mắt màu đen nóng bỏng mà nhìn đến cô.

"Dùng cái miệng nhỏ nanh của em giúp anh"Vệ Đình để cô nằm xuống , đầu tiên là đem thân thể mềm nhũn vô lực của cô xếp dịch vị trí, một trăm tám mươi độ quay ngược về phía sau, để cho đầu của cô úp vào hạ thân của Anh , còn mình không hề do dự chuyển người nằm bên dưới cô, biến thành nữ trên nam dưới.

Không..... Không cần như vậy." Phương Thanh cho tới bây giờ không nểm thừa qua tư thế hổ thẹn thế này, hiện tại lửa nóng phân thân của anh thật lớn ở trước mặt của cô, làm cho cô không biết làm sao tránh né vật đó. Vệ Đình đương nhiên không có khả năng cho cơ hội để cô rời đi , hai tay kéo cặp đùi trắng nõn đang muốn bỏ chạy của cô, nhanh chóng giữ chặt móng của cô, làm cho cái miệng nhỏ nanh của cô nhắm ngay vật thô to của anh. Tay nhanh chóc trút đi đồ trên người cô, đôi môi của chính mình thì lại dán ngay tiểu huyết đồ ửng mê người của cô,hai người hình thành tư thế phiến tình hơn nữa. Khiêu khích vuron đầu lưỡi, khê liếm nơi sưng đỏ kia, cái lưỡi ma quái của anh búng nhẹ lên hạch hoa nhỏ, làm cô nhìn không được oản người hét lên. " Uhm a....." Đôi mắt xinh đẹp , lộ ra một chút sưng mù. Gương mặt của Phương Thanh đỏ ửng tựa như trái táo chín, nhìn cự long to lớn của anh sừng sững ngang nhiên ngay trước mắt cô. "Bảo bối,em thật là một tiểu yêu tinh ghẹo người mà,đều như vậy còn nói không cần, ngoan, ngoan nào, ngậm nó."Anh ôn nhu, nhưng lại bá đạo không chấp nhận kháng cự. Hai tay ôm chặt lấy móng tuyết của cô, cả gương mặt anh vùi vào hoa cốc ướt át kia.

Nóng thiết ngang nhiên đang đỉnh hướng gương mặt của cô, cô không thể không mở ra cái miệng nhỏ nanh, nhẹ nhàng ngậm lấy đỉnh thiết tròn. Anh vừa tiến vào miệng nhỏ của cô, hầu như nhồi vào khoang miệng. "Dùng đầu lưỡi của em thè lưỡi ra liếm nó" Anh trầm thấp mở miệng, không nghĩ tới miệng nhỏ của cô so với trong tưởng tượng của anh còn ấm áp hơn nhiều.

Cái miệng nhỏ nanh của cô há thành hình chữ O, thịt dao trong miệng cô cao thấp khuấy động, cô dùng bàn tay nhỏ bé vịn vào hai viên cầu dưới thô và

dài. Anh xoay người nhìn bộ dáng cô phun ra nuốt vào, nóng thiết cang suồng sã từ phía phình to, thành dài, thiếu chút nữa lách vào bạo cái miệng nhỏ của cô. "Chính là như vậy.... .." Thanh âm của anh trở nên vẫn đục, nhìn qua nét mặt của cô. "Dùng đầu lưỡi của em liếm nó... "

"Ngô ân....." Thấy anh hài lòng cô cảm giác có thành quả vui vẻ cho cái miệng nhỏ nanh của cô mót thật nhanh, thật nhanh. Mà động tác của cô , lại làm cho hạ thân của anh truyền đến một trận lại một trận run rẩy.

Anh đem mặt úp vào đóa hoa rậm rạp kia, há miệng hôn trụ hoa thân của cô , đó là một loại hương vị ngọt ngào mê người "Ách..... Không..... Không cần..... Nơi đó..... Thực bẩn....." Cô làm khó, bất an vặn vẹo thân mình, nhưng uốn éo như thể càng làm cho chớp mũi của anh ma sát sâu hơn vào hoa hạch kia.

A....." Cô nhin không được phát ra ngâm khẽ, toàn thân cao thấp mẫn cảm đều nhẹ nhàng rung rung.

"Đừng ngừng!" Anh mệnh lệnh cô tiếp tục hút nóng thiết của anh. "Dùng cái miệng nhỏ nanh của em ngâm lấy nó,nhưng nơi này sao lại bẩn đâu? Thanh thanh nơi này....." Vừa nói, lưỡi anh vừa lướt một vòng miêu tả hình dạng hoa thân , " Thực ngọt a!" Anh nhẹ giọng tán thưởng.

Vệ Đình bắt đầu trước sau lay động, Mỗi một cái tiến vào trong miệng, đều dùng sức giống như muốn xâm lược sâu hơn vào bên trong miệng cô. Cô cảm giác có chút thống khổ, nhưng là loại cảm giác này là chưa từng có, rồi lại làm cô không hiểu mà hưng phấn. Theo động tác của anh, cô như một nữ nô nghe lời, , lại để cho vật nam tính của anh tại trong miệng chính mình ra ra vào vào, bộ lông giữa hai đùi cao gãi lấy khuôn mặt nhỏ nanh của cô. "Ah....." Anh than nhẹ một tiếng, thoải mái mà thở hân hân. "Em giỏi quá! cái miệng nhỏ nanh của em thật tuyệt "Nhưng chưa đủ trong cơ thể như là có một ngọn lửa đang thiêu đốt, anh không có cách nào khác chế dục vọng của mình, chỉ có thể ở trên người của cô tìm kiếm vui vẻ sung sướng.

Bàn tay to của anh nhẹ nhàng họa trên môi cô, rồi mới lướt xuống cổ họng trắng như tuyết , tiếp theo lần xuống bộ ngực tròn trịa của cô, cách vật liệu may mặc mỏng manh , anh tìm được đầu nhũ tiem của cô .

" Ừm..... Đình....." Thanh âm thoảng khàn khàn thoát ra khỏi đôi môi đỏ mọng của cô , cô muốn anh, ôm chặt lấy anh.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 46(H)

"Anh muốn em!" Nói xong, một tay của Vệ Đình từ phía sau tham tiến vào trong hoa huyết Phương Thanh, xoa nắn .

"A. Ân. Đình. A." Khẽ rên ra tiếng, Phương Thanh không được tự nhiên vặn vẹo vòng eo, lại khiến anhy Vệ Đình thuận lợi hoạt tiến sâu vào huyết của cô, vuốt ve nội bích mềm mại.

"Em cũng rất muốn đúng không!" Trên miệng nhếch lên nụ cười thỏa mãn, Vệ Đình bắt đầu gia nhập ngón anhy, không để cho Phương Thanh có thời gian thở dốc nhanh chóng nhét vào.

"chậm ,chậm thôi " Phương Thanh ôm chặt lấy anh thở dốc

"Bảo bối, Em phải chịu trách nhiệm những gì mình làm, xem đi, cơ thể của em đang kêu gào anh chà đạp. Còn nữa, chỗ này của anh sắp chịu không nổi nữa rồi."

"A. A ân. Ân. Đình. Ân." Hiểu được rằng dù cô nói như thế nào đi nữa cũng vô dụng, thân mình Phương Thanh hơi nghiêng mình về phía trước, dựa vào lưng Vệ Đình, tiếp nhận nụ hôn của Vệ Đình. Cô cũng rất muốn Đình !

Anh khàn giọng chất vấn. "Bé yêu, anh là ai?"

"Hừm? Vệ Đình!"

"Đúng! Ngoan! Nói cho anh biết, anh vuốt ve em như vậy, em có cảm giác gì?"

"Ừm... rất thoải mái, rất thích."

"Vậy anh không nhin nữa đâu" ,một tay thuận dịch lỏng vuốt nhẹ đám lông, tay kia đỡ lấy cự vật thô to nhắm ngay hoa huyết ướt đầm mà đâm vào, vô cùng quen thuộc mà nhẹ nhàng xoay nhẹ mấy vòng, lại hung hăng dùng sức thâm trầm mà sát nhập tiểu huyết.

Ân...a...a Phía sau gây thịt vô tình rút ra lại hung mãnh đâm vào, không ngừng lặp lại. Tơ máu theo hỗn hợp chất lỏng theo cự vật tràn ra khỏi hoa huyết rơi trên đất, có tí tách âm thanh. 'Phốc xuy phốc xuy' thanh âm cùng tiếng hít thở dày đặc khoái cảm làm cô bật ra thanh âm nức nở, tất cả đan vào thành một mảnh phổ ra bản nhạc dâm lãng.

"Bào bối nhỏ em quả là cực phẩm! Âm thanh tràn đầy hưng phấn cùng đặc ý. Thịt huyết kẹp thật gấp, tầng tầng lớp lớp thịt huyết cắn gây thịt của anh thật thoải mái. Tiêu yêu tinh, chỗ này, thế nào?" anh nhắm ngay chỗ thịt mềm, hung mãnh va chạm

"Ngô...Ân...Ha...Không...Nói đó...Không cần.." Trong miệng tràn ra tiếng rên rỉ, một cổ tê dại thật lớn từ hoa huyết tràn ra.

Vừa ướt vừa chặt, anh với cô đã làm bao nhiêu lần rồi, nhưng mỗi lần đều rất chặt, bị kẹp sắp khoát chết cô đúng là tiểu yêu tinh của anh!" Anh xoay mông Anh, làm cho thịt kiểm cũng xoay tròn trong cơ thể cô, gây thịt "phốc xuy" một tiếng lại cắm vào hoa huyết, tư thế như vậy làm cho cự vật của anh càng thêm xâm nhập sâu trong hoa huyết. Bảo bối của anh đáng yêu thế này, không thể để người khác thấy được, nhất là tên Hàn Phong kia, phải bắt cô hứa không gắp tên đó mới được. Vệ Đình nhếch mép thả chậm tốc độ còn cố ý như muốn rút ra...

"ukm... không muốn,câu anh "Nóng, cô muốn nữa ,Phương Thanh thấy anh giận thả chậm nhịp độ ,cô sắp điên lên mất

"Cầu anh làm gì, tiểu thanh thanh?"

You'll also like

Búp bê không nghe lời (NP-H) by yomi_hiruma

Búp bê không nghe lời (NP-H)

By yomi_hiruma

29.5K 87

Trời Đêm Cuồng Dại (Edit, Incest, 21++++) by khichibel

Trời Đêm Cuồng Dại (Edit, Incest, 21++++)

By khichibel

14.6K 75

10 days to live (Mười ngày) Hoa Minh Tuyết (NP, Cao H, short story) - END by HoaMinhTuyết

10 days to live (Mười ngày) Hoa Minh Tuyết (...)

By HoaMinhTuyet

72.3K 2.5K

Thể loại: NP

18+

Cao H

- Cảnh báo: Truyện mang tính chất thoả mãn cá nhân, có thể có nhiều tình tiết tùy hứng của tác giả, không có ngọt sâu răng, nhịp điệu nhanh, ai không thích mời đi đường khác, tác giả không thích để lại những lời comment mang tính chất chê ông chê eo vì tác giả không phải nhà văn. Thân ái!

Minh Tuyết thích tùy hứng, thích lung tung, không thích tình cảm dài dòng =."

Nếu thích ngọt sâu răng xin mời đi đường khác, tâm lý "trưởng thành" có thể đi tiếp (ノ▽ノ)

Yêu em by susuiululu

Yêu em

By susunululu

71.5K 403

Thể loại: sm, rape, sextoys...

Giai nhân (cao H-3P) by yomi hiruma

Giai nhân (cao H-3P)

By yomi_hiruma

41.2K 98

Tình khô và nồng nhiệt (Siêu sắc, H nặng, 21++) - Hoàn by truyen sieusac

Tình khô và nồng nhiệt (Siêu sắc, H nặng, 2...

By truyen sieusac

55.9K 456

Tình khô và nồng nhiệt

Tác giả: Y Sắc

Thể loại: Hiện đại, siêu sắc, SM, HE

Rating: Tùy vào mọi người đánh giá

Số chương: 127 + Phiên ngoại

Nguồn convert: <http://poisonic.wordpress.com/>

Edit: mkhoi

[Edit] Thất Túy Ca Hoài (XK, 3S, H, Incest..) by qiongying123

[Edit] Thất Túy Ca Hoài (XK, 3S, H, Incest..)

By qiongying123

24.4K 108

Thất Túy Ca Hoài

Tác giả: Xuân Thu Loạn

Thể loại: H+, Incest, 3S

Editor: Lei

<https://ngocdichlau.wordpress.com/>

"Ân. Không dừng.... dừng lại... muốn anh tiếp tục"

"Vậy em sau này không được nói chuyện cùng tên Hàn Phong kia nữa" anh gian xảo không cho gây thịt cắm vào vòn xung quanh hoa huyết của cô

"Nhưng.... em và học..... tưởng là bạn, Đình cầu anh" Phương Thanh nước mắt lưng tròng nét mặt đáng yêu đầy dụ hoặc nhìn anh.

"Không ngoan thì phải phạt" Phía sau Vệ Đình lại cố ý cùng cô đối nghịch, Anh tựa hồ đặc biệt hưng phấn. Dưới thân đối với cô không vào ở phái ngoài bắt trước động tác giao hợp, hung ác và chạm, khoái cảm te đại làm cô cảm giác như điện lưu thông toàn thân, một cỗ lớn mật dịch lại tràn ra.

"Hô...hồ...em đồng ý ,cho em"

"Được, bảo bối ,em ngoan ngoan thì mỗi ngày đều cho em" Vệ Đình nắm lấy vòng eo mềm mại, đè mạnh xuống dùng sức động thân dưới đem Phương Thanh đâm điên cuồng, tiếng va chạm liên hồi cùng tiếng nước phốc phốc nhanh đẩy thần trí cô bay mất, chỉ cảm thấy thỏa mãn, khoái cảm xông lên tận não rồi chạy về hạ thân

"Ha, thật thích ,Đình ,,,,,"

"Nhanh như vậy sao. đã thỏa mãn sao, Còn chưa hết mà, anh còn chưa bắn nữa nha."

Cực vật càng thêm hung ác ở trong hoa huyết, nhiều lần đỉnh chạm vào miệng tử cung, va chạm ra một sóng lại một sóng khoái cảm. Tốc độ của Anh càng lúc càng nhanh, cô sợ hãi hơi dịch mỏng ra xa, eo nhỏ lại bị tay Anh hung hăng kéo xuống, hoa huyết càng bị cực vật đâm sâu., Quy đầu tìm đến điểm nhạy cảm ra sức ức hiếp, mỗi lần đều ra tận cùng vào sâu bên trong, trừu tồng mạnh mẽ. Va chạm giữa đùi cô và cánh mỏng của cậu phát ra âm thanh phành phạch.

"Em, tiểu yêu tinh! Em muốn anh ngạt thở a, chặt như vậy làm gì, anh sẽ không nhả ra được ." Nam căn bị mút chặt chỉ có thể đứng lại bên trong tình thế

bức người phát điên khiến anh mạnh mẽ co rút , rốt cục phóng thích, sau khi bắn ra mầm mống cực nóng vào hũ mật của cô, anh nhẹ nhàng nằm xuống ôm chặt cô vào lòng "Bảo bối,em không biết anh yêu em nhiều như thế nào đâu?"

"Em cũng yêu anh " Phương Thanh vui đầu vào vòng tay ấm áp của anh vui vẻ nói.

"Chúng ta đi đăng kí kết hôn được không em? ,anh bây giờ chỉ muốn mọi người trên thế giới này biết em là của anh " Bảo bối của anh vừa xinh đẹp lại tài giỏi ,cô luôn thu hút anh mắt của người khác,nếu được anh chỉ muốn đưa cô đến một nơi chỉ cần sống vui vẻ không cần làm việc vất vả ,giấu cô ở nơi không ai thấy..Nhưng anh biết cô không phải người như vậy ,cô mạnh mẽ muốn tự mình làm công việc ,nếu để cô ở nhà chắc cô sẽ buồn chết ấy chứ,chi có cánh kết hôn mới có thể khẳng định cô là của anh ,để không ai giám để ý cô nữa.

"Không được ,em phải ra đi làm, thực tập rồi mới kết hôn với anh được,em muốn tự lập về tài chính trước khi kết hôn với anh.Với cả anh cầu hôn mà không có hoa em sẽ không đồng ý đâu hi... hi..." Cô ôm chặt lấy anh hạnh phúc ,cô cũng rất muốn kết hôn với anh nhưng bây giờ chưa phải lúc.

"Vậy bao giờ em mới đi thực tập đây,anh đợi không nổi rồi" Vệ Đình cắn tai cô ,bướng bỉnh không chịu chấp nhận.

"Em đã xin đi thực tập rồi,trong 3 tháng sẽ xong" Phương Thanh tự hào nói

"Ồ đâu ,sao em không đến công ty anh,làm thư kí cho anh này" Anh ngạc nhiên ,bảo bối của anh thực sự trưởng thành rồi,đã ra trường và đi thực tập rồi cơ đấy,nhưng sao không về công ty anh cơ chứ.

"Em sẽ không làm ở công ty anh đâu,công ty em tìm này không có liên quan gì đến anh hết,nên đảm bảo được độ công bằng,ông chủ công ty này nổi tiếng nghiêm minh ,nên anh đừng nghĩ đến chuyện muốn chuyển công tác của em"

"Không chuyển thì không chuyển,mà công ty nào vậy" Vệ Đình có chút tò mò hỏi

"PNG công ty hàng đầu về thực phẩm, á....." Phương Thanh hốt hoảng bật dậy

"Sao thế ,bảo bối em đau ở đâu à " Anh lo lắng ôm người cô kiểm tra

"Không Đình ,mau ăn tối đi ,em nhớ ra còn có việc để làm"

"Làm anh sợ đấy ,việc gì bỏ đi ngày mai làm"

"Không được tối hôm nay em phải làm xong giám đốc đã giao rồi."

Tên giám đốc chết tiệt này giám vào việc về nhà cho bảo bối nhà anh cơ đấy.

Sau khi tắm rửa ăn cơm xong ,Phương Thanh bắt đầu ngồi vào máy tính làm việc.Vệ Đình ngồi bên ngắm nhìn tiểu thiên hạ chăm chỉ.Đã qua 3 tiếng rồi ,mà cô vẫn còn việc để làm .

"Bảo bối ,đi ngủ thôi em"

"Ngoan ngoan ,anh ngủ trước đi ,em còn nhiều việc lắm" cô học theo vuốt vuốt mái tóc ngắn đang lộn xộn của anh

Không ôm thân thể mềm mại của bảo bối ,sao anh có thể ngủ ngon được,đã bao ngày anh không được ôm cô ngủ rồi, Vệ Đình buồn bực bỏ ra ngoài,mở điện thoại ,lãnh lúng nói.

"Cậu là tổng giám đốc công ty PNG đúng không ,cô gái thư kí mới của cậu ấy ,giao ít việc cho cô ấy thôi .Người của tôi mà giám bắt cô ấy làm nhiều như vậy"

"Vâng ạ ,xin lỗi ngài ,"

"Cuộc nói chuyện này xem như chưa từng xảy ra đấy ,cô ấy mà biết thì cậu cũng biết hậu quả rồi đấy"

"Vâng ,cảm ơn ngài đã nhắc nhở"

Vệ Đình nhàn nhả quay lại phòng ,thấy Phương Thanh đang ngồi ngạc nhiên nhìn điện thoại.

"Anh ,lạ lắm ...sao đích thân tổng giám đốc lại gọi cho em bảo không được làm việc nữa,đi ngủ đi không sẽ bị trừ lương?"

"Chắc ông ấy biết em làm việc chăm chỉ,thôi đừng làm việc nữa ,em sẽ đổ bệnh đấy,đi ngủ thôi"

"Không phải anh quen ,nhờ họ chứ"

"Anh làm sao quen được ,em cũng bảo ông ấy rất liêm khiết cơ mà ,anh làm gì được" Vệ Đình véo vào má cô.

"Thế thì lạ quá đi mất " Phương Thanh lẩm bẩm suy nghĩ để mặc cho anh ôm cô vào giường.

Chương 47: Chương 47

Phuong Thanh lười biếng tỉnh dậy , vô ý nhìn ra ngoài cửa sổ , đã sáng rồi sao?

"Á..."Vươn người định bước ra khỏi giường nhưng căn bản là chân không có nổi lực , tuy không đau vì đã được anh mát xa và chuẩn bị đầy đủ nhưng cũng không tránh khỏi cảm giác bủn rủn chân tay.Nhìn cái người đang say giấc kia cô thật không khỏi uất ức,Vệ Đình anh đúng là đại sắc ma nói không bao giờ giữ lời ,lúc tối đã bảo chỉ ôm cô rồi đi ngủ nhưng cuối cùng vẫn là lẩn qua lẩn lại mấy lượt mới tha.Cô thật sự hoài nghi anh có phải là yêu quái với nguồn sinh lực vô tận không?rõ ràng người hoạt động là anh mà sao lại không bao giờ biết mệt .

"Đáng ghét " Phuong Thanh lấy tay anh đang ôm mình ra , đã 7h rồi cô phải nhanh chóng đi làm mới được.Dù anh bảo sẽ nuôi cô không muốn cho cô đi làm nhưng thân là sinh viên giỏi của trường đại học có tiếng cô cần phải có phong thái mới được,phải tự đứng trên đôi chân của mình không phụ lòng mong mỏi của cha mẹ.

"Bảo bối,em dậy rồi sao" Vệ Đình nhìn tiểu thiên hạ đang nằm trong lòng mình không khỏi dâng lên cảm giác hạnh phúc,anh thực sự đã có một gia đình ,chỉ cần mỗi sáng tỉnh dậy bên anh có cô thì ngày đó đều thật tuyệt vời.

"Đình ,buông em ra em phải đi làm" Phuong Thanh muốn nhanh chóng thoát khỏi vòng tay của ác ma ,cô mà bị anh giữ lại nữa chắc là khỏi phải đi làm luôn.

"Chút nữa anh đưa em đi."

"Không cần đâu " Chờ anh đưa cô đi á? Cô mới không muốn bị cả công ty chú ý đến đâu.

"Vậy thì không cho em dậy " Vệ Đình gian xảo ôm chặt cô ,không cho cô rời khỏi giường

"Được rồi,nhưng anh phải hứa là dừng xa công ty một chút em sẽ tự đi bộ vào" Phuong Thanh dúi đầu vào ngực anh nũng nịu nói.

"Anh là người tình bí mật của em sao,nếu vậy em thương cho anh cái gì ?" Anh biết cô sợ bị đối xử không công bằng trong công ty,nhưng anh phải nhân cơ hội này để ăn chút phần thưởng chứ.

"Anh là người tình bí mật ,em sẽ bao nuôi anh " Phuong Thanh cười,ôm chặt lấy anh hùng hồn nói.

"Vậy xin em làm việc chăm chỉ để nuôi anh" Cô thật là dễ thương ,bao nuôi anh ,chưa bao giờ anh nghĩ có một ngày nào đó có người lại giám nói như vậy với anh,nhưng nếu là cô anh thì tình nguyện.

"Vậy tiểu bạch kiểm,nhanh chở phu nhân đi làm" Phuong Thanh đưa môi lên thơm má anh một cái.

"Bảo bối,đã nói em bao lần ,như thế này mới là cách dùng của môi" Vệ Đình ôm lấy Phuong Thanh đè lên môi cô,Phuong Thanh vui vẻ nhắm mắt lại tiếp nhận nụ hôn vừa ngọt ngào vừa bá đạo của anh.

Sau khi mặc xong đồ cho Phuong Thanh , Vệ Đình đưa cô vào nhà bếp rồi mới về phòng mặc áo sơ mi với quần tây đen ,lúc bước xuống thì thấy Phuong Thanh đang mở tủ lạnh lấy sữa để uống ,anh vội vàng bước tới.

"Đã bảo với em bao nhiêu lần là không được uống sữa lạnh vào buổi sáng ,cứ không nghe lời đi để xem anh phạt em thế nào?"

"Đưa cho em " Phuong Thanh nín giữ "em sắp bị muộn giờ làm thật rồi"

"Em ra kia ngồi chờ anh" Vệ Đình không đưa sữa cho cô mà rất nhanh đun nóng sữa xong lại làm cho cô cái Sandwich

"Ăn đi ,rồi anh chở đi làm"

"Nhưng em muộn thật rồi"Phuong Thanh ai oán ,cô không muốn mất điểm chuẩn cần của tháng này đâu

"Ngaoan ,ăn đi" Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng ,nhưng giọng nói thì không hề có sự nhượng bộ

Chờ cô giải quyết xong bữa ăn,Vệ Đình lấy chìa khóa ,đưa cô đến chỗ làm.

Trên đường đi Cô sôi nổi kể cho anh về chuyện công ty ,ngày đầu cô đi làm thế nào.

"Oe,,,..."Bỗng nhiên trong gia dày truyền đến một hồi đau quặn,Phuong Thanh khó chịu che miệng lại nôn ra một trận

"Thanh thanh ,không sao chứ" Vệ Đình lo lắng dừng xem vào bên đường ,xem cô thế nào

"Không có việc gì ,chỉ là có chút không thoải mái,chắc dạo này do ăn uống không điều độ" Phương Thanh lắc đầu,không biết sao gần đây cô luôn muốn ới ,lại rất hay buồn ngủ chắc là do chế độ sinh hoạt không đồng đều nên mệt mỏi đi.

"Vậy chúng ta không đi làm nữa ,anh đưa em về nhà nghỉ ngơi" Vệ Đình đề nghị ,xoay xe để trở về.

"Không sao đâu,em nghỉ ngơi một chút là sẽ đỡ"

"Thật sự,không phải do công ty bắt em làm việc quá sức đấy chứ" Anh vốn định bắt chấp bắt ép cô về nhưng nhìn khuôn mặt đầy quyết tâm như vậy lại không nở lòng nào

"Không ,mọi người đối xử với em rất tốt" Thấy anh vì mình mà lo lắng đến như vậy trong lòng cô không khỏi cảm thấy ảm áp nhưng cô cũng không muốn làm anh phải lo lắng nhiều,anh còn bao nhiêu là công việc phải quan tâm nữa.

"Được rồi,vậy a nh tang tốc một chút để cho em đến sớm còn nghỉ ngơi"

Xe chạy đến nơi,Phương Thanh bước xuống "Em đi làm đây ,anh nhớ quay về phải ăn sáng đây"

Vệ Đình không nói gì ,chỉ nhưn mảy lên ,anh nhìn sâu vào mắt cô,ánh mắt đầy sắc bén

"Sao vậy ,bỗng nhiên lại nhìn em như thế" Phương Thanh mặt không khỏi đỏ ửng

"À" Anh lấy tay chỉ vào môi mình "Em quên "

Phương Thanh ngại ngùng nhìn xung quanh ,anh thật là nhiều lúc giống như trẻ con vậy,cô cúi xuống đặt lên môi anh một nụ hôn rồi nhanh chóng chạy vào công ty,như sức nhớ điều gì Phương Thanh hướng về xe anh ,giọng nói cực kì nhẹ nhàng "cảm ơn anh,với cả em yêu anh" rồi chạy đi mất

Khóe môi Vệ Đình giờ lên thành một đường cung ,cô vẫn luôn ngại ngùng như vậy , nhưng hôm lại dám nói em yêu anh lớn như vậy cơ đấy ,sao ba từ này từ miệng cô phát ra lại ngọt ngào như vậy chứ . " Anh cũng yêu em ,bảo bối của anh" Bình tĩnh khởi động xe. Xoay người rồi đi. Dưới ánh nắng chói chang

Công ty vừa mới thành lập với trụ sở chính đặt ở Mỹ. Sau đó họ chọn thành phố là nơi thành lập chi nhánh đầu tiên.

Ông chủ muốn nhắm đến thị trường là giới trẻ, và những người phụ nữ giới thượng lưu.

Bận rộn cả một ngày, ngay cả cơm trưa cũng tùy tiện gọi cơm hộp để giải quyết.

Ăn cơm xong lại bắt đầu xem lại mấy bản báo cáo, cả một ngày liên tục, nhìn đến nổi hoa cả mắt, chóng cả mặt mà vẫn không hết.

"Sao em còn chưa tan ca?" Lúc chị trưởng phòng đi về, mới phát hiện cửa phòng còn chưa đóng.

"Nhanh vậy à?" Đã tan ca rồi sao? Cô còn có rất nhiều bản báo cáo chưa xem xong.

"Ngày mai xem tiếp cũng được mà." Em chăm quá đấy.

"Oe,..." nôn ọe trong chốc lát Phương Thanh thở hồng hộc mà lấy khăn tay lau vết bẩn ngoài miệng,cô nôn mửa ngày càng nhiều rồi phải chẳng bị bệnh

"Em không sao chứ,bị gì vậy " Trưởng Phòng lo lắng hỏi cô.

Phương Thanh đem tình trạng của mình kể cho chị

"Này Phương Thanh ,theo như những điều em nói thì em hẳn đang mang thai" Trưởng Phòng sau khi nghe xong cười nói.

"Em...mang thai?" Phương Thanh thật không thể tin nổi,cô mang thai sao?đúng là lúc cùng với anh không mặc đồ bảo hộ nhưng cô cũng chưa từng nghĩ đến chuyện này.

"Theo như những dấu hiệu em nói thì hẳn là như vậy nhưng chị nghĩ là em nên đến bệnh viện kiểm tra xem sao,như vậy có thể xác định chắc chắn hơn"

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Chương 48

Tan tằm Phương Thanh dự định qua bệnh viện nhưng đã thấy Vệ Đình đứng đợi dưới cổng công ty để cùng cô về nhà.

“Vệ Đình ,em có chuyện muốn nói với anh” Phương Thanh tiến vào vòng tay anh ,nhẹ nhàng hưởng thụ hơi ấm .

“Một mối sao?” Vệ Đình xem Phương Thanh sắc mặt không tốt lắm, tối hôm qua lại không nghỉ ngơi tốt, cùng chính mình làm lâu như vậy, đau lòng xoa nhẹ lên mái tóc cô.

“Không sao.” Phương Thanh ôm chặt anh , vốn không thoải mái lại buộc chính mình bận rộn một ngày, hiện tại trầm tĩnh lại chỉ cảm thấy phi thường mệt, hảo tướng trở về ngủ... ,nhưng lại phải đi bệnh viện để kiểm tra xem ,cô thật không biết mờ lờ với anh thế nào?

“Sớm trở về một chút, anh sẽ hầm canh cho em” Vệ Đình sờ sờ trán Phương Thanh “Bảo bối ,hình như em hơi nóng, nhanh trở về uống thuốc.”

“Không ,có nơi em muốn đi cùng ...” Phương Thanh nói mới một nửa, đột nhiên cảm thấy trước mắt tối đen .

“Bảo bối “ Vệ Đình nhanh chóng ôm chặt cô vào ngực , mùi hương của anh quen thuộc vây quanh, Phương Thanh cuối cùng liền không có cảm giác lo sợ mà một mội ngất đi .

Thấy Phương Thanh bị ngất đi Vệ Đình đưa cô về nhà , lập tức gọi điện cho Thương Đồng ,hắn vô cùng tin tưởng người bạn làm bác sĩ này.

“ Đình, cô ấy đang mang thai?” Thương Đồng sau khi khám và truyền thuốc cho cô từ tốn nói

Vệ Đình đang ngập tràn lo lắng thì , đột nhiên nghe bạn thân nói ra những lời này khiến anh nhất thời không phản ứng kịp, ngơ ngác nhìn hắn. Chờ đến khi hiểu ra ý của hắn thì cảm giác vui sướng như điện dâng trào trong lòng. Anh run run, kích động hỏi:

“Cậu nói gì ,cô ấy có thai?”

“ukm ,cô ấy mang thai được một tháng rồi,xem bản mặt cậu vui chưa kìa” Thương Đồng đùa Vệ Đình ,tuy chưa biết rõ về Phương Thanh nhưng hắn có thể cảm nhận được Vệ Đình yêu cô gái này thật lòng ,hắn thật vui khi người bạn luôn cô đơn đã tìm được nơi trao tình yêu ,hazz cuối cùng thì chỉ còn hắn cô đơn.

“uh,,”Vệ Đình dự cho Thương Đồng một cú đấm thì nghe thấy tiếng của Phương Thanh.

“Em tỉnh rồi sao ?” Phương Thanh tỉnh lại liền nhìn thấy mình đã nằm trong phòng ngủ , trước mắt đứng là Vệ Đình , bên cạnh còn có bác sĩ.

“Tiểu thư,may mà cô đã tỉnh nếu không cậu bạn này sẽ cho phá nát bệnh viện của tôi mất ” Thương Đồng liếc xéo Vệ Đình nói.Đây là lần đầu tiên hắn thấy người bạn luôn lạnh lùng của mình lại lo lắng bối rối đến như vậy ,nếu không phải bác sĩ là hắn chắc đã bị dọa cho không cảm nổi kim tiêm.

“Cậu im đi thì sẽ tốt hơn cho bệnh viện của cậu đấy” Vệ Đình đưa tay lên trán cô ,nhẹ nhàng hôn lên “Mặc kệ hắn nói ,em đừng quan tâm,đã thấy dễ chịu hơn chưa bảo bối”

“Em vì sao lại té xỉu,.. ” Phương Thanh ngược lên hỏi ,chắc không phải do làm việc quá sức chứ.

Vệ Đình lúc này ôm cô vào lòng thật chặt,Phương Thanh có thể cảm thấy được sự run nhẹ và chút kích động của anh.

“Bảo bối ,em mang thai ,đã được gần 1 tháng” Vệ Đình càng lúc càng rạng rỡ, ánh mắt càng lúc càng sáng bừng nói

“Em thật sự có thai sao? “ tuy cô cũng nghĩ có khả năng này nhưng được từ miệng anh nói ra chắc chắn như vậy , chỉ nghĩ đến đây là đứa bé kết tinh từ tình yêu của anh và cô , làm Phương Thanh xúc động phát khóc.

“Anh sẽ thích đứa bé chứ ” sau khi vui vẻ Phương Thanh lại lo lắng hỏi ,không phải cô không tin tưởng anh nhưng cô vẫn không khỏi có chút lo sợ.

Anh vuốt tóc cô, cúi đầu, cọ trán vào trán cô rồi nhẹ nhàng nói:

“Bảo bối ,em nói gì vậy,ngốc . Anh phải cảm ơn em, cảm ơn em đã cho anh món quà này, anh thực sự rất vui...” Vệ Đình không để ý bên cạnh còn có người trực tiếp hôn lên môn cô vài cái .”Anh thực sự vui về ”

“Chúc mừng em ,Phương Thanh” lúc này đứng bên cạnh Thương Đồng không chịu nổi cảnh tình cảm của hai người lên tiếng

“Cảm ơn anh,” Phương Thanh ngại ngùng hướng Thương Đồng cười .

“uh ,nhớ giữ gìn sức khỏe,nếu mệt hay có gì không khỏe cứ gọi anh ” Thương Đồng đưa tay để xoa đầu Phương Thanh

“Cút,ai cho cậu xoa đầu cô ấy” Vệ Đình hất tay ,không khoan nhượng ôm chặt cô tránh khỏi tay cậu bạn

“Rồi ,không làm phiền hai người nữa tôi về trước đây”

“Không tiễn” Vệ Đình hẳn học ,tên Thương Đồng này thế nhưng lại giám định xoa đầu Thanh Thanh nhà anh.

“Sao anh lại như vậy ,anh ấy đã giúp em mà” Phương Thanh mỉm cười ,thật là trẻ con chết đi được ,nhưng như thế không phải chứng minh là anh rất yêu cô sao? Cô thật hạnh phúc

Thương Đồng vừa ra khỏi phòng thì xoay người nói “À quên,bạn thân yêu ,cậu chịu khó nhịn ba tháng đi ,trông ba tháng này không nên sinh hoạt vợ chồng không tốt cho đứa bé đâu ha...ha,,ha..”

Cái tên chết tiệt này ,đúng là không thể ưa nổi ,Vệ Đình cắn răng tức giận hôm nào phải trả thù lại hẳn mới được.Nhìn bảo bối trong lòng ,không được động vào cơ thể mê người này ba tháng chắc hẳn sẽ điên mất ,nhưng biết làm sao được vì bảo bối nhỏ trong bụng cô hẳn phải nhẫn lại.

Phương Thanh âm áp, ôm chặt lấy anh,Vệ Đình từ nhỏ đã rất cô đơn , nhất định rất muốn có con ,muốn có một gia đình hoàn chỉnh, nhưng anh vẫn nhẫn lại không nói gì chỉ là vì không muốn gây áp lực cho cô. Là cô quá sợ ý, lại không ý thức được điều này.

“Bảo bối từ hôm nay trở đi em nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt, đừng làm nhiều việc nặng. Vệ Đình cẩn thận dặn dò .

Phương Thanh lại nghĩ tới chuyện sắp tới kì thi xét tuyển nhưng giờ cô đang mang thai, sắp sinh em bé, sinh em bé rồi cũng phải mất một đoạn thời gian không thể làm việc được.

Thật đáng tiếc! tất cả đã gần kề ngay trước mắt...

Nhưng mà... Phương Thanh vượt bụng mình, lại nhìn khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Vệ Đình , đây mới là giấc mộng lớn nhất của cô. Cùng người nhà hạnh phúc, vui vẻ bên nhau mãi mãi, có ba đứa con đáng yêu bên mình, đây mới là điều mà cô mong muốn nhất. Cô cũng hiểu, có được thì ắt có mất, tuy không thể hoàn thành xong việc học đúng hạn nhưng chờ con lớn thì vẫn có thể làm công việc mình thích.

Ở nhà được một tuần,Phương Thanh thấy mình đã đủ khỏe để đi lại những vẫn là bị Vệ Đình bắt ở trên giường.Cô thật chán quá đi được.Vệ Đình sáng đi làm sớm,nhưng vẫn luôn lo cho cô.Anh cũng thường về rất đúng giờ để ăn tối cùng Phương Thanh.

Buổi tối lúc ăn cơm, Vệ Đình cố ý nấu canh bỏ cho cô. Anh muốn ngày mai đi đưa cô đi khám ,dù sao anh cũng là chủ muốn nghỉ lúc nào chẳng được .

” Ngày mai chúng ta đến bệnh viện kiểm tra đi, tiện thể hỏi bác sĩ xem nên ăn gì, kiêng gì... Đúng rồi, hình như là phải kiểm tra thường xuyên, cấp dưới của anh thỉnh thoảng lại xin nghỉ phép một hai tiếng đưa vợ đi kiểm tra. Hình như việc kiểm tra này rất quan trọng ”

“Mà em có muốn nôn không? Có thích ăn chua không?” Vệ Đình lo lắng hỏi, Anh thật sự không biết mọi thứ như thế nào ,anh muốn làm một người chồng tốt,một người cha tốt,nên cũng đã đọc rất nhiều sách về vấn đề này .Càng đọc anh càng thấy đau lòng ,Bảo bối của anh lại phải chịu khổ như vậy ,anh muốn bù đắp thật nhiều.

Phương Thanh biết đó là vì anh sắp làm cha nên đặc biệt hưng phấn. Tuy rằng cô thấy rất ngạc nhiên vì trong mắt người khác, anh luôn lạnh lùng như tu la ,luôn bình tĩnh tự tin mà lại cũng có lúc dài dòng hay lo lắng như vậy, nhưng cô cũng thấy rất hạnh phúc, cho nên vẫn luôn mỉm cười nghe anh nói.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Reng reng reng

“ Đình Tâm ,Em đã về nước rồi sao? đang ở đâu đấy ” Vệ Đình vui vẻ nghe điện thoại.

“Ngoài cửa nhà anh ,lâm ơn mở hộ cửa đi ,em sắp lạnh chết ở ngoài này rồi”

“Ai vậy ” Phương Thanh hướng Vệ Đình hỏi ,cô thật muốn biết là ai mà lúc nghe máy anh lại vui vẻ đến như vậy.

“Là người quan trọng của anh ,em sẽ biết ngay thôi” Vệ Đình xoa đầu cô rồi bước nhanh ra mở cửa.

“Lạnh quá ,anh làm gì mà chậm vậy,muốn hại người à” Đình Tâm hướng cú đấm về Vệ Đình

“Yo,Trình độ có lên đấy ,nhưng so với anh thì con phải luyện thêm chục năm nữa” Anh bắt lấy tay Đình Tâm bẻ ngược lại.

Phương Thanh nhìn Vệ Đình cùng cô gái tên là Đình Tâm ,cô là một cô gái vô cùng xinh đẹp phải gọi là siêu dễ thương. Với đôi mắt to tròn ,mái tóc đen óng ả ,dáng người nhỏ nhắn như lolita. Mái tóc dài mượt màu hạt dẻ xoắn sóng nhẹ mang lại vẻ đáng yêu, tinh khiết. Khuôn mặt khá ái với đôi mắt to tròn không nhiễm tạp chất. Sống mũi cao nho nhỏ và đôi môi chúm chím đỏ mọng. Trên người mặc một chiếc váy trắng . Thật sự rất giống tiểu công

chúa.

“Chị ơi ,anh ấy bắt nạt em ” Đình Tâm chạy lại Phương Thanh nắm lấy tay cô những nụ.

Phương Thanh khó xử nhìn Vệ Đình.

“Cũng biết làm thân quá đấy , mấy năm không gặp xem ra Đình Tâm đã trưởng thành ” Vệ Đình mỉm cười ,ánh mắt đầy quan tâm quan sát Đình Tâm.

Phương Thanh có thể nhìn ra cô bé này chiếm một vị trí quan trọng trong lòng anh. Thấy anh dịu dàng với gái khác cô có một chút ghen. Cô bé này có quan hệ gì với anh cô thật muốn biết.

“Đĩ nhiên ,em giờ đã thành người lớn rồi” Đình Tâm tự hào ưỡn ngực nói

“Vậy ở lại đây lâu không ”

“Anh biết mà,qua ngày mai em sẽ lại đi,giờ em hơi mệt ,em đi ngủ trước đây,vẫn giữ phòng cho em chứ?” Đình Tâm hỏi Vệ Đình

You'll also like

Búp bê không nghe lời (NP-H) by yomi_hiruma

Búp bê không nghe lời (NP-H)

By yomi_hiruma

29.5K 87

Trời Đêm Cuồng Dại (Edit, Incest, 21++++) by khichibel

Trời Đêm Cuồng Dại (Edit, Incest, 21++++)

By khichibel

14.6K 75

10 days to live (Mười ngày) Hoa Minh Tuyết (NP, Cao H, short story) - END by HoaMinhTuyet

10 days to live (Mười ngày) Hoa Minh Tuyết (...)

By HoaMinhTuyet

72.3K 2.5K

Thể loại: NP

18+

Cao H

- Cảnh báo: Truyện mang tính chất thỏa mãn cá nhân, có thể có nhiều tình tiết tùy hứng của tác giả, không có ngọt sâu răng, nhịp điệu nhanh, ai không thích mời đi đường khác, tác giả không thích để lại những lời comment mang tính chất chê ông chê eo vì tác giả không phải nhà văn. Thân ái!

Mình Tuyết thích tùy hứng, thích lung tung, không thích tình cảm dài dòng =."

Nếu thích ngọt sâu răng xin mời đi đường khác, tâm lý "trưởng thành" có thể đi tiếp ㄣ (ノ ▽ ㄣ) ㄣ

Yêu em by susuiululu

Yêu em

By susuiululu

71.5K 403

Thể loại: sm, rape, sextoys...

Giai nhân (cao H-3P) by yomi_hiruma

Giai nhân (cao H-3P)

By yomi_hiruma

41.2K 98

Tình khô và nồng nhiệt (Siêu sắc, H nặng, 21++) - Hoàn by truyen sieusac

Tình khô và nồng nhiệt (Siêu sắc, H nặng, 2...

By truyen sieusac

55.9K 456

Tình khô và nồng nhiệt

Tác giả: Y Sắc

Thể loại: Hiện đại, siêu sắc, SM, HE

Rating: Tùy vào mọi người đánh giá

Số chương: 127 + Phiên ngoại

Nguồn convert: <http://poisonic.wordpress.com/>

Edit: mkhoi

[Edit] Thất Túy Ca Hoài (XK, 3S, H, Incest..) by qiongying123

[Edit] Thất Túy Ca Hoài (XK, 3S, H, Incest..)

By qiongying123

24.4K 108

Thất Túy Ca Hoài

Tác giả: Xuân Thu Loạn

Thể loại: H+, Incest, 3S

Editor: Lei

<https://ngocdichlau.wordpress.com/>

“Phòng 3 ,lầu 2 em thật sự không thể ở lại”

“Em không thể ,Chị ơi em lên lầu nghỉ trước đây,hôm nay em hơi mệt ngày mai gặp” Đình Tâm hướng phượng Thanh vẫy tay rồi đi thẳng lên lầu.

“Em ngủ ngon” Phượng Thanh có thể thấy lúc Đình Tâm nói muốn ngày mai đi trong ánh mắt Vệ Đình thoáng lên nỗi buồn xót xa cùng bất lực và đau lòng.

“Em ấy là ai vậy”

“Ngày mai sẽ kể cho em được không? ,hôm nay mệt rồi đi ngủ sớm ,mai anh dẫn em đi khám” Vệ Đình cúi xuống ôm cô trở về phòng.

Nằm trong lòng anh ,cô không khỏi suy nghĩ về mối quan hệ giữa anh và Đình Tâm .Phải chăng anh có thích cô bé đó, không được cô phải tin tưởng anh ,sau một thời gian đấu tranh nội tâm cô tiếp đi lúc nào không hay.

*****Hôm nay nhất định sẽ là một ngày quan trọng.

“Bảo bối ,em dậy đi ” Vệ Đình hôn nhẹ lên môi cô.

“Anh không đi làm à” Phượng Thanh ngái ngủ , nũng nịu của đáp lại nụ hôn của anh.

" Sâu rồi ,anh nói sẽ đưa em đi khám thai mà!" Vệ Đình ôm cô vào nhà tắm ,để cô dựa đầu vào vai mình giúp Phượng Thanh rửa mặt chuẩn bị mọi thứ

để tới bệnh viện.

Tại bệnh viện Thương Đồng và Vệ Đình đi vào, đưa cho cô hình ảnh ,nhìn tấm hình siêu âm cô ngọt ngào cười, bảo bảo phát triển rất tốt.

“Chúng ta về thôi ” bảo bảo rất khỏe nhưng Thương Đồng dặn dò cô phải uống thật nhiều nước dừa để bảo bảo sinh ra có da đẹp ,cô phải về bảo thím Trương mua thật nhiều dừa mới được.

“Anh có điều quan trọng muốn nói với em,về chuyện của chúng ta” Vệ Đình nghiêm túc nhìn thẳng vào Phương Thanh.

“Chuyện gì vậy ạ” Phương Thanh bất an ,hỏi anh

“Đi theo anh sẽ biết” Vệ Đình lấy xe ,gài dây bảo hiểm cho Phương Thanh rồi bắt đầu đi.

“Đây không phải đường về nhà ,sao chúng ta lại đến sân bay?” Phương Thanh nắm chặt dây bảo hiểm,câu nói ngày mai em sẽ rời đi của Đình Tâm xuất hiện trong tâm trí cô ,anh muốn níu giữ Đình Tâm sao?,anh thật sự có tình cảm với em ấy.?

Vệ Đình không trả lời ,trực tiếp dắt tay Phương Thanh vào sân bay to lớn,không một bóng người,đi đến cửa số 3.

“Thanh Thanh điều anh muốn nói với em là anh đã gặp được cô gái có nụ cười vô cùng hấp dẫn luôn ngập tràn niềm vui và sức sống khiến anh không kiềm chế được mà lại gần để có thể chiêm được nụ cười đầy cho riêng mình,và không chỉ như vậy còn muốn được ở bên cô ấy muốn cô ấy chỉ luôn luôn nhìn anh cả đời đều như vậy dù biết như thế là ích kỷ nhưng anh thật không thể nào buông tha cho cô ấy ,em nghĩ anh có nên bắt chấp giữ cô gái ấy bên mình không?

“Nếu như cô... ấy quan trọng với anh như vậy,thì anh nên nắm ...chặt “Phương Thanh lùi bước ra phía sau ,bất chợt những giọt nước mắt thi nhau lăn dài trên má trái tim chợt đau như ai đó hung hăng nắm chặt. Gương mặt Phương Thanh tái nhợt thống khổ. Tay cô đè trên ngực ,Phải làm sao bây giờ ,cô thật không giấu nổi nước mắt ,đã từng hứa với mình nếu như anh không còn yêu hay yêu một cô gái khác thì cũng không được cố gắng níu giữ bởi sẽ không thể hạnh phúc ,sẽ làm anh cảm thấy phiền phức chán ghét mình ,nhưng bây giờ cô chỉ muốn xin anh hãy ở lại bên mình.Ngày hôm qua hai người vẫn đang hạnh phúc như vậy, cô thực sự ước ngày hôm nay không bao giờ đến ,đây chỉ là một giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Chương 49.2

Vừa sáng ra nhưng Phương Thanh đã vô cùng khẩn trương. Hôm nay Vệ Đình nhất quyết dẫn cô về nhà bố mẹ để xin phép cũng như muốn nói với họ về hôn lễ của hai người.Mẹ cô chắc sẽ ngắt mất.

Hai ông bà Đình đang cùng nhau đi bộ buổi sáng thì thấy một chiếc xe hạng sang đậu trước nhà mình không khỏi ngạc nhiên.

“Sao lại có vị đại gia nào vô ý thực đỗ xe trước nhà người khác thế này” Bà Đình không khỏi khó chịu lên tiếng.

“Cha ,mẹ con nhớ hai người quá,hai người có nhớ con không ạ!!” Phương Thanh chạy vào vòng tay hai người những nhũn.

“Cái đứa trẻ này lớn rồi còn như vậy” Ông Đình mỉm cười cưng chiều vuốt tóc con gái cưng ,đứa con gái này của ông vô cùng ngoan ngoãn và có hiếu ông vô cùng yêu thương nó.

“Không có con ở nhà mẹ còn thoải mái hơn ” Bà Đình ôm Phương Thanh vào lòng ,bà sao mà không nhớ cô được chứ ,đứa con bảo bối của bà.

Vệ Đình nhanh chóng từ xe lấy quà bước ra,cô gái này không phải đang mang bầu sao ,lại chạy nhanh như thế không biết thế nào là cẩn thận.Xem ra phải luôn theo sát cô mới được , nhanh chóng bước lại phía ba người .

Ông bà Đình nhìn vào người đàn ông đang tiến đến phía sau con mình là một người có tướng mạo danh giá và khí chất vô cùng cao sang .Bà Đình không khỏi ngạc nhiên nhìn con gái mình “Cậu ấy là ?”

“Bố ,mẹ con là bạn trai Phương Thanh ,hôm nay đến đây là để cùng hai người thưa chuyện” Vệ Đình cúi chào hai người ,mỉm cười đầy tự tin nói.

“Đây là ...sao” Bà Đình thật bất ngờ đến không biết nói gì.

“Phương Thanh ,cậu ấy nói thật “Ông Đình dù sao cũng là trụ cột gia đình nên bình tĩnh hướng Phương Thanh hỏi.

“Vâng ạ” Phương Thanh đỏ mặt gật đầu rồi sau đó liếc lườm Vệ Đình ,sao lại có người lại gọi bố mẹ người khác tự nhiên như vậy chứ,bố mẹ cô cũng

đã đồng ý gả cô cho anh đầu ,đúng là vương tử mặt dày mà.

Vệ Đình nhìn thấy Phương Thanh lườm mình không khỏi buồn cười,nhìn cô bây giờ vô cùng đáng yêu.

Ông Đình nhìn thấy hai người liếc mắt đưa tình nói “Có gì vào nhà nói chuyện” rồi dắt tay bà Đình vẫn đang ngơ ngác vào nhà.

Thấy hai phụ huynh đã vào nhà Vệ Đình không nhịn được cúi người hôn một cái lên đôi môi của Phương Thanh “Em thật sự đáng yêu chết mất”

“Anh, lưu manh” Phương Thanh đánh mạnh lên người anh ,rồi chạy nhanh vào nhà.

“Cẩn thận ” Vệ Đình lo lắng bước nhanh phía sau phòng khi ngã có thể nhanh tay đỡ,cô bé này không lúc nào là hết làm cho người ta lo lắng.

“Rốt cuộc bây giờ là thế nào” Ông Đình nghiêm khắc hỏi hai người đang ngồi đối diện.

“Con là Vệ Đình ,là thế này thưa cha , con sang đây là xin được lấy Phương Thanh về nhà ” Vệ Đình với dáng vẻ nghiêm túc trả lời ông.

“Khoan đã ,ta có thể hỏi cậu có thân phân như thế nào trước được không?”

“Dạ cháu là vương tử của một nước,và hiện đang là CIO của một công ty nhỏ ạ”

You'll also like

Trời Đêm Cuồng Dại (Edit, Incest, 21++++) by khichibel

Trời Đêm Cuồng Dại (Edit, Incest, 21++++)

By khichibel

14.6K 75

Chỉ Muốn Đoạt Lấy (Np, H, Inc) by muonvieth

Chỉ Muốn Đoạt Lấy (Np, H, Inc)

By muonvieth

10.1K 172

Tác giả: muốn viết h

Thể loại: h, np, inc,...

Trạng thái cập nhật: bình tĩnh từ từ không cay cú

Giới thiệu

Nói, anh trai có tình yêu không bình thường đối với cô. Không sao, cô có thể làm lơ

Nói, bạn tốt của cô là nam nhân thích giả gái. Không sao, cô có thể nhắm mắt cho qua

Nói, cặp sinh đôi đàn anh có ý đồ bất chính với cô. Không sao, cô trốn họ là được

Nói...

Nhưng nếu bọn họ cùng nhau tổng tiến công. E là cô trốn không nổi chạy không xong, làm ngơ cũng không được

Tình khô và nồng nhiệt (Siêu sắc, H nặng, 21++) - Hoàn by truyensieusac

Tình khô và nồng nhiệt (Siêu sắc, H nặng, 2...

By truyensieusac

55.9K 456

Tình khô và nồng nhiệt

Tác giả: Y Sắc

Thể loại: Hiện đại, siêu sắc, SM, HE

Rating: Tùy vào mọi người đánh giá

Số chương: 127 + Phiên ngoại

Nguồn convert: <http://poisonic.wordpress.com/>

Edit: mkhoi

Tiêu Vương (h) END by ngontinhqt

Tiêu Vương (h) END

By ngontinhqt

32.6K 276

Văn án :

Oa, nam nhân đội mặt nạ bạc này thật đáng khen nha! Trước không nói công phu thời tiêu của hân xuất thân nhập hóa, chỉ cần khí chất u buồn lại thần bí của hân cũng đã đủ khiến cho lòng nàng nài con hồn loạn...

Hào, nếu hân đã hành hiệp trượng nghĩa ra tay cứu giúp nàng như thế, nàng cũng không rầy rà, quyết định lấy thân báo đáp hân!

Mà vị hôn phu của nàng này cũng thật xa hoa đi, còn giúp đỡ chữa khỏi thương tật của cha nàng, tiêu diệt đám người xấu xa có ý đồ xâm chiếm hòn đảo nàng đang sinh sống. Ha ha, câu được con rùa vàng tốt như vậy, nàng thật là có phúc khí-

Chờ hai người vào động phòng xong, nàng mới biết được thì ra chính mình nghĩ quá ngây thơ rồi.

Tính tình của hân cá tính lúc gió lúc mưa, lúc thì coi nàng như bào bối, lúc lại chà đạp nàng như chiếc giày cũ dưới chân. Hại nàng trong chốn lát muốn yêu thương hân, lát sau đã lại muốn đem hân đá thẳng ra ngoài!

Hơn nữa nam nhân này còn không phải là hàng nguyên vẹn nha, sớm đã có một nữ nhi mười tuổi. Hại nàng mới làm tân nương, tiếp theo vội đã trở thành mẹ kế của người ta...

Tổng tài chín kẻ ước (H,end) by lumos01

Tổng tài chín kẻ ước (H,end)

By lumos01

6.2K 13

Yêu em by susuiululu

Yêu em

By susuiululu

71.5K 403

Thể loại: sm, rape, sextoy...

Bóng tối (Darkness) NP, HD, 18+, Cao H, Hoa Minh Tuyết - END by HoaMinhTuyet

Bóng tối (Darkness) NP, HD, 18+, Cao H, Hoa...

By HoaMinhTuyet

41.4K 2.7K

- Thể loại: NP

- Rating: 18+

- Cảnh báo: Truyện mang tính chất thỏa mãn cá nhân, có thể có nhiều tình tiết tùy hứng của tác giả, không có ngọt sâu răng, nhịp điệu nhanh, ai không thích mời đi đường khác, tác giả không thích để lại những lời comment mang tính chất chê ông chê eo vì tác giả không phải nhà văn.

Thân ái! ٧ (٧ ∇ ٧) ٧

Phuong Thanh nghe anh trả lời không khỏi há hốc miệng ,công ty nhỏ? Ý là công ty có mấy nghìn chi nhánh khắp thế giới đó là công ty nhỏ sao? Cô thật không hiểu theo anh thì thế nào mới được gọi là công ty lớn nữa.Nhưng điều mà tiếp theo cha cô nói càng làm cô bối rối hơn.

“Tôi không thể giao con gái mình cho cậu được ,cậu mang quà về đi ,xin lỗi” Ông Dĩnh không hề phân vân nói ra khi biết thân phận của người đàn ông trước mặt này. Vương Tử ,Phuong Thanh bảo bố của ông không thể lấy người như vậy được.

“Cha ,đừng như vậy” Phuong Thanh thật không biết làm sao

Tĩnh ...Tĩnh..Tĩnh

“Phuong Thanh con ra mở cửa đi” Bà Dĩnh hỏi con gái,bà cũng không ngờ chồng mình kiên quyết đến vậy.Đối với bà chỉ cần con gái hạnh phúc vui vẻ là được.

Vệ Đình cũng không có gì là ngạc nhiên khi ông nói như vậy,là người cha nào chẳng mong con gái mình hạnh phúc .Anh biết ông sợ mình sẽ làm khổ và không thể chăm lo được cho Phuong Thanh.Cũng may là anh đã phòng trước được trường hợp này nên đã nhờ người giúp đỡ,may quá đến vô cùng đúng lúc.

Phuong Thanh nhìn thấy người đứng trước cửa nhanh chóng mở ,cô không khỏi ngạc nhiên : “Sao bác lại tới đây ạ”

“Sao vẫn còn gọi là bác ,ta đến tất nhiên là phải đến cứu trợ đứa con trai ngốc nghếch rồi” Linh Phuong Dĩnh vuốt tóc Phuong Thanh cười cười rồi đi vào nhà.

Bước vào nhà thấy Vệ Đình vẫn đang cố gắng thuyết phục ông Dĩnh nhưng vẫn chưa thành công.

“Chào hai ông bà thông gia ‘Phuong Dĩnh thân thiện bước đến,vui vẻ bắt tay hai người.

Còn ông bà Dĩnh thì đứng là không thể nói gì ,nữ hoàng tiểu Anh quốc sao lại đến đây.Đây là người mà hại vợ chồng ông vô cùng hăm mộ ,bà là người đã tham gia biết bao nhiêu chương trình từ thiện ,cứu sống biết bao nhiêu người.Là người đáng được tôn trọng.

“Mẫu hậu” Vệ Đình tươi rói nhìn bà ,được cứu rồi.Anh thực sự không thuyết phục nổi Ông Dĩnh bây giờ chỉ hi vọng vào người mẹ này của mình thôi.

Ông bà thông gia? ,Mẫu Hậu ,ông Dĩnh nhìn chàng trai trước mặt vậy cậu này là tiêu vương tử của tiểu vương quốc anh sao? Ông không khỏi dờ người nhìn chàng trai đang ngồi trước mặt.

“Ông làm gì vậy ,mau mời công nương ngồi” Bà Dĩnh đập vai ông nắc nhở,nữ hoàng Phuong Dĩnh như là ngôi sao trong lòng bà vậy.

“Mời nữ hoàng, xin hỏi ngài muốn uống trà gì ” Ông Dĩnh lập tức khôi phục tâm trạng

“Làm ơn cho tôi trà đào”

“Chúng tôi vô cùng hâm mộ lòng vì tha ,cũng như nhân ái của nữ hoàng đối với những người dân nghèo khổ trên toàn thế giới” Bà Dĩnh vừa đưa trà cho Phuong Dĩnh vừa hạnh phúc nói.

Nhìn thấy thái độ của Ông Dĩnh đối với Mẫu hậu thì Vệ Đình đoán chắc rằng ,lần này sẽ thành công.

“Hai người đừng khách sao như vậy ,hôm nay tôi đến đây không phải với thân phận là nữ hoàng mà là một người mẹ đi hỏi vợ cho con trai thôi” Phuong Dĩnh ngồi xuống bên cạnh hai người vô cùng tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Tiểu Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.